PLAYBOY

ENTERTAINMENT FOR MEN

ISRAEL • ספטמבר-אוקטובר 2013

נטלי די-ליאון

גיליון כפול לחגים

דודי סלע עוד לא אמר את המילה האחרונה • יצאנו לחפש היפסטרים ברמאללה • ארוחת חג ברברית • שלי ורוד במדור חדש • הפנים החדשות של הפשע • מאסטרס וג'ונסון - החוקרים שהכניסו את הסקס למעבדה

29.90 ש"ח (מחיר ללא מע"מ 25.60 ש"ח)
9 771565 377005 09

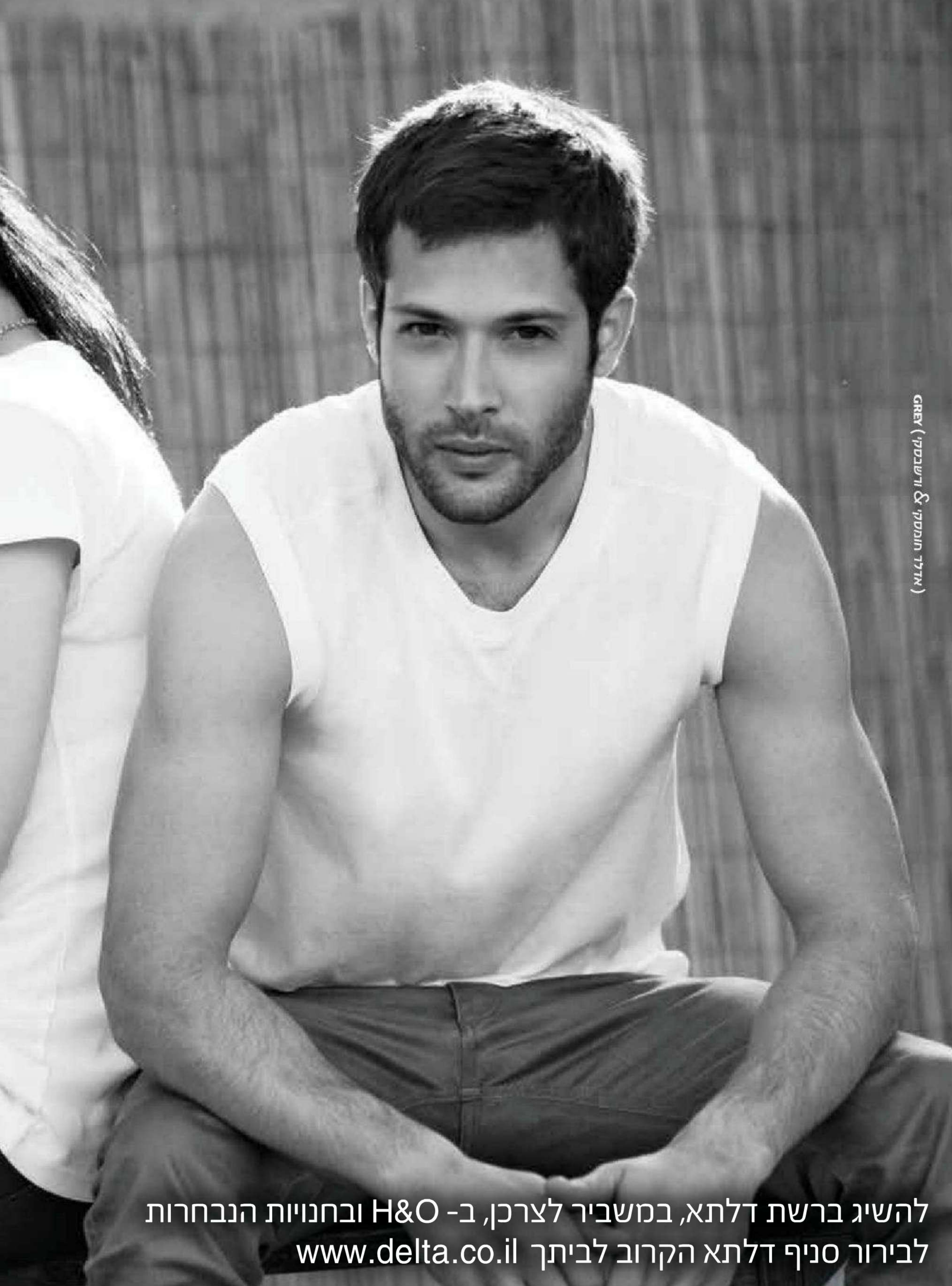

להשיג ברשת דלתא, במשביר לצרכן, ב- H&O ובחנויות הנבחרות
לבירור סניף דלתא הקרוב לביתך www.delta.co.il
GREY (אדלר חומסקי & ורשבסקי)

Delta
SMART TOP
מכותנה חכמה
פיתוח חדשני:
כותנה מנדפת זיעה
REAL COOL COTTON ®

© 2012. Playboy, PLAYBOY and Rabbit Head Design are trademarks of Playboy and used under license by Coty.

PRESS
TO
PLAY
PLAYBOY VIP
playboyfragrances.com

PLAYBOY

תוכן ספטמבר-אוקטובר 2013

ריאיונות

56 עולה לרשת
דודי סלע, הטניסאי הבכיר של ישראל, פותח הכול

90 20Q
כשמציעים לביל היידר, אקס סאטרדיי נייט לייב, תפקיד חדש בקולנוע, הוא ישר שואל: "מי הבן זוג שלי ועד כמה אני מטומטם הפעם?"

128 המאסטרים של הסקס
קטעי ריאיונות בלעדיים שערך פלייבוי עם מאסטרס וג'ונסון, החוקרים ששינו את ההיסטוריה של הסקס

הפקות

42 יש ערימה של כוסיות על הדשא
בדמינגטון מעולם לא נראה לוהט יותר

62 Playmate ספטמבר
יצאנו עם נטלי די-לאון מתל אביב למרינה בהרצליה, לבדוק את גובה הגלים

116 Playmate אוקטובר
ואל קייל האמריקאית מזמינה אתכם להקרנה פרטית

96 יבוא אישי
מוניקה פיאטרסינסקה תשנה את כל מה שחשבתם עד היום על פולניות

A CLASS *of its own*

Every so often, a product appears on the market and instantly positions itself in a class of its own. A product of remarkable character and fine qualities. A product with the pedigree of a leader; F VODKA Luxury Collection

להזמנות: 054-4445552

FVODKAISRAEL

ENJOY FASHIONABLY AND RESPONSIBLY

VODKA
MICHELADAM

ELIXIR OF FASHION

Worldwide Distributor F Beverages Ltd, Limassol, Cyprus   Produced Exclusively for F Beverages Ltd.   ©&®FASHIONTV.COM GmbH   www.f-bev.com

פלייליסט

13 מוסיקאית
14 ארנב לילה
16 הדיבור
18 תרבות
20 אלכוהול
22 אוכל
24 תיירות
26 סטייל
28 גאדג'טים
30 קח מספר
142 וינטג'

מדורים

32 **טור אישי**
סיליקון ואלי, גלעד כהנא

34 **Playboy Advisor**
ד"ר שלי ורוד

106 **סיפור קצר**
ענגים, שחר פרנהיימר

136 **פליימוביל**
מקלארן P1

כתבות

50 **מאחורי המסכה**
תופעה חדשה מטרידה את שלטונות החוק האמריקאים: דור חדש של פושעים העושה שימוש במסכות הוליוודיות

78 **בתוך הבועה**
אבירם זינו בילה יומיים ברמאללה כדי לבדוק איך נראים החיים בעיר הכי נחשקת בגדה המערבית

84 **הכינו את הגריל**
חמש אלטרנטיבות ברבריות ומושחתות לארוחת החג

110 **הקורבן**
גיא צוקר פגש את פרנקי קריו, שנשפט למאסר עולם וישב 20 שנה בכלא בגלל פשע שלא ביצע

פורום

36 **עתיד ירוק**
אורן לבוביץ'

38 **לפנטז בשביל לצמוח**
אייל שדה

40 **משטרת המחשבות המטונפות**
מיכל מנדלביץ'

DRINK WITH CARE.
STOLICHNAYA® Premium vodka. 40% Alc./Vol. 100% Grain Neutral Spirits. © 2012 הכרם www.hacarem.com

PLAYBOY

עורכת ראשית:
נטע יעקובוביץ-קידר

עורכת גרפית:
נועה שלו-רט

עורך משנה:
שחר פרנהיימר

עורכת לשונית: דנה זייברט
מפיקה: ליאור סלנט
מנהל מסחרי/פיתוח עסקי: איב סיבוני 050-7311155 yves@playboyisrael.co.il

משתתפים: מיכל מנדלביץ', גלעד כהנא, שלי ורוד, יואב בורוביץ', גיא צוקר, אבירם זינו, אורן לבוביץ', אייל שדה, טל אבן, יוסף אטיאס, יקטרינה גריגורייב

צלמים: מיגל מור, זיו שדה, מייקל זנניר, אנטולי מיכאלו, אילן ספירא, יקי צימרמן

ניהול מדיה חברתית: סטיבן וינסטון, הילה רוזין, דן בונה, נמרוד דאדו, דניאל ליבר, דן גרין, לי נטע קינג

תגובות, שאלות, בקשות, הערות: desk@playboyisrael.co.il
מנויים: 03-5117029 www.playboyisrael.co.il

בשער: נטלי די-ליאון **סגנון:** רפאל אייל **הפקה:** מרין טרמץ
איפור ושיער: דיקלה שרעבי
תחתונים: אפרודיטה, עליונית: גוטקס

מו"ל: דניאל פומרנץ
דפוס וקדם-דפוס: "עמנואל" בע"מ
פיקוח דפוס: אייל דולין
רואה חשבון: רונן עוז
ייעוץ משפטי: עו"ד ניר זמל

PLAYBOY ENTERPRISES, INTERNATIONAL

Hugh M. Hefner
Editor-in-Chief

U.S. PLAYBOY
Scott Flanders, **Chief Executive Officer**
David Israel, **President, Playboy Media**
Jimmy Jellinek, **Editorial Director**
Mac Lewis, **Art Director**

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING
Tom Flores, SVP, **Business Manager Playboy Media**
Mary Nastos, **Publishing Services Manager**
Gabriela Cifuentes, **Digital Asset Manager**
Adam Podolski, **Coordinator**

©2013 אמריקה ישראל מדיה בע"מ
©2012 U.S. Edition of PLAYBOY,as to material published in the July-Aug 2013, September 2013
PLAYBOY, PLAYMATE, PLAYMATE OF THE MONTH, PLAYMATE OF THE YEAR, Rabbit Head Design and FEMLIN DESIGN are trademarks of and used under license from Playboy Enterprises International, Inc.

המערכת אינה אחראית לתוכן המודעות. המערכת לא תישא בכל אחריות באשר לתוכן המוצג בכתבות השונות וקשור לצד ג' כלשהו, המידע מובא לנוחות הקורא בלבד ואין להסתמך עליו. ט.ל.ח

ארו-אסיה יבואנים בלעדיים - שדרות שאול המלך 1 תל-אביב 6473301, טל. 03-6857520
Euro-Asia - Official representative shaul hamelech blvd. 1 Tel Aviv 6473301 Tel: +972-3-6857520
www.euro-asia.co.il ובחנויות השעונים והתכשיטים המובחרות

A *perfect* *balance*
of STYLE & SUBSTANCE

Apart from the overall aesthetics, the secret of luxury status lies in the nature of the product itself; the spirit within. A luxurious product combines elegant design with top quality craftsmanship; something that cannot be replicated by other brands. F VODKA Luxury Collection

להזמנות: 054-4445552
FVODKAISRAEL

ENJOY FASHIONABLY AND RESPONSIBLY

VODKA
MICHELADAM
ELIXIR OF FASHION

Worldwide Distributor F Beverages Ltd, Limassol, Cyprus Produced Exclusively for F Beverages Ltd. ©&®FASHIONTV.COM GmbH www.f-bev.com

PLAYBOY

Playlist

ספטמבר-אוקטובר

2013

מיקה שדה

האלבום החדש והשני של מיקה שדה "מה את מעדיפה" הוקלט בזמן שהיתה מעורבת בעשייה מוסיקלית ענפה שכללה הופעות עם הסופר גרופ Lunacidal Tendencies, מופע מחווה ל–Ok Computer של רדיוהד והופעות עם אבי סינגולדה במופע קאברים ועם המשוררת צרויה להב ב"דרך המשי".
האלבום שיצרה מיקה אישי וחושפני בהגשתו ובאיך שנוצר, והוא עוסק בהתלבטויות שלה אבל גם מלא בגרוב ג'אזי מקסים. "עלו בתוכי שאלות לגבי הילדה מול האישה שבתוכי. אני מרגישה כמו ילדה נצחית אבל רוצה לבחור באופן בשל ובוגר יותר. האלבום נכתב מתחושת חיפוש והיצירה עזרה לי להבין את עצמי טוב יותר", היא אומרת.
האלבום הופק יחד עם דן תורן, ומיקה היתה אמונה על הכתיבה, ההלחנה, הנגינה בפסנתר וגם השתתפה בהפקה המוסיקלית. "תהליך ההפקה היה קצת מוזר. הקלטנו שמונה שירים ביום אחד אינטנסיבי במיוחד של 20 שעות, ולקח לי שנה להבין מה להוסיף ולתקן. ואז גם הוקלטו שלושה שירים נוספים".
באלבום משתתפים גם אבי סינגולדה, ליאת סבג ויאיר סלוצקי, ובמופע החדש שיעלה בנובמבר, מיקה תופיע עם הפסנתר, בליווי תופים, גיטרה חשמלית וטרומבון.

מופע ראשון לאלבום ב–12.11, 21:00, מועדון "האזור", הרכב 13, תל אביב

סרקו את הקוד והאזינו לסינגל "לא בעניין" מתוך האלבום החדש

צילום: אילן ספירא

ארנב לילה

פלייבוי חגג עם חברים
את השקת האתר החדש
ב-BAR 9 בתל אביב
צילום: יקי צימרמן

Three Olives®
VODKA
BUBBLE
IMPORTED
VODKA
DUDE
cake
CAKE
TRIPLE SHOT ESPRESSO
BERRY
SERIOUSLY PREMIUM.
SERIOUSLY FUN.
הסקוטית
יינות ואלכוהול
www.scottish.co.il

ה"ליין" החדש של פבלו אסקובר

בנו של סוחר הסמים המפורסם ביותר בהיסטוריה הקים עסק ביגוד, שמטרתו למנוע מהדור הבא לחזור על הטעויות של אביו

לאחר שפבלו אסקובר נורה למוות בידי חיילים, שינה בנו היחיד את שמו והתחיל חיים חדשים בארגנטינה. כעת חזר סבסטיאן מרוקווין לקולומביה כדי לקדם את "אקובר הנאר", ליין אופנה של ג'ינס מעצבים עם כיסים סודיים וטישרטים שעליהן מודפסים תעודות זהות ישנות ומשפטים שכוונתם לגרום לצופה לשקול שנית חיים של פשע, כמו "יש השקעות שלעולם לא משתלמות. איך ההשקעות שלך?"

התוצאה נראית קצת כמו שיתוף פעולה בין אל-סם לצוות הצילום של סקאר פייס. מרוקווין אומר שזאת בדיוק הכוונה. תפסנו אותו לשיחה קצרה על הביזנס השני במחלוקת שלו ועל השיעורים שלמד כשגדל בצל אביו, ברון הסמים המיתי.

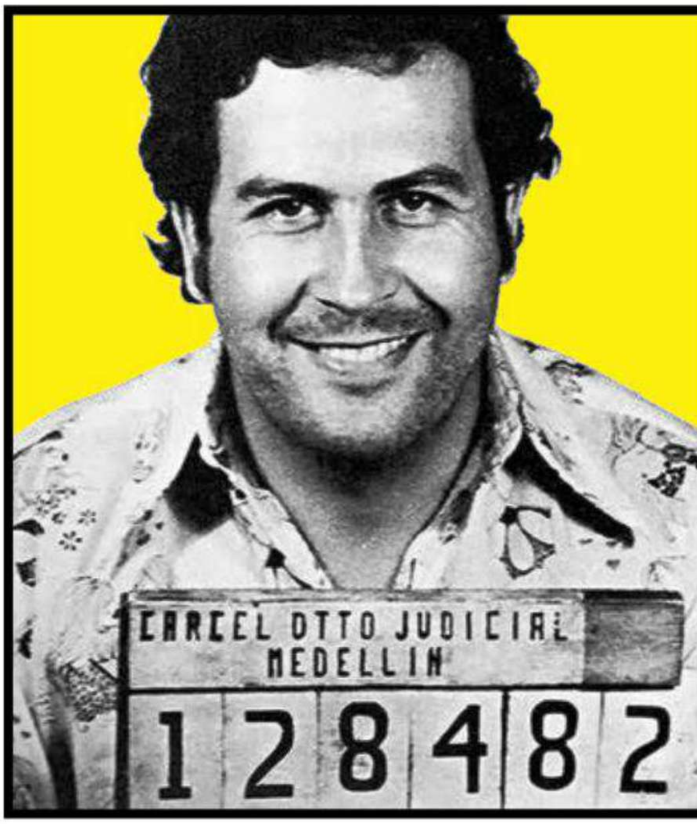

במשך שנים פחדת לחזור לקולומביה וכעת אתה מדפיס חולצות פבלו אסקובר במדיין. מה קרה?

אויביו של אבי כבר הרגו אחד את השני; השאר נתפסו. קולומביה גם בטוחה יותר עכשיו, לא בהרבה, אבל יש שיפור.

היתה לך קריירה מצליחה כאדריכל בארגנטינה. למה לך עסק של בגדים בקולומביה?

הבגדים מספרים סיפור מפרספקטיבה ביקורתית. הם כמו טור דעה בצורת טקסטיל, מזמינים ילדים לא לחזור על ההיסטוריה של אבי. רציתי גם ליצור אפשרויות עבודה בארצי, ולעזור לאנשים לא ליפול קורבן לאלימות ולפיתויים שלה.

איך היו התגובות?

תלוי את מי אתה שואל. אחת מאלפי המשפחות שמקבלות תמיכה מתוכניות הדיור האזרחי של אבי, או אחד מהקורבנות שלו. רבים אוהבים את אבי ורבים שונאים אותו. מדיניות החברה היא לא למכור חולצות בתוך קולומביה, מתוך כבוד לקורבנות האלימות בשנות ה-80 וה-90. אני לא מעוניין להרוויח מהכאב, גם אם משמעות הדבר היא להפסיד את קהל היעד הכי בולט של פבלו אסקובר.

אתה מוכר במקסיקו ובגווטמאלה, שתי מדינות הסובלות מאלימות סמים בממדים אפיים. זה לא מהווה ניגוד עניינים?

אמהות מקסיקניות כותבות לנו, אסירות תודה על הפרויקט הזה. הן מקוות לראות בי דוגמה חיה לכך שלא כדאי ללכת בעקבות אבי.

המבקרים טוענים שהמסר הזה מאבד משמעות כשהוא מופיע ליד תמונותיו של אביך.

זה מנוגד; אני מבין את זה. אנחנו מדברים על שלום דרך מישהו שהתחיל מלחמה. אבל לאף ילד לא היתה הזדמנות כמו שלי להפוך להיות אסקובר 2. בחרתי לא להפוך להיות כמותו. במשך עשרים שנה הגישה שלי לחיים היתה של שלווה, של ביקורת ובדיקה עצמית, ומהמקום הזה אני חולק את חוויותיי עם צעירים. אני לא גאה באלימות שאבי יצר, אז כן, יש לי סמכות רבה לדבר עם הנוער על הסכנות הטמונות בדרך הזו.

ולמכור תמונות היתה הדרך הטובה ביותר לעשות זאת?

כשאתה קונה טישרט, אתה קונה מסר של שלום ואתה עוזר לקולומביה. אני לא רוצה את כל הכסף בשבילי, אני אוהב לחלוק. למדתי את זה מאבי. כבר התנסיתי במה זה להיות מיליונר, אני לא מעוניין בזה שוב.

מה עוד למדת מאביך?

הוא נהג לומר לי, "נאמנות היא התנאי ההכרחי להצלחה. אל תנטוש לעולם את האנשים שזקוקים לאהבה ולסולידריות שלך יותר מכול". זאת הסיבה שאנחנו תורמים חלק מהרווחים שלנו.

כמה חולצות כבר נמכרו?

הרבה. (מחייך) אנחנו שומרים את המספרים חסויים.

צילום: AP/WIDE WORLD (אסקובר) (גויימין) מהאתר הרשמי

הערצה לגיבור

גם לכוכבי העל יש חיי סקס סוערים ושלדים בארון. גרגור גווימין מצייר בדיוק את זה

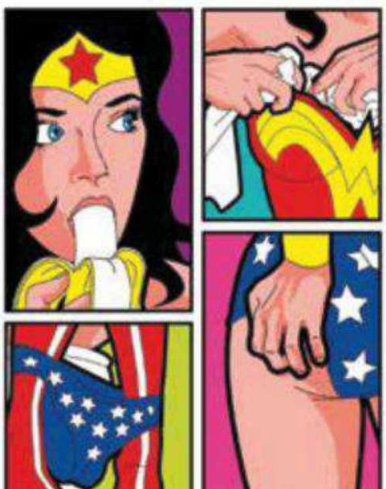

האלק הענק מגלגל ג'וינט. וונדר וומן מביטה בוויברטור בערגה. גם לאחר 75 שנה של הוצאה לאור של ספרי קומיקס, הרגעים הפרטיים של אהובינו גיבורי העל נותרו מסתוריים יותר מזהותם הבדויה. בסדרה בת שני החלקים "The secret life of heroes", שנמכרת כהדפסים או בספר שייצא בקרוב, חושף האמן הצרפתי גרגור גווימין (Grégoire Guillemin), מה קורה כשגיבורים מורידים את המסכות. "בהתחלה תכננתי לצייר דימויים ארוטיים עם צבעים זוהרים, אבל זה לא היה מספיק מקורי לטעמי", מסביר גווימין, ארט דיירקטור ופלאנר אסטרטגי בסוכנות תקשורת. "להציג דמויות כאלה אייקוניות בסיטואציות שגרתיות שכאלה זה מפתיע". גווימין חושף בהדפסיו הצבעוניים את קפטן אמריקה שותה בירה, ספיידרמן משחק משחקי וידיאו ובאטמן טוחן צ'יזבורגר. "שתי הדמויות הכי כיפיות הן וונדרוומן וסופרמן, בגלל שלשניהם יש פנים רבות שלא נגעו בהם. אבל אני חייב לומר, שאני אוהב מאוד לעבוד על קאטוומן", אומר גווימין בהתייחסו לסדרת ציורים לוהטת במיוחד של קאטוומן ופויזן אייבי בחדר המיטות - הצד הסקסי של מאורת העטלפים שטרם ראינו.

מעצמה במשבר

טניס הגברים האמריקאי נמצא בשפל שלא ידע מזמן: 10 שנים ללא זכייה בתואר גרנד סלאם, ועכשיו גם לראשונה מזה עשרים שנה אין אף אמריקאי בטופ 20. ברד גילברט וג'ון איזנר מנסים לברר: מה לעזאזל קרה?

חפשו ביוטיוב את הרגע בו אנדי רודיק בן ה-21 חובט ומנצח את חואן קרלוס פררו בשלוש נקודות משחק ב-2003. נסו להתרכז בפניו המוצפות בדמעות ובקהל מסביב, המריע לו בזמן שהוא הולך לחגוג עם משפחתו. באותו רגע היתה תחושה שרודיק מתחיל תקופה חדשה של דומיננטיות אמריקאית בטניס העולמי, כמו התקופה שעליה גדל.

בין לידתו של רודיק, ב-1982, לבין האליפות ב-2003, זכו כל השחקנים האמריקאים גם יחד ב-30 תארי גרנד סלאם. "היה לנו את אנדרה אגסי, את פיט סמפרס, היו לנו הרבה שחקנים מצוינים, ואני חושב שאנדי חשב וציפה שזאת תהיה ההזדמנות שלו", אומר בראד גילברט, מאמנו של רודיק דאז.

זה היה הניצחון החשוב היחיד בקריירה של רודיק. מאז לא ניצח אף גבר אמריקאי באליפות ארה"ב הפתוחה או בטורניר גרנד סלאם. בצורת שכעת מלאו לה עשר שנים. נכון לזמן הורדת הגיליון לדפוס, לא נראה גם שמשהו הולך להשתנות באליפות ארה"ב הפתוחה 2013.

"לולא רוג'ר פדרר, אנדי היה יכול לנצח הרבה יותר. אין ספק בזה", אומר גילברט. "קארל מלון, למשל יכול לומר אותו הדבר על מייקל ג'ורדן".

אבל מה שראוי יותר לציון, הוא זה שמאז רודיק לא קמו שחקני טניס אמריקאים מופלאים אחרים - לפחות לא כאלה שמסוגלים לאתגר את הצמרת בה מושלים בבטחה פדרר, רפאל נדאל ונובק דג'וקוביץ', שזכו יחד ב-35 תארי גרנד סלאם. בעצם, חוץ מרודיק ואגסי, אף שחקן אמריקאי לא הגיע לגמר גראנד סלאם, מאז 2003 באליפות ארה"ב הפתוחה.

ביוני 2013, שני השחקנים האמריקאים שדורגו במקומות הגבוהים ביותר בסבב ה-ATP היו סם קוורי (19) וג'ון איזנר (21). אף לא אחד מהם הצליח לעבור את הסיבוב הרביעי בטורניר גרנד סלאם, אף על פי שהם לא ויתרו. "נדרשת הרבה מוטיבציה לנוע קדימה, כי מה שאתה רוצה הוא לשחק מול הבחורים האלה, וזאת הסיבה העיקרית לכך שאני משחק", אומר איזנר. "אני לא חושב שיש משהו שהוא בלתי אפשרי להגשים, אבל החבר'ה האלה בהחלט בטופ".

הסיבות לבצורת אינן פשוטות לפירוש. ייתכן שאתלטים אמריקאים צעירים מבחינים בהזדמנויות גדולות יותר בענפי ספורט אחרים, מוותרים על טניס, ומונעים מאתנו מציאות אחרת, שבה טרייסי מקגריידי, למשל, היה מניף את הגביע בווימבלדון. ייתכן גם שפדרר, נדאל ודג'וקוביץ' הם הטובים ביותר בכל מקרה, ולא משנה על איזו תקופה אנחנו מדברים. אמריקה פונקה בשחקנים כה טובים בעבר, שכל השוואה בין הדורות תהיה מאוד לא סלחנית. "יש לחץ עצום שמתלווה להיותך מדורג הכי גבוה מבין האמריקאים", אומר איזנר. "אבל אם אתה רוצה להצליח, אתה חייב לא להתייחס לכך ולהתרכז בכל מה שאתה יכול כדי לשלוט במצב".

המעריצים האמריקאים, במילים אחרות, צריכים להנמיך ציפיות. אין ברירה אלא להמתין ולקוות שהדור הבא יצליח להתברג שוב בצמרת, כי כמו שגילברט אומר, "זה לא יקרה בשנים הקרובות, בוודאות".

> "לולא רוג'ר פדרר, רודיק היה יכול לנצח הרבה יותר", אומר גילברט. "קארל מלון, למשל, יכול לומר אותו הדבר על מייקל ג'ורדן"

צילום: ג'ונתן שיין

צילום: יח"צ

מוסיקה

הביץ' פוסילז

ההופעה של הלהקה מברוקלין בישראל היא בשורה משמחת לכל חובבי האינדי

הגעתה של הביץ' פוסילז לישראל היא חדשות טובות מאוד לאוהבי אינדי ולקוראי פיטצ'פורק (בלוג המוסיקה שהוא התנ"ך של ההיפסטרים), אבל גם לאוהבי רוק גיטרות פשוט, שרוצים ליהנות מהופעה חיה משובחת, שכן הלהקה הברוקלינאית, שהתחילה כפרויקט סולו של דאסטין פייסור ב-2009, שורפת את הבמה בהופעות שלה. ההופעות של הפוסילז סחפו כל כך, שהם החליטו לוותר על גישת ההקלטות הביתיות וה-DIY (Do it Yourself) באלבומם החדש "Clash the truth", כדי להעביר את תחושת ה-Flow והספונטניות של הופעה, והחליפו את סאונד הדרים-פופ והלו-פיי המזוהים עמם בסאונד אקוסטי וחם. הם חתומים בלייבל ניו יורקי מהחשובים -"Captured Tracks", והם לא מפסיקים ליצור ולחרוש פסטיבלים. נרנג'ה, חברת ההפקות שמביאה אותם, אמונה על הבאת אמני אינדי מהשורה הראשונה לישראל, בהם "אוף מונטריאול", "בריאן ג'ונסטאון מסקר" ודניאל ג'ונסטון. **17.9, בארבי ת"א, פתיחת דלתות ב-21:00**

קולנוע

סוף עידן התמימות

עבור כתבתנו, מיכל מנדלביץ' האמיצה, החיים מעכשיו מתחלקים לשניים: לפני אותו בוקר בקולנוע – ואחריו

היה זה יום חול, וחשבתי לעצמי ששפר עליי מזלי לצפות בסרט סקס בתלת-ממד על הבוקר. בסוף אותן 129 דקות כבר לא הייתי אותו בנאדם, או במילים אחרות - בהונג קונג יודעים לייצר ביזאר שיגרום לעיניכם לצאת מחוריהן (כן כן, גם לכם, שכבר חשבתם שראיתם הכול) ולתהות בקול גדול - אל אלוהים, וואט ד'ה פאק?!?!

הבמאי כריסטופר סון לפ קיי, בשיתוף התסריטאים היצירתיים מארק וו וסטיבן שיו, רקמו סרט שלא החליט אם הוא טלנובלה, פורנו רך, פורנו עינויים או סאגת אמנויות לחימה, ולמרות נוכחות שדיים אסייתיים בתלת ממד שקופצים מכל עבר שישמחו אתכם, נראה לי שהסצנה בה הגיבור משתתף בניתוח מאולתר (שמשתבש, אבוי) של החלפת איבר מינו הפצפון בזין של סוס הרבעה, תשמח פחות - שלא לומר תותיר את נפשכם מצולקת לעד.

הסרט מתחיל בפשטות. בחור פוגש בחורה, הם מתאהבים ומתחתנים ואז מסתבר שהוא גומר יותר מהר מקו עלילה רצוף בסרט הזה. בשלב זה של הסרט עוד ניתנת הדעת על מלבושם ועיצוב השיער של הגברים ההונג קונגים; בגדיהם מגונדרים ומחלפותיהם אסופות בקוקיות בזוויות שונות (בקיצור גייז), אבל אז מגיע גיבורנו היקר, יאנג, מגיע להרמון של הנסיך מינג. כאן, ככל שלגבר יש מספר רב יותר של פילגשים, כך הוא שפיץ יותר, ויאנג מוכן לעשות בערך הכול כדי להיות רב-זיין; לאחר שאחת הבנות משחקת שש-בש תוך כדי זיון איתו רק כדי שנראה עד כמה הוא גרוע, מדגים לו הנסיך מינג איך מרגשים בנות - בזיון תוך התנדנדות מהתקרה באומגה ביד אחת! ומה אתכן בנות? ניסיתן לאונן פעם עם מטבעות שהושחלו ונקשרו בחוט? הגיבורה שלנו כן!

אבל עד שלא ראיתם את סצינת ה"פרפורמנס" בהרמון, בה אישה בעלת זין ענק מעמידה אותו, משחילה עליו גלגל של כרכרה, מסובבת אותו באמצעות האיבר ולאחר מכן מצליפה בו - לא ראיתם כלום. אל תתפסו אותי במילה, אבל הסרט הזה הוא כל כך גרוע ומופרך שהוא כבר טוב, כלומר יש סיכוי שיהפוך לקאלט ברבות הימים.

סודות הסקס והזן (3D), הונג קונג, 129 דקות

אוסטרליה, מגריט, קוביזם

ארזתם לבד? שלוש תערוכות שוות מחכות לכם בלונדון, ניו יורק ופאריס

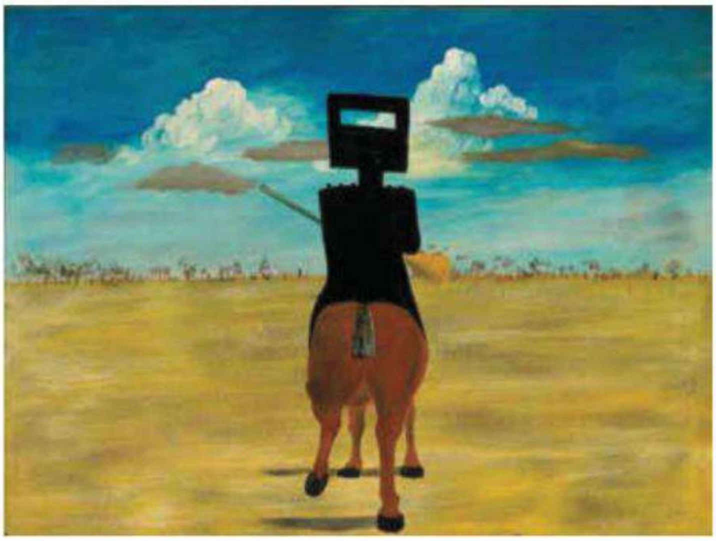

לונדון

Australia

בחודש הקרוב תסקור הרויאל אקדמי לראשונה מזה 50 שנה אמנות אוסטרלית, שמקפלת בתוכה יותר מ-200 שנות היסטוריה, מאז 1800. התערוכה מציגה מגוון עצום של עבודות אמנות לא נראה מעולם בבריטניה, החל מאמנות אבוריג'ינית ועד למודרנית ועכשווית – בציור, צילום, פיסול ומולטימדיה. השאלה הנבחנת בתערוכה היא מה השפעתו של הנוף על יצירה אמנותית ומהו טיבה של זהות במדינה צעירה. התערוכה, שרוב העבודות בה מוצגות לראשונה מחוץ לגבולות אוסטרליה, נערכת בחסות הנסיך צ'רלס ובמימון פטרוני האמנות והממשלה האוסטרלים. מדובר בלא פחות מחשיפה לאמנות שהתעלמו ממנה בעולם שנים רבות. אנדרו טוד, בכיר בממשלת אוסטרליה, אומר כי "אין כאמנים כדי לשקף את האומה האוסטרלית ונופיה ולהשפיע על איך אחרים רואים אותנו".

Australia, 8.12-21.9, Royal Academy of arts

ניו יורק

Magritte: The Mystery of the Ordinary, 1938–1926

הצייר הבלגי רנה מגריט הוא אחד השמות הגדולים של המאה ה-20, שם נרדף לוויז'ן שבו החיים הרגילים מוטלים בספק, והחלום פולש לשגרה. הקסם של עבודתו נבע מכך שהוא נצמד לחוקים ולקונבנציות מציאותיים, ומתוך המוסכמות הללו הצליח לערער את המציאות שסביבנו. התערוכה ב-MoMA מתמקדת בשנים 1938-1926, בין שתי מלחמות העולם, בהן פיתח את סגנונו האייקוני והגיע לפריצת הדרך שלו. עקירה מהמקום הטבעי, טרנספורמציה, מטמורפוזה, "Misnaming" של אובייקטים ואימג'ים במצב סהרורי הם רק חלק מהטקטיקות המקוריות שנקט מגריט בשנים ניסיוניות וקריטיות אלו. התערוכה תציג כ-80 ציורים, קולאז'ים ואובייקטים, יחד עם מבחר תצלומים, כתבי עת ועבודות מסחריות מוקדמות. תובנות חדשות על זהותו של מגריט כאמן סוריאליסטי – מובטחות.

Magritte: The Mystery of the Ordinary, Moma, 12.1-28.9

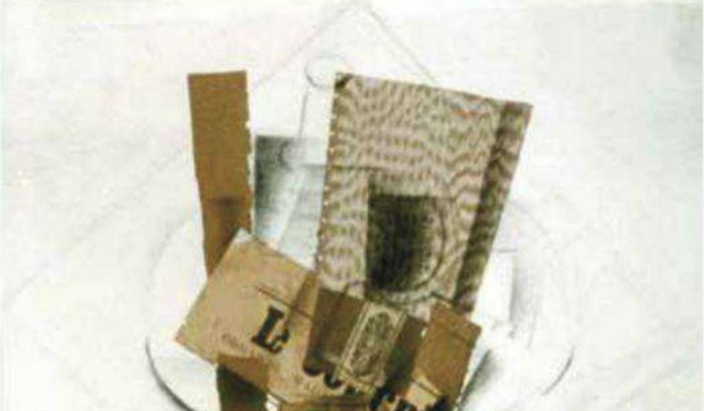

פאריס

Georges Braque

ז'ורז' בראק, ממייסדי זרם הקוביזם, נשאר לרוב בצלו הגדול של שותפו פיקאסו, וזכור בעיקר מציורי הגיטרות המופשטים שלו. הרטרוספקטיבה המרתקת הזאת בגראנד פאלה מבטיחה להעמיק את ההבנה ולהגביר את ההערכה לאמן וליצירתו המורכבת מציורים, תחריטים ופסלים. בראק הצרפתי, בניגוד לפיקאסו הספרדי, היה אלגנטי ומאופק, גונן על חייו הפרטיים ונשאר באותו סטודיו ונשוי לאותה אישה במשך כל חייו. עניינו לא היה בדמויות עצמן אלא בצירוף המורכב שלהן יחד, והקוביזם נתן לו כלים ודרך לנתח את המציאות, להדגיש אותה ולהפוך אותה מורכבת. הוא התנסה בטכניקות להשטחת תמונה, והיה מהחלוצים בשיטת הקולאז' המעודנת-Papier Collé, והצטיין בליריקה שנובעת לחלוטין מהאמצעים. בתערוכה יהיה גם ייצוג ליצירותיו הפוביסטיות (פוביזם – זרם שהתאפיין בשימוש בצבעים טהורים היוצאים ישירות מהשפופרת ללא ערבוב) ולסדרות הציפורים היפהפיות שלו.

Georges Braque, "Réunion des musées nationaux – "Grand Palais, 6.1-18.9

צילום: SATOSHI

הוראות הכנה:

- 90 מ"ל פרוסקו
- 60 מ"ל אפרול
- מעט סודה
- ענף רוזמרין רענן
- פלח תפוז

למלא כוס יין בקרח, להוסיף את הפרוסקו, האפרול והסודה. לערבב פנימה את הרוזמרין ולקשט עם רוזמרין ופלח תפוז

שפריץ רוזמרין אפרול

הוספנו ענף רוזמרין כדי ליצור את הקוקטייל המושלם לגשר בין הקיץ לסתיו

אפרטיפו

למה כדאי לשתות כמו איטלקי בסתיו הקרוב

לואובול עם בורבון זאת דרך מצוינת להתניע ערב על אוקטן גבוה, אבל לפעמים אתה רוצה לגלוש לתוך הערב (או להשתעשע בצהריים) לאט ובאלגנטיות. כאן נכנסת לתמונה קטגוריית האפריטיפים, שבה אף אחד לא מתעלה על האיטלקים, שלעולם לא נראים שתויים. הליקרים הצבעוניים, עם שיעור האלכוהול הנמוך וטעמי הפירות והתבלינים שלהם, הפכו לאחרונה ליקיריהם של הברמנים. נכון שאפשר לערבב אותם במגוון קוקטיילים, אבל קשה לנצח את ה"שפריץ" האיטלקי האהוב, משקה מרענן שעשוי מריץ' פרוסקו ואפריטיף התפוז החריף, אפרול. אל תחשוש לשחק אותה ברמן איטלקי בעצמך, ולהחליף את אחד הליקרים בעמוד בהתאם לטעם שלך.

1 ליקר אפרול

← מתובל בעשבי תיבול, תבלינים וקליפת תפוז, הליקר הזה יכול להוסיף טוויסט לקוקטייל פשוט על בסיס יין לבן

2 קמפארי

← האיזון המושלם בין מתוק למריר הופך את הקמפארי לפייבוריט של ברמנים בקוקטיילים. נסה אותו בנגרוני קלאסי

3 ליקר צינאר

← מבוסס על ארטישוק וחליטה של 13 עשבים שונים. יש לו טעם של קולה מתובלת, והוא משתלב נפלא עם בורבון

JACK DANIEL WAS A MAN OF COMMITMENT.

AT LEAST WHEN IT CAME TO HIS WHISKEY.

When it came to whiskey-making, no man was more dedicated than Jack Daniel. It's the reason he'd wait patiently while his whiskey mellowed through 10 feet of packed sugar maple charcoal, and why he'd watch over every batch with a discriminating eye. Though he never married, Mr. Jack remained forever faithful to his one true love. Unfortunately for the ladies of Lynchburg, Tennessee, that happened to be his whiskey.

JACK DANIEL'S OLD No 7 BRAND TENNESSEE WHISKEY

Sip lovingly. Drink responsibly.

©2013 Jack Daniel's. All rights reserved. JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks.

Warning – excessive alcohol consumption risks life and is harmful to health!

גספאצ'ו

כשחם בחוץ, אין כמו קלאסיקה צוננת ומרעננת

הגספאצ'ו הוא מרק קר שמקורו בחבל אנדלוסיה שבספרד (השם המקורי הוא גספאצ'ו אנדלוס), המבוסס על עגבניות, חומץ ושום. ברוב ספרד מגישים גספאצ'ו בצלחת לחוד, ואת התוספות הנלוות לו, לרוב הירקות, החומץ והשמן, בצלחת נפרדת, כדי שכל אחד יוסיף לפי טעמו. לעומת זאת בדרום ספרד, במקומות כמו גרנדה, מלאגה וסביליה, נהוג לקבל גספאצ'ו דווקא בהיי בול, כשהוא קר ונוזלי, ומזכיר קצת בלאדי מרי.

בארצנו מתלוות בדרך כלל לגספאצ'ו קעריות עם פלפל, עגבניות, בצל וביצה קשה קצוצים, וקרוטונים.

השף גיא גמזו פתח את מסעדת אריה (Aria) המרשימה לאחר ששימש שש שנים כשף בפועל של מסעדת רפאל. גספאצ'ו הזעתר הירקרק של אריה מחבר את טעמי העגבניות והזעתר הטרי באופן מדויק וטעים במיוחד. המתכון לפניכם.

טיפ

ביחרו שמן זית מובחר, טעמי השמן מורגשים מאוד במרק.
כדי להעשיר את המרק אפשר לטחון עם הירקות גם פרוסת לחם, עדיף בן יום, שהושרה במים ונסחט.
חומץ שרי ספרדי (vinagre de Jerez), מתאים מאוד לגספאצ'ו. אם לא מוצאים ניתן להשתמש בחומץ תפוחים

גספאצ'ו זעתר ועגבניות צהובות עם טרטר מוסר

3 מנות (שף גיא גמזו ממסעדת Aria)

200 גרם עגבניות צהובות
12 גרם זעתר טרי שעבר חליטה במי קרח
1 גמבה צהובה
1 כפית מלח
1 כפית סוכר
3 כפות שמן זית
פלפל צ'ילי לפי הטעם
150 גרם דג ים טרי ומפולט (טונה אדומה מומלצת)
מלח
זעתר
כוסברה

טוחנים יחד את כל המרכיבים ומסננים, מוסיפים את שמן הזית תוך כדי ערבוב,
מתבלים את דג הים במלח, זעתר, וכוסברה, חותכים לקוביות.

הגשה

מוזגים מרק לקערה ומניחים במרכז את קוביות הדג. מקשטים בפרוסות עגבניה צהובה.

מרקי גספאצ'ו מומלצים

מחניודה – הגספאצ'ו כאן מיוחד מאוד, גם עם דג, ומשלב טעם חמוץ-מתוק בזכות סילאן ואפילו במיה כבושה.
בית יעקב 10, שוק מחנה יהודה, ירושלים

לה בוקה – מסעדה לטינית כשרה. הגספאצ'ו כאן משלב מלון עם טבסקו.
עמק רפאים 46, ירושלים

זכאים – מסעדה טבעונית, אקולוגית ומינימליסטית חדשה. מלבד עגבניות יש כאן אבוקדו ועלים ירוקים, בתוספת נתחי חלה קלויה שנאפתה במקום.
סמטת בית השואבה 20, ת"א

מסעדת רוטשילד – מסעדה חדשה שנפתחה במלון הבוטיק רוטשילד וזכתה כבר לשבחים. הגספאצ'ו כאן מוגש עם אבטיח וקציפת גבינה בולגרית.
מלון רוטשילד, שד' רוטשילד 96, ת"א

צילום: עגבניות shuterstock, גספאצ'ו יח"צ

אליקים הרמן
אם כדורעף חופים
זה הספורט המועדף עליכם...
Bell Beach
HERZELYA
בל ביץ' הרצליה
חוף אכדיה
חוף אכדיה , טיילת הרצליה, 09-9555771 | www.bellbeach.co.il

1

2

Go East

ShoreDitch, Hackney, Hoxton ו-Dalston. קבלו המלצות למקומות הכי לוהטים בשכונות הכי חמות במזרח לונדון

יום שמש בלונדון הוא די נדיר, ורחובותיה המכוסים בגרפיטי של שכונת שורדיץ' (ShoreDitch) מרוממי-רוח ביום שכזה. בשכונה, שהיתה בעבר נחבאת אל הכלים, נראים היום ניצני ההתחדשות של הקצה הצפון מזרחי של לונדון. יש מצב שתצטרכו להיאבק קצת כדי להשיג מקום בבר-מסעדה על הגג של ה-Boundry Hotel, שם תוכלו ליהנות ממשקאות ומהנוף עוצר הנשימה בשקיעה. אם נפלתם על אחר צהריים אופייני ואפרפר, תוכלו לשחק אותה היפסטרים מתחת לשמיכות על ספות של קטיפה בקולנוע אובין (The Aubin Cinema), שם תוכלו לצפות בסרט עם בקבוק יין.

מכיוון שאוכל פשוט שארוז בצורה מוקפדת זה הקטע החם עכשיו, תוכלו למשל לנסות את ההמבורגר המכונה Dead Hippie Burger ב-Meat Mission שבשוק של Hoxton, או את הפיצה הקריספית ב-Story Deli. מזרח לונדוניים חשוב להם יותר שמוצא האוכל שלהם מהדקורציה, מחבבים את Brawn ב-Columbia Road - בר יין בלי חוכמות שמגיש מנות עונתיות שמתחלקים בהן ושרקוטרי משובח.

בלילה, מומלץ לבקר באחד הלוקיישנים האנדרגראונדים הבולטים. לדיינר-Mayor of Scaredy Cat Town נכנסים דרך דלת של מקרר, היישר לתוך המקום. אלטרנטיבות נוספות ורותחות לא פחות: Calooh Callay Worship street, Whistling Shop, NightJar - כולם מקומות קטנים ואפלוליים, המגישים קוקטיילים אקזוטיים.

אם חשקתם ביציאה יותר גרנדיוזית, לכו ל- Platform Café, בר וטרסה בקומה השנייה של בניין משרדים משנות ה-50 שהוסב למועדון עם רחבת ריקודים ובר. החלל התעשייתי מארח ערבי סרטים, מועדון ארוחת ערב והקראות שירה אם אתם במצב רוח ארטיסטי.

היצירתיות המקומית ממשיכה ב-Boxpark, קניון פופ-אפ הבנוי ממכולות משלוח שהוסבו לחנויות קונספט. בחנויות Labour GoodHood ו-Wait למשל, עושים מייקאובר בסטייל לכל דבר - ממטאטא עד לשדכן.

אם בא לכם להתמזג בטרנדים המקומיים, בקרו ב-Religion - חנות מקורית הממוקמת ברחוב הראשי בשורדיץ', שם תוכלו להתאבזר בבגדי רוקנרול ראויים.

3

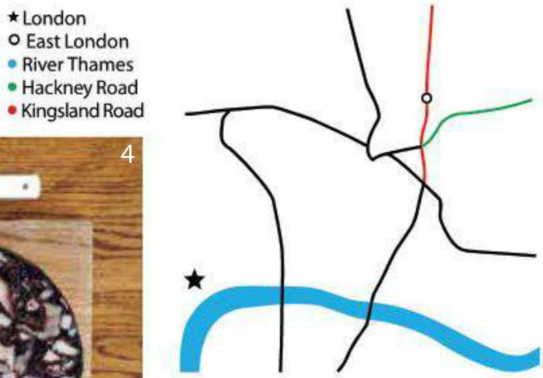

4

5

1. Boundary Hotel
2. Meat Mission
3. חדר צדדי ב-Town Hall Hotel
4. Brown
5. דיינר Mayor of Scaredy Cat Town
6. 40 Winks Hotel

צילומים: יח"צ, Thomas Bowles :Meat Mission

איפה לישון?

← מעצב הפנים דיוויד קרטר עיצב בית בן ארבע קומות ב-Mile End Road והפך אותו למלון בוטיק קטן ומשגע הידוע בשם 40 Winks. לחוויה של סרוויס מלא מומלץ להזמין חדר ב-Boundry Hotel, ש-12 חדריו מעוצבים בהשראת מעצבים מודרנים פופולריים. לשהיות ארוכות יותר, שיקלו את ה-Town Hall Hotel, בו רוב החדרים מאובזרים במטבח.

6

מהשקיעה עד הזריחה

21:00
ארוחת ערב ב-Pizza East
> פיצרייה של רשת המלונות Soho House, המארחת דיג'ייז לוהטים בסופי שבוע

22:00
משקאות ב-LoungeLover
> פעם מפעל לבשר, וכעת בר קוקטיילים טרנדי מלא באובייקטים מופרעים כמו ראש של היפופוטם

02:00
לרקוד ב-SuperStore של Dalston
> מועדון הגייז הסטרייט-פרנדלי הזה מושך היפסטרים וטיפוסים אמנותיים

06:00
מאפיית בייגל ב-Brick Lane
> הצטרפו לנהגי המוניות מוקדם בבוקר לבייגל עם בשר מעושן, במעדניה הוותיקה (מ-1977) שפתוחה 24/7

PENGUIN CLUB

LATE NIGHT CLUBBING

עם האנשים שאתה רוצה לפגוש בשעות הקטנות....

ISRAEL'S LEADING UNDERGROUND CLUB

רח׳ יהודה הלוי 43 תל אביב

studio > Daniel Zaken

חבל על הזמן

עם תכונות של סמארטפון ומראה חתיכי, שעוני היד משתדרגים. פלייבוי מציג בפניכם את דור ה–S4 של שעוני היד

הגיבור:

היישר מהמעבדות של טוני סטארק, מגיע אלינו שעון מדגם G-Shock GWA1100. השעון עוצב והונדס במיוחד לתנאי אקסטרים קשים במיוחד, עם מצפן דיגיטלי, עמידות בצלילה לעומק 200 מטר, סוללה סולארית וזכוכית אטומה להשתקפות. השעון שיהיה אתך בטיול אקסטרים או בטיול עם הכלב גם יחד.
650 דולר
Gshock.com

הגאון:

ברגע חיבור הבלוטות' בין השעון לסמארטפון שלך, יציג מסך השעון המותאם אישית מיילים נכנסים, הודעות טקסט ושיחה מזוהה. בעזרת עם 5,000 האפליקציות שיש בשעון, תוכל למשל לחשב את מהירות הנסיעה והקילומטרז' שעשית ברכיבה על האופניים אלפי אפליקציות ממתינות ממש בקצה של מפרק היד. אהה... וזה אפילו מראה את השעה!
150 דולר
Getpebble.com

האצן:

אפשר לשחרר את המאמן האישי מתפקידו, השעון מדגם Garmin Forerunner 10's מספק כל מה שצריך בשביל להיכנס או לשמור על כושר. ג'י פי אס שמותקן בשעון יספק מידע על כמות הקלוריות ששרפת, קצב ומרחק הריצה והוא עוצר יחד אתך - כדי להסדיר את הנשימה (בלי להעליב).
130 דולר
Garmin.com

המנכ"ל:

המסגרת המבריקה של השעון הזה מבית Martian Passport, מכילה מגוון טכנולוגיות חדשניות, שמאפשרות לשעון להקרין הודעות טקסט, מיילים, יומן ושלל אינפורמציה מהטלפון הנייד שלך. המיקרופון, המובנה בתוך השעון, מאפשר לבצע שיחות נכנסות ויוצאות - הישר מפרק כף היד.
299 דולר
Martianwatches.com

צילום: SATOSHI

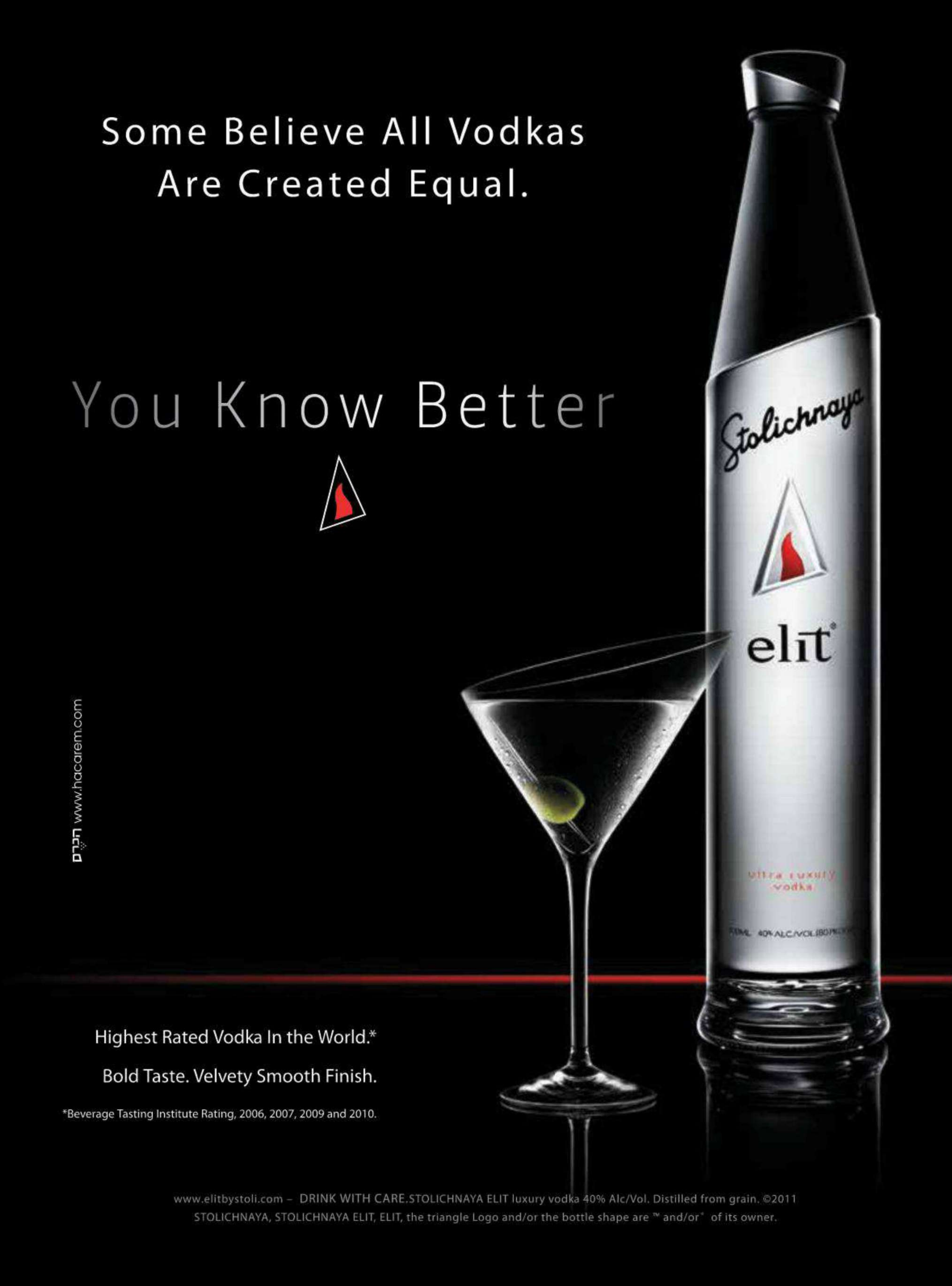
Some Believe All Vodkas
Are Created Equal.
You Know Better
Stolichnaya
elit
ultra luxury
vodka
Highest Rated Vodka In the World.*
Bold Taste. Velvety Smooth Finish.
*Beverage Tasting Institute Rating, 2006, 2007, 2009 and 2010.
הכרם www.hacarem.com
www.elitbystoli.com – DRINK WITH CARE.STOLICHNAYA ELIT luxury vodka 40% Alc/Vol. Distilled from grain. ©2011
STOLICHNAYA, STOLICHNAYA ELIT, ELIT, the triangle Logo and/or the bottle shape are ™ and/or ® of its owner.

צידה לדרך

ארבעה גאדג'טים שישדרגו לכם את הטיול

בום-בוקס חסין במים (Eco Terra)
אף יום כיף אמיתי על החוף, בבריכה או בסירת מרוץ ששכרת, לא יהיה שלם בלי הבום-בוקס הקטלני הזה ששומר על האייפוד היקר שלך בתוך תא חסין למים, יבש ובטוח, תוך כדי ניגון המוסיקה האהובה עליך.
ל- Eco Terra יש ידית נשלפת ורצועות שבזכותן היא נוחה מאוד לטיולים, יש בה רמקולים עמידים למים, היא צפה, ובתא של האייפוד אפשר להכניס גם אנדרואיד מהדגם הגוליברי, מזומן, מפתחות וילד אחד. תזכרו שאתם לא לבד על החוף, אז לשים את החדש של שרית חדד לא בא בחשבון.
Grace Digital, 140 דולר

לד פרוג'קטור מיניאטורי (QUMI Q5)
הקומי Q5 הוא מקרן כיס קל-משקל ללא מנורה, ברמת בהירות של עד lm500. המקרן יכול לפעול במשך יותר מ-10,000 שעות ללא איבוד תפוקת אור, ובו שבבי DLP המסוגלים ליצור תמונות איכותיות בדיוק בבהירות דיגיטליים. בשל העיצוב המיניאטורי שלו, וההתחברות הקלה לסמארטפונים, טאבלטים ומצלמות מכל הסוגים, תוכלו לקחת אותו אתכם לאן שתחפצו. אמרנו שהוא גם כשיר ל 3D?! אז מתי מסיבת הטבע הקרובה?
Vivitek, 581 דולר

תיק גב מטעין (TYLT Energi Backpack)
החבר'ה של TYLT מומחים בסוללות קטנות, עוצמתיות ויעילות ביותר. עכשיו הסוללות האדירות האלה מותקנות בילט-אין (בכיסים מותאמים) בתוך תרמיל, מה שהופך את המוצר הזה אידאלי לנסיעות. הסוללות שבתיק מספיקות לארבע הטענות מלאות של סמארטפון, ואחת של טאבלט, לפני שהן מתרוקנות ויש להטעינן מחדש באמצעות יו אס בי. מלבד ההטענות, יש כאן פיצ'רים בלי סוף: 10 כיסים עם רוכסן, 5 כיסים אלסטיים, כיס מיוחד למשקפי שמש, ללפטופ ולאוזניות - בקיצור, תענוג.
באתר TYLT, 200 דולר

עדשת צילום לאייפד (iPad Telephoto Lens)
לצלם עם האייפד מרגיש אידיוטי לפחות כמו לעשות גלגלון בגיל 35, אבל תודו שזה כיף לראות את התמונה לפני שאתם הולכים לצלם בענק. הודיתם? ובכן, זה הזמן להצעיד את זה קדימה. העדשה מאפשרת לכם זום איכותי (בניגוד לזה של האייפד, שיפקסל לכם ת'צורה). יש גם טבעת פוקוס ידנית לשליטה נוספת, ואפקטים של וינטג'ינג (האפלת פינות התמונה) ו-Lo-Fi.
Photojojo, 25 דולר

רוצה להיות פלייבוי?
זה יותר ממגזין. זה סגנון חיים.
ריכשו מנוי והצטרפו אלינו לחיים הטובים.
להנחות מיוחדות התקשרו: 03-5117029
או בקרו באתר:
www.playboyisrael.co.il
צילום: סטיון וינסטון

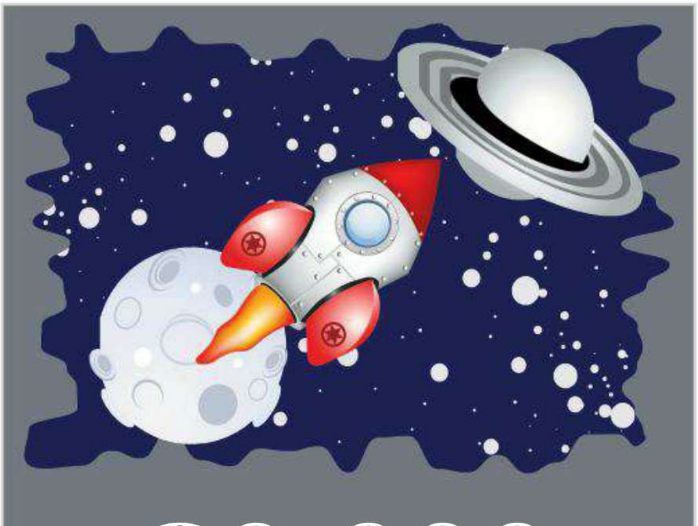

80,000

מספר האנשים שנרשמו לטיסה בכיוון אחד למאדים

17.7%

שיעור העלייה במכירת תקליטי ויניל מאז 2011

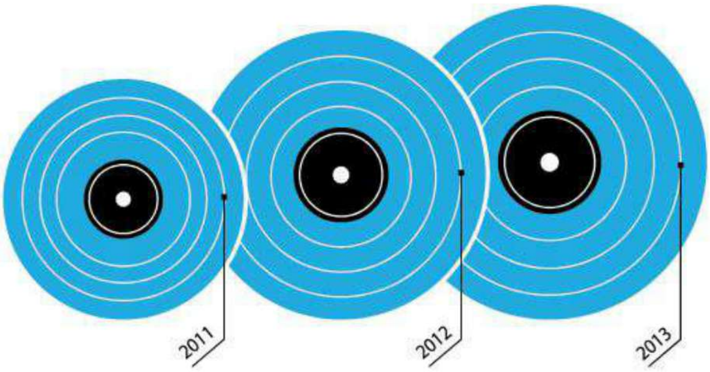

4

אוניברסיטאות ישראליות נכנסו לרשימת 100 הטובות בעולם ל–2013:

מקום 23 - האוניברסיטה העברית
מקום 33 - מכון ויצמן
מקום 57 - אוניברסיטת תל אביב
מקום 66 -הטכניון

ינואר 2013

החודש שבו לבישת מכנסיים לנשים בפאריס הפכה חוקית

32 מיליון

המספר המשוער של אמריקאים שלקחו סם פסיכדלי כלשהו: כמו אל.אס.די, פסילוסיבין או מסקלין

מריחואנה, פורנוגרפיה וכוח עבודה בלתי חוקי מהווים כ–10% מכלכלת אמריקה

מאי 2013

החודש שבו נישואי ההומוסקסואליים הפכו חוקיים בפאריס

I'm Rich

היא אפליקציה הנמכרת באייטיונס, שאין בה דבר פרט לעובדה שהיא עולה

999.99$

היא נרכשה כבר על ידי שמונה אנשים

150

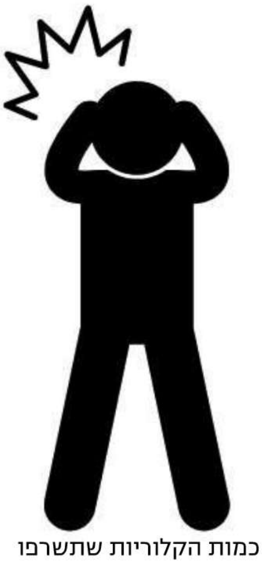

כמות הקלוריות שתשרפו אם תדפקו את הראש בקיר במשך שעה

צילום: shuterstock

THE BUNNIES
ARE BACK
PLAYBOY CLUB LONDON
NOW OPEN
14 Old Park Lane,
London W1K 1ND
United Kingdom
T +44 (0)20 7491 8586
W www.playboyclublondon.com
PLAYBOY CLUB
LONDON

גלעד כהנא

סיליקון ואלי

חוף הים. שבת. צהריים. הוא והיא עם הילדים. היא קולטת אותו בוהה בציצי של כוסית בלתי אפשרית.

היא: זה סיליקון.
הוא: זה לא סיליקון...
היא: אני אומרת לך, באחריות, אין פה בכלל דיון, זה בטוח סיליקון.
הוא: זה לא סיליקון...
היא: תראה איזה ענק זה! ואיך זה עומד! מה שקורה שם זה בלתי אפשרי, אתה לא קולט אה? יו, אתה כזה גבר... אתם כאלה טמבלים... אתה לא מבין שזה נגד חוקי הפיזיקה?!
הוא: זה לא סיליקון...
היא: זה בטוח סיליקון! זה מייד אין סינגפור. ס-י-ל-י-ק-ו-ן!
הוא: איך סיליקון תגידי לי?! היא בת איזה שש עשרה, שבע עשרה. מי בכלל חושב על... לא עושים בגילאים האלה סיליקון... זה מוקדם מדי, אין מצב, צריך בטח אישור מההורים ו...
היא: מה אתה אומר גבר?! וואי, אתה תמים אתה... אין, מצד אחד אתה באמת אחד האנשים החכמים שאני מכירה, וגם רגיש, באמת... אבל בכל הנוגע לנשים, אתה פשוט אידיוט!
הוא: אני לא מתווכח עם זה... אבל...
היא: תקשיב, אתה לא מבין איזה דור זה עכשיו. הן לא רק שרלילות, לא רק אנורקטיות, הן גם מבינות מה עובד... הן חכמות.
הוא: מה זה אומר?
היא: שציצי זה ציצי זה ציצי זה ציצי.
הוא: זה נכון, אין על ציצי...
היא: בדיוק! אין על ציצי! זה מה שאני אומרת, לכן משקיעים בזה אלפי יורו! לכן נרדמים תחת הסכין... לכן מתערבבים עם פלסטיק!
הוא: ככה זה עולה? אלפי יורו?... כמה בדיוק זה...
היא: מאה אחוז שזה סיליקון, חותמת על זה בלי להניד עפעף. זה סיליקון.
הוא: זה לא סיליקון...
היא: אומרת לך בוודאות טוטאלית.
הוא: זה לא סיליקון...
היא: מה אתה מנסה לרמוז לי?
הוא: מה? בייבי, לרמוז לך?... באיזה מובן?...
היא: אתה רוצה שאני אעשה סיליקון?
הוא: מה?!
היא: תכלס! דבר! זה מה שאתה רוצה ממני?
הוא: מה פתאום?! מאיפה בכלל...
היא: זה מה שאתה אומר?! אתה רוצה אותם עומדים יותר? מוצקים? גדולים יותר?! כמה סי סי? אה?! כמה סי סי אתה רוצה?! להגדיל בשקל תשעים?!
הוא: מה?... בייבי, ממש לא... בחיים לא אמרתי דבר כזה, אפילו לא חשבתי דבר כזה...
היא: אז למה אתה לא מצליח להוריד את העיניים שלך מהציצי שלה?
הוא: גם את לא מצליחה...

שניהם ממשיכים לבהות לכוסית הבלתי אפשרית בציצי.

היא: בגלל ההנקות, נכון?
הוא: מה?!...
היא: בגלל זה אתה כבר לא אוהב את הציצי שלי... בגלל שהנקתי שלושה בנים. אחד עשרה חודשים, שנה וחודשיים ושנה ושבעה חודשים...
הוא: מה פתאום?! זה מדהים בעיני שאת ככה...
היא: שקיות שוקו.
הוא: די תפסיקי...
היא: זאת האמת, זה מה שיש לי, במקום מה שהיה פעם פאר היצירה... נהיה שקיות שוקו חצי ריקות. ארוחה שלא סיימו. זה הציצי שלי.
הוא: בייבי, את מגזימה בענק...
היא: האמת שאני מבינה למה אתה לא אוהב אותם כבר. גם אני מתבאסת עליהם, כל יום, במקלחת, מסתכלת במראה... איפה גיל עשרים? וואו... היה לי ציצי כל כך יפה. באמת. פעם סגדת להם...
הוא: איזה שטויות... בייבי, אני מת עליהם, אני סוגד להם גם היום!
היא: אתה כבר לא אוהב אותי בכלל...
הוא: ברור שאני אוהב אותך!... אני מת עלייך, אני אוהב אותך היום יותר מאי פעם...
היא: באמת?... אני לא יודעת אם להאמין לך.
הוא: ברור שכן, בייבי! את החיים שלי, את המשפחה שלי, את בשר ודם... את הכול.
היא: באמת בייבי?
הוא: באמת.
היא: טוב... בסדר, אני מאמינה לך.
הוא: תודה לאל...

הם מתחבקים.
שניהם ממשיכים לבהות לכוסית הבלתי אפשרית בציצי.

היא: באמת יש לה ציצי מדהים.
הוא: אין דברים כאלה...
היא: זה סיליקון.

מועדון האוהדים הרשמי של מכבי אלקטרה ת"א

JOIN NOW

www.maccabi.co.il/maccabist

PLAYBOY ADVISOR

ד"ר שלי ורוד

איור: תומר חנוכה

יש לי חיבה לחזה גדול ואני אף פעם לא יוצא עם בנות עם חזה קטן. לאחרונה הכרתי מישהי עם cup B. אנחנו יוצאים כבר כמה חודשים וממש מפריע לי שאין לה חזה גדול. חשבתי להציע לה לעשות הגדלת חזה ואני אפילו מוכן לשלם. האם זה יהיה חצוף מצדי? ניר, תל אביב

אהבה לחזה גדול אני יכולה להבין. חזה של אישה זה איבר יפה. Cup b באופן יחסי זה לא חזה קטן, אבל גם את זה אני יכולה להבין - על ענייני גודל, צורה ומה שנראה לעין אין להתווכח. להציע לה לעשות ניתוח פלסטי כי אתה מעוניין בה אבל לטעמך החזה שלה לא מספיק גדול, את זה אני לא יכולה להבין. חזה של אישה הוא לא הצעצוע הפרטי שלך, אלא איבר שמחובר לאישה ולנפש. הצעת ניתוח למטרות ההנאה האישית שלך גורם לי לתהות ולשאול במי אתה מאוהב ומה אתה באמת מחפש?! אז לשאלתך, כן, זוהי בקשה לא יאה ובעיני אפילו אנוכית. זה בכל זאת ניתוח, שכרוך בסיכונים. אם אתה לא יכול להתמודד עם גודל החזה שלה או מרגיש שזה מונע מבעדך להימשך אליה, לא הייתי ממליצה לך להמשיך לצאת אתה ובפעם הבאה פשוט תצא עם מישהי עם חזה גדול יותר.

איך אני יכול לשכנע את חברה שלי לראות פורנו? היא די שמרנית ואני קצת חושש לדבר אתה על זה. ברק, ראש העין

זוגיות טובה מתחילה בתקשורת טובה. לפי החשש שלך נראה לי שאתם זוג חדש ואתה עדיין מנסה ללמוד מה היא אוהבת או לא אוהבת במיטה. ראשית, תתפלא לשמוע אבל נשים לא שונאות פורנו. שנית, אל תחשוש לדבר אתה על זה. הדרך הכי טובה היא ישירות, פשוט לשאול, במקרה הכי גרוע היא תגיד לך שהיא לא רוצה. אבל אם היא תגיד לך שהיא כן מעוניינת אז בוא נהיה מוכנים. אני ממליצה לבחור פורנו שבוים על ידי נשים כיוון שהוא קולע יותר לפנטזיה של נשים ולמה שהן אוהבות במיטה. כיום יש קבוצה גדולה של במאיות ותסריטאיות בארה"ב שהשתלבו בתעשיית הפורנו כדי ליצור סרטים שפונים בעיקר לנשים. זו יכולה להיות התחלה טובה ומהנה. חשוב גם שתבהיר לה שאתה נמשך אליה ושצפייה בסרט יחד היא רק למטרת גיוון בחיי המין.

הייתי נשוי עשר שנים ולפני כמה חודשים התגרשתי. לאחרונה התחלתי לצאת שוב אלא שכל פעם שהגענו למיטה לא ממש עמד לי. אני לא כל כך מבין מה עובר עלי. מעולם לא היתה לי בעיה כזו, מה עלי לעשות? אורן, חיפה

מה שאתה מתאר יכול לקרות מכמה סיבות. הראשונה בריאותית, ולכן אני תמיד ממליצה לעשות בדיקות כלליות כדי לוודא שאתה בריא. סיבה נוספת שנשמעת לי כרגע יותר רלוונטית היא נפשית. הרבה גברים מדווחים כי לאחר גירושין לוקח להם זמן לחזור לפעילות מינית. הייתי ממליצה לך כרגע להשקיע בעצמך ולקחת כמה זמן שאתה צריך כדי להחלים מהפרידה. אני חושבת שהגוף שלך משקף כרגע את המצב הנפשי שלך ולכן חשוב שאולי תקשיב לו, אל תמהר לצאת עם בנות. תתרכז באיך שאתה מרגיש ומה יכול לעזור לך להתמודד עם הפרק החדש שאליו נכנסת. אולי הגיע הזמן להשקיע זמן בעצמך ולא בבחורה חדשה.

חברה שלי רוצה לפתוח את מערכת היחסים שלנו. אני מרגיש שאני אשם בזה כי לפני כמה חודשים היא גילתה שבגדתי בה. יש לי תחושה שהיא עושה את זה כדי לנקום בי ולא כי היא באמת מעוניינת להיות עם עוד גברים. מה את ממליצה לי לעשות? אני לא חושב שאני יכול לעמוד בזה ובטח שלא לחשוב עליה עם גבר אחר! גל, גבעתיים

המצב הזה - שבו הגבר בוגד, אבל כשהאישה מעוניינת להיות עם מישהו אחר או בעברית פשוטה לבגוד, זה לא מקובל עליו - מוכר לי מאוד. הרבה גברים אוהבים לכבוש אבל כשזה מגיע לחברה שלהם, היא חייבת להיות נאמנה ומונוגמית. זה לא מפתיע אותי שגברים בוגדים או מדווחים כי הם נמשכים לכמה נשים בו-זמנית ומעוניינים ליהנות עם יותר מבחורה אחת. אבל יש לי חדשות בשבילך, נשים הן בדיוק אותו הדבר. הבעיה מתחילה כשאתם בזוגיות וצד אחד לא מכבד את המונוגמיה. ייתכן מאוד שהיא מעוניינת לפתוח את הקשר כיוון שהיא כעוסה וכואבת ומחפשת לנקום בך, אבל ייתכן גם שהיא נמשכת לעוד גברים ובא לה לשכב עם גבר אחר. אם הזוגיות הזו חשובה לך אני ממליצה להתחיל בתקשורת פתוחה וכנה. לדבר אתה על איך שאתה מרגיש. אם אתם אוהבים זה את זה ורוצים להיות יחד, כדאי שתשקלו היטב את הדבר, כיוון שייתכן מאוד שפתיחת מערכת היחסים תהרוס לכם את הקשר ותוביל לריבים בלתי פוסקים. לכן חשוב שתרד אתה לעומק העניין ותברר את הסיבה האמיתית שלה לרצון בשינוי, ויחד תנסו להגיע להסכמים לגבי הזוגיות שלכם.

אני חייב להבין, למה חברה שלי אף פעם לא גומרת תוך כדי סקס ואין לה בעיה לגמור לבד? כששאלתי אותה לגבי זה היא הרגישה מאוימת ולאחר ויכוח גדול היא אמרה לי שזה "בלתי אפשרי ושככה זה אצל נשים" אבל עם החברה שלי לשעבר זה לא היה ככה. מה אני יכול לעשות בשביל לגרום לה להגיע לאורגזמה אתי? גידי, כפר יונה

אם לומר לך את האמת, רוב הנשים מתקשות לגמור תוך כדי סקס מסיבה אחת פשוטה: הרבה נשים מגיעות לאורגזמה מגירוי ממושך באזור הדגדגן ורוב התנוחות אינן מביאות לחיכוך פיסי של האזור. אבל רגע, אל תהיה מאוכזב. אם כפי שאתה טוען היא הגיעה כבר לאורגזמה בדרכים אחרות, אז זה אפשרי גם אתך. הייתי ממליצה לך בחום לנסות את התנוחה הבאה: אתה שוכב על הגב והיא יושבת עליך, כאשר היא מטה את גופה מעט קדימה, בתנוחה זו היא תרגיש את החיכוך. אם היא תרשה לעצמה להשתחרר היא תוכל בעוצמת הגירוי). לגבי שאר התנוחות, אל דאגה, זה לא אומר שנתקעת עם תנוחה אחת כל החיים. ברגע שתפעילו את משחק האצבעות (או היא עם עצמה תוך כדי הסקס, או בעזרתך) זה יאפשר לה להגיע לשיא גם תוך כדי תנוחות אחרות.

גם לכם יש שאלות בנושא יחסים? אתם מוזמנים לכתוב לשלי במייל:
varod@playboyisrael.co.il

2TIME
TEL-AVIV
SHENKIN HOTEL
LOCALS KNOW BEST
לילה זוגי רומנטי בשינקין הוטל
כולל עיסוי זוגי ובקבוק קאווה.
לפרטים נוספים:
03.6009400
shenkinhotel.com
TEL-AVIV

עתיד ירוק

העובדות המצטברות בשטח מוכיחות כי הקנאביס צפוי לעמוד במרכז המאבק החברתי הגדול הבא שישטוף את העולם. אף שישראל מפגרת כרגיל אחרי שאר העולם, נראה כי הגלות בת 80 השנה של הצמח עשויה להיות קרובה לסיומה

אורן לבוביץ'

חוקי הלגליזציה החדשים שהתקבלו השנה במשאלי-עם בוושינגטון וקולורדו, יחד עם החוק ההיסטורי ללגליזציה שאושר בחודש שעבר באורוגוואי, מהווים סמן דרך המרמז על העתיד הירוק שצפוי לעולם.

צמח הקנאביס, הסובל זה 80 שנה מסטיגמה שלילית שמקורה במניעים גזעניים ופוליטיים והמשכה בבורות ואינטרסים כלכליים, מצליח אט-אט לקלף את שכבות השקרים שהודבקו לו ובעזרת האינטרנט ומהפכת המידע, עושה דרכו אל מרכז הדיון הציבורי.

פוליטיקאים, מנהיגי מדינות ונשיאי ארגונים, כמו גם רופאים, אנשי ציבור ומפורסמים אחרים, מעיזים בשנים האחרונות "לצאת מהארון הירוק" ולהביע תמיכתם בהפסקת המלחמה בסמים בכלל ובקנאביס בפרט. תודות למהפכת האינטרנט יכול כיום כל אדם לבחון את האמיתות מאחורי הטיעונים כנגד השימוש בצמח ורבים נחשפים לעובדות שנחשבו בעבר פרי דמיונם של "קונספירטורים הזויים" בלבד.

עם זאת, מדינת ישראל ממשיכה להשתרך מאחור ונצמדת לאותה מדיניות אשר מכניסה אזרחים נורמטיביים אל תוך עולם הפשע. למעשה המדיניות הישראלית היא מהקשוחות בעולם. בקנדה, ארגנטינה, צ'כיה, הולנד, גרמניה ושוויץ קיימת גישה סובלנית יחסית. אפילו במדינות עולם שלישי ברחבי אפריקה ואסיה, היחס לצרכני המריחואנה והחשיש הוא קל הרבה יותר.

באיראן למשל, חיילים שנתפסים מעשנים חשיש מקבלים אזהרה בלבד, בעוד בקבוק בירה יוביל את בעליו היישר אל מאחורי סורג ובריח. בצפון קוריאה, אולי המדינה הנוקשה ביותר בעולם כיום, הרשויות כלל אינן מתייחסות לעניין זה ומריחואנה, המכונה "יפ טמביי" (ip tambae) או "טבק העלים", נמצאת בשימוש די נפוץ גם בקרב חיילים בצבא.

טיעוני הרשויות השונות למלחמה בסמים כנגד הקנאביס מתרסקים בזה אחר זה אל מול מחקרים ונתונים מהשטח. בניגוד לטענות המקובלות, שימוש במריחואנה וחשיש לא מוביל לשימוש בסמים קשים, לא ממכר, לא שורף תאים במוח ולא גורם לסרטן. יתרה מכך, במחקרים רבים שנערכו בשנים האחרונות נמצא שהחומרים הפעילים בקנאביס, גם אלו הגורמים ל'היי' (THC), הינם בעלי סגולות ריפוי יוצאות דופן - החל מהקלה בכאבי מחזור, מיגרנות ושרירים נוקשים ועד להקלה על מחלות כמו אסטמה, אפילפסיה, קרוהן, פיברומיאלגיה ועוד.

בניגוד לטענות על כך שמריחואנה שורפת תאים במוח, עלולה לגרום לסרטן ומובילה לעלייה בשיעור תאונות הדרכים, נמצא כי הקנבינואידים שבקנאביס מסוגלים דווקא להקטין גידולים סרטניים ובמחקר ישראלי שנערך השנה נמצא כי הם מגנים על המוח והלב בצורה יוצאת דופן. מבחני נהיגה שנערכו השנה מצאו שנהיגה תחת השפעת מריחואנה אינה פוגעת בנהיגה באופן משמעותי, זאת בניגוד לאלכוהול - הגובה קורבנות בכבישים כמעט בכל יום.

המלחמה במריחואנה ובצרכניה, הגורמת לכך שיותר מ-20 אלף ישראלים נעצרים מדי שנה בגין שימוש עצמי, הוכחה כבר מעל לכל ספק כמדיניות פוגענית הגובלת בהגדרה "פשע נגד האנושות". בהולנד, פורטוגל ומדינות אחרות שהפסיקו את הרדיפה אחר הצרכנים, נמצא כי בניגוד להפחדות, ירדו שיעורי השימוש בקנאביס באופן משמעותי (הולנד 5.4%, פורטוגל 3.3% - לעומת ישראל עם 8.9% וארה"ב 24%). בנוסף, הון רב אשר הושקע באכיפה ובכליאה של אזרחים שלא פגעו באיש, נחסך ממשלם המיסים.

על אף האמור, ישנו פער עצום בין אלו המחוברים לרשת האינטרנט וניזונים ממידע עדכני ובלתי תלוי לבין אלו - עדיין הרוב המוחלט - אשר סופגים את המידע מגורמי התקשורת הקלאסיים - הטלוויזיה, העיתון והרדיו. גורמים אלו, למרות שגם אצלם מורגש שינוי מסוים בתפישה, חוטאים במידת מה לתפקידם כ"כלבי השמירה של הדמוקרטיה" וממשיכים לצדד בעמדות הממסד המיושנות אשר הופכות את הנהנים מקנאביס לעבריינים ומנודים מהחברה.

כך או כך, ניתן בהחלט להניח כי הקנאביס צפוי להיות המאבק החברתי הגדול הבא אחרי מאבק הלהט"בים לנישואים חד-מיניים. העובדות מוכיחות מעל לכל ספק שהגלות בת 80 השנה של הצמח קרובה לסיומה. הצמח, שהיה חלק בלתי נפרד מחייהם של בני האדם בכל התרבויות בעולם במשך אלפי שנים, כבר הפך לא מעט אנשים למיליונרים חוקיים והתעשייה רק מתרחבת והולכת בכל יום.

סקרים שנערכו בשנים האחרונות מצאו שרוב הציבור תומך בעמדת הפסקת הפללת צרכני הקנאביס (דה-קרימינליזציה) ואינו חושב שראוי לטפל בבעיות שימוש בחומרים כלשהם בעזרת משטרה, רישום תיקים פליליים ובתי סוהר - אלא בעזרת הסברה, תמיכה וטיפול רפואי.

הערכות מומחים מהשנים האחרונות צופות כי לגליזציה ורגולציה של השימוש בצמח עשויים להכניס מיליארדים לקופת

צילום: shuterstock

האוצר ולהקל על עול המיסים, המופנים לטובת המשך המלחמה המיותרת. בארה"ב ובאירופה כבר יש שוק שלם, עשיר ומגוון, של קנאביס רפואי, ציוד גידול וזרעים. ניתן לומר שעברנו כבר את נקודת האל-חזור וכי בעוד 20-30 שנה נסתכל על התקופה הנוכחית כחשוכה ומיושנת ביחסה לקנאביס.

ישראל, בדומה למאבקים דומים אחרים, מפגרת עדיין אחרי שאר העולם בכל הנוגע למאבק למען הקנאביס. בזמן שבכל העולם מדברים נציגי ציבור בעד הלגליזציה, בישראל השמרנית מפחדים חברי הכנסת להתבטא בנושא ולמעט ח"כ תמר זנדברג (מרצ), שהודתה כי עישנה קנאביס וח"כ משה פייגלין (הליכוד), אשר הביעה השנה לראשונה תמיכה בלגליזציה של מריחואנה, לא נמצאו עוד תומכים רבים בין 120 נציגינו.

השר יאיר לפיד למשל, שהכחיש עדויות כי לכאורה עישן מריחואנה וחשיש, ממשיך להתנגד בכל תוקף להקלה על חוקי הקנאביס. לפיד, המושפע רבות מהפוליטיקה האמריקאית, מעדיף לכאורה לשקר במצח נחושה ולא להודות - כמו שהודו שלושת נשיאי ארה"ב האחרונים - כי גם הוא התנסה לא פעם בקנאביס. ביל קלינטון, למרות ש"לא לקח לריאות"; ג'ורג' בוש, שגם הודה בשימוש בקוקאין; וברק אובמה, שהודה כי עישן בימי הקולג' - כולם הודו בצריכת מריחואנה.

הסיבות העיקריות להשתרכות של מדינת ישראל מאחור בנושא זה הן כמובן הבורות הפושה בקרב חלק ממקבלי ההחלטות וכן שמרנות ממסדית שבאה לידי ביטוי במגוון איסורים, כמו החוק לאיסור על הימורים, החוק לאיסור על זנות ושאר חוקים אנטי-ליברליים שעבר זמנם. סיבה נוספת וחשובה לא פחות היא הציבור הישראלי - זה המתנגד לקנאביס אך גם זה התומך. מבלי שהתכוון לכך, הממשל הישראלי נהנה מ"הפרד ומשול" קלאסי בתוך קהילת תומכי הקנאביס, שאינם מצליחים לבסס עמדה מוצקה למאבקם.

בקרב תומכי הקנאביס ניתן למצוא מגוון רחב במיוחד של דעות ותפישות. ישנם אלו הטוענים שקנאביס רפואי הוא שלב הביניים שאותו עלינו לעבור בדרך ללגליזציה ולכן עדיף להתמקד בו, ישנם אלו הדורשים את הפסקת הפללה (דה-קרימינליזציה) כבסיס לכל דיון בנושא, וישנם גם כאלו הטוענים שלא ייתכן שבזמן שיש צמחים מסוכנים וחוקיים כמו דטורה, הרדוף הנחלים ואפילו נרקיסים, הצמח הבלתי מזיק הזה, שמעולם בהיסטוריה האנושית לא נרשם מקרה מוות כתוצאה משימוש בו, ממשיך להיות מוגדר כ"סם מסוכן". לדעת האחרונים הקנאביס צריך להיות זמין ככל צמח אחר - שום, נענע או לימון.

התפלגות זאת של התומכים בקנאביס, יחד עם חוסר הבנה עמוק של התחום הרגיש, גורמים לכך שהמסר המועבר לציבור ותקשורת המיינסטרים אינו אחיד ומוביל לדיוני סרק שאינם מקדמים דבר.

כדי להבין את הטיעונים בעד ונגד, עלינו להבין ראשית לאשורם את המושגים הנמצאים בשימוש. "לגליזציה", "דה-קרימינליזציה" ו-"קנאביס רפואי" הם מושגים מופשטים הנגועים בסטיגמות ודעות קדומות וייתכן ויש למצוא להם תחליף, אבל את זה נשאיר למאמר אחר.

הגיעה העת שצרכני הקנאביס והתומכים בהקלה על החוקים, כמו גם הציבור הליברלי בישראל, יתאחדו תחת המסר של צדק, אמת והסתמכות על מדע - ויפעלו ללא לאות לקידום נושא חשוב זה. ■

הכותב הוא מייסד ועורך מגזין קנאביס

קנאביס במספרים

7,000 לפני הספירה - התיעוד הראשון לשימוש בקנאביס

3 ק"ג קנאביס - היו במתכון המשחה הסודית של ישו (לפי ספר שמות)

1913 - החוק הראשון לאיסור על שימוש בקנאביס נחקק בקליפורניה

1937 - השנה בה הוטל לראשונה עונש פלילי על צרכן קנאביס בארה"ב

1961 - ישראל חותמת על האמנה הבינלאומית האוסרת על התרת מכירת מריחואנה וחשיש

1996 - חוק הקנאביס הרפואי הראשון עובר - בקליפורניה, ארה"ב

300 אלף - מהישראלים עישנו קנאביס בשנה האחרונה

11 אלף - מטופלים בקנאביס רפואי באישור משרד הבריאות

10% - מבני 18-14 התנסו בעישון מריחואנה או חשיש

40% - מהסטודנטים מעשנים מריחואנה או חשיש

30 אלף - מספר התיקים שנפתחים בכל שנה בגין עבירות סמים בישראל

18 אלף - מספר התיקים שנפתחים בכל שנה בגין שימוש עצמי במריחואנה וחשיש

80% - מהם (גם עבירות סמים בכלל וגם קנאביס לשימוש עצמי) נסגרים מחוסר עניין לציבור

1 שקל - עלות ייצור גרם מריחואנה

100 שקל - מחיר גרם מריחואנה בישראל כיום

20 שנה - העונש המרבי על החזקת קנאביס שלא לשימוש עצמי

3 שנים - העונש המרבי על החזקת קנאביס לשימוש עצמי

15 גרם - הגבול המוגדר כהחזקה לשימוש עצמי

1 מיליארד שקל - שווי השוק המוערך של קנאביס בלתי חוקי בישראל כיום

300 מיליון שקל - הסכום השנתי המוערך שיכולה להרוויח מדינת ישראל לאחר לגליזציה

5 - מספר האזכורים בתנ"ך ל"קנה בושם", הוא הקנאביס

40 - מספר הסעיף הממליץ לעשן ג'וינט במאמר של יאיר לפיד "100 דברים שחייבים לעשות לפני גיל 30"

צרכניות המריחואנה הגדולות ביותר

% מעשני המריחואנה מכלל אוכלוסיית המדינה, 2012

מקור: אקונומיסט

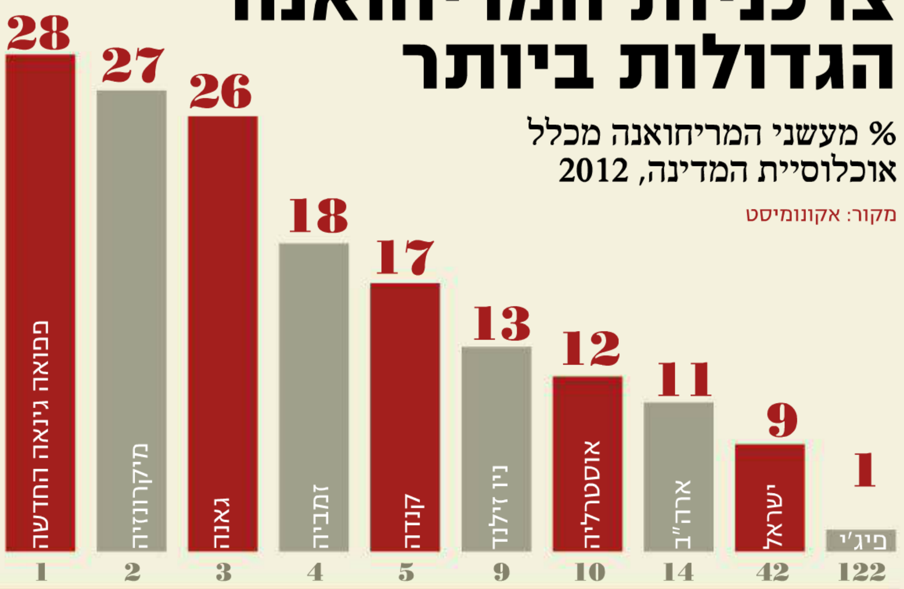

לפנטז בשביל לצמוח

הסיבה שאנו מכלים את הזמן שלנו מול מסכים היא שהם מאפשרים לנו לצלול אל תוך עולם הפנטזיה הפנימי שלנו - להעז, לדמיין ולשחק

אייל שדה

איור: shuterstock

כולנו אוהבים להתנתק מדרישות היום ולשכוח את עצמנו במציאות אחרת. רובנו משחיתים שעות מול הטלוויזיה, מאבדים את עצמנו בתוך תכנים, התאהבויות או מסעות של אחרים. יש כאלה שהולכים לאיבוד בתוך ספרים או צוללים אל הרשתות החברתיות, וכאלה שנעלמים אל השידורים של אירועי היום: מנתחים, מתלבטים בכובד ראש, שוקלים, כואבים, ואז מחליטים ומתנהגים בתעוזה או בהיסוס, כל אחד לפי נופי הפנטזיות שלו.

לאן אנו נעלמים כשאנו שוקעים בתוך טלוויזיה, סרט טוב או באינטרנט? לאן הולכת התודעה שלנו?

הביטו על ילדים משחקים. הם נהפכים לדמויות המשחק: בואו נשחק באמא ואבא, את תהיי התינוקת ואני אחליף לך חיתול. תיאורטיקנים מרכזיים של הפסיכואנליזה כתבו את התיאוריות הבסיסיות שלהם על נפש האדם באמצעות תצפיות בתינוקות ובילדים משחקים. הם קבעו כי כשילדים משחקים הם מעבדים באמצעות חוויה אישית את מציאות חייהם, וכך הם יוצרים את המנגנונים השונים של אישיותם ונפשם. "הנקודה המהותית במסר שלי היא שהמשחק הוא חוויה, חוויה יצירתית תמיד, שהיא חוויה ברצף מרחב-זמן, צורה יסודית של לחיות", קבע פסיכיאטר הילדים, דונלד ויניקוט.

בשלב מסוים אנו מאבדים את יכולת המשחק, מפסיקים לשחק והמיקוד שלנו עובר למציאות הממשית, זו שנמצאת מבחוץ. ואולם גם כמבוגרים, כולנו ממשיכים להיעלם אל תוך מסכים, יצירות אמנות, מוסיקה או חלומות בהקיץ. חוויית היעלמות זו היא המשחק של הגדולים, זו חוויה שבה אנו מרשים לעצמנו לצלול אל תוך עולמנו הפנימי, ולפנטז.

מסתבר שיש לחוויה זו שם: "השתקעות"(Immersion), מלשון לשקוע אל תוך חוויה. מונח זה צמח מלימודי תחום שבטעות מניחים כי אינו עמוק או רציני: משחקי המחשב. וליתר דיוק: לימודי מציאות מדומה (Virtual reality). השתקעות הוא מצב תודעה שבו מודעות האדם לגופו הפיסי פוחתת או נעלמת על ידי כך שתודעתו מוקפת לחלוטין בסביבה שמפעילה חושים רבים בכלל האפשר.

המושג נמצא כיום בשימוש רב בתיאור מצב המשתמש או הצופה במציאות מדומה ובמשחקי מחשב, וגם בתחומי המדיה והאמנות - בעיקר באמנות הפלסטית ואמנויות הבמה והקולנוע. כלומר, כמה המשתמש או הצופה נשאבו אל תוך החוויה המשחקית או האמנותית, ובאיזו מידה הם האמינו לה עד שהם שכחו את המשכנתה, הבוס והילדים.

חשוב להבין: ההשתקעות היא חוויה אישית. מול אותו סרט או ספר, כל אחד ישקע אל תוך עולם פנימי שלו, ושלו בלבד. המונה ליזה שלי היא לא המונה ליזה של מי שצופה בה לידי; לכל אחד מאתנו יש חוויה אחרת שלה. זהו משהו שלא קיים במציאות החיצונית, אך קיים כפירוש סובייקטיבי של אירועים אובייקטיביים.

זהו בעצם סוד הקסם של יצירות מצליחות. הן שואבות אותנו פנימה וגורמות לנו לשכוח מחיינו המהבילים בפינה האלימה של העולם שבה אנו חיים, ולשקוע אל תוך עולמות פנימיים של מלוכה, יצרים, אהבות גדולות או סבל שמגמד את שלנו.

יוצרים ואמנים יודעים זאת, אם מכישרון או אינטואיציה ואם משינון של כלים מגבירי חוויה. סופרים מחדדים את יכולות הסיפור והדרמה שלהם, ציירים עובדים שנים על משיחת המכחול ועל קומפוזיציה. מסתבר גם שפסיכולוגים לומדים זה עשרות שנים על חוויית ההשתקעות אל תוך סוגים שונים של מדיה, אלא שהם מכנים זאת בשם אחר: נוכחות (Presence), כלומר מצב שבו המשתמש מתחיל להרגיש כאילו הוא "שם", בעולם שהיצירה יוצרת.

בסקירה ברורה ומעניינת, מפרט הפסיכולוג והמומחה למשחקים ג'יימי מדיגן את תוצאות המחקרים המסבירות מה מגביר את הסיכוי שנתחיל להרגיש שעברנו מ"כאן" ל"שם". מסתבר שיש סביבות העוזרות לנו לעשות את המעבר הזה, ויש אנשים שקל להם יותר להעביר את הנוכחות שלהם בין מרחבי תודעה.

אשר לסביבה, ככל שהמשחק או היצירה מפעילים יותר ערוצי מידע חושי, וככל שמידע זה מפורט, מפעיל את המחשבה ויש בו עלילה או סיפור מעניינים יותר - כך הסיכוי שהצופה או המשתתף יישאבו פנימה גדול יותר.

אשר למשתתפים עצמם, חוקרים מצאו כי יש אנשים שפשוט מוכנים להישאב לאשליה יותר מאחרים. המושג המקצועי לכך בפסיכולוגיה מחקרית הוא בעלי "תכונת ספיגה" או "מעורבות" גבוהות יותר. מעט ידוע, עם זאת, אילו מאפייני אישיות יש לאנשים בעלי ספיגה גדולה יותר או נטייה גדולה יותר למעורבות באשליה ובפנטזיה.

במחקר אחד נמצא כי אנשים כאלה צריכים להיות מסוגלים גם להרגיש נוכחים פיסית במרחבי הפנטזיה וגם לחוש שהם מסוגלים לפעול בהם. במחקר נוסף נמצא שאנשים אלה נוטים להיות מוחצנים, אימפולסיביים ובעלי יכולת ל"התעלות עצמית". מניסיוני בקליניקה, מדובר באנשים שקל להם יותר לשחרר: יש אנשים שעוברים בקלות ממצב תודעה אחד למשנהו, ואילו אחרים לא יאפשרו לעצמם לפנטז גם אם יבלו שבוע תמים על חוף דקלים שומם.

אז בשביל מה אנו זקוקים לפנטזיה? פנטזיה, בדומה לחלום, היא סצנה דמיונית שבה לרוב אנו משחקים את הגיבורים הראשיים. הוגה הפסיכואנליזה, זיגמונד פרויד, ביסס את תורת הנפש שלו על עולמות תוכן אלה, אשר רובם נדחקים אל הלא מודע. לפי הפסיכואנליזה הפרוידיאנית, הפנטזיה היא הדרך להגשמת משאלה הנדחקת אל הלא מודע בשל הפנמה של איסורים, ויוצאת אל הפועל רק בפנטזיה או בחלום.

למשל, אנו רוצים להתחיל עם הבוסית אבל יודעים שזה יסכן את העבודה שלנו, שלא לדבר

על חיי הנישואים. אך המשאלה חיה וקיימת בדמיון שלנו, ואף מסמלת משאלות מוקדמות יותר, כמו תחרות עם האחים שלנו על תשומת הלב של אמא וניסיונות לא מודעים לכבוש את מקומו של אבא במנהיגות על המשפחה. אמרנו קודם לכן: תככים, מלוכה, דרמה.

כך יצר פרויד מהפכה בהבנה שלנו את עצמנו: כפי שקופרניקוס הבין שכדור הארץ אינו מרכז היקום ודרווין הראה לאדם שהוא רק אחד החברים בממלכת החי, את המהפכה השלישית ייחס פרויד, שלא סבל מעודף צניעות, לעצמו. הוא הראה לאדם שגם בממלכה שבה הוא מרגיש שליט יחיד ללא עוררין - נפשו שלו - אין הוא האדון.

מרבית התיאורטיקנים הפסיכואנליטיים שבאו אחרי פרויד מיקמו את הפנטזיה במרכז המבנה הנפשי בדרך זו או אחרת. בסקירה זו אתייחס דווקא לאחד הקולות המעניינים ופורצי הדרך בפסיכואנליזה כיום, וילפרד ביון. לביון יש מושגים מורכבים, הנתפשים לעתים אזוטריים, על אודות הנפש האנושית. כך למשל הוא מדבר על אמת מוחלטת ואין סופית, שעלינו לשאוף אליה; רק במפגש עם אמת זו אנו פוגשים את עצמנו ונהפכים אנו עצמנו. אך מפגש זה לעולם לא יכול להיות מוחלט, אלא תמיד מקוטע וחלקי. הוא תמיד תעלומה.

ביון ממקם עצמו בעמדה מנוגדת לזו של פרויד מבחינת תיאוריית החשיבה. לפי פרויד, החלומות הם מילוי משאלה באמצעות פנטזיה, כשהמוטיבציה לכך היא תמיד הפחתת מתח - ולנו אין שליטה על תהליכים אלה או אפשרות בחירה. זהו, בתמצית מרובה, עיקרון העונג.

ביון מתנגד לעמדה זו. הוא מבסס את עמדתו על תיאוריות חשיבה פילוסופיות קונסטרוקטיביסטיות, ששיאן בחשיבתו של סארטר, שהדגיש כי אנו אחראים על חיינו, ובונים את חיינו. מכאן הדגיש סארטר את היכולת שלנו לדמיין. לפיכך ביון רואה בפנטזיה ודמיון תהליך שבאמצעותו מוטמעים תסכול ומתח ומותמרים על ידי החשיבה. מעין עליית מדרגה מהמסקנה הידועה של דקארט, "אני חושב משמע אני קיים". על פי ביון, אני חושב משמע אני יוצר את עצמי.

> **ביון מאמין כי עד כה האנושות היתה עסוקה בלנצל את החשיבה כדי לשלוט על סביבתה, ורק כעת מתחילה החשיבה להיות מכוונת אל החוויה הרגשית הפנימית. כלומר, בראיה היסטורית, רק בתקופה המודרנית האדם יכול להתחיל להפנות חלק מהזמן הפנוי לחשיבה והתבוננות פנימית. כלומר, לצמיחה**

אך החשיבה הפנימית, הלא ידועה והלא מוכרת, נהפכת לחלק מהעצמי רק כאשר אנו מאפשרים לעצמנו להיפגש איתה - לחשוב אותה, לדמיין אותה, ואז גם להביע אותה בפני מישהו - הפסיכולוג, אדם קרוב ואהוב, או אנו עצמנו. כך אנו למעשה מכירים ויוצרים את עצמנו. כך אנו לומדים להשתנות.

תהליך זה נמצא רק בראשיתו. ביון מאמין כי עד כה האנושות היתה עסוקה בניצול החשיבה כדי לשלוט על סביבתה, ורק כעת מתחילה החשיבה להיות מכוונת אל החוויה הרגשית הפנימית. כלומר, בראייה היסטורית, רק בתקופה המודרנית יכול האדם הממוצע להרשות לעצמו פנאי, ולהתחיל להפנות חלק מהזמן הפנוי לחשיבה ולהתבוננות פנימית. כלומר, לצמיחה.

לפיכך פנטזיה, שהיא הנוף הפנימי של החשיבה, היא מנוע לצמיחה. למעשה היא פרקטיקה של היווצרות עצמית, ואולי אף פרקטיקה רוחנית. לכן אנשים מפחדים לדבר על הפנטזיות והחלומות שלהם, ולעתים קרובות מסתירים אותם גם מעצמם.

בקליניקה אני נתקל בכך באופן תדיר יותר מכפי שניתן לצפות. מטופלים עם הפרעות חרדה, שהפחד העיקרי שלהם הוא להיות לבד, מדווחים, ככל שהטיפול מעמיק, על פחד לחלום ולתכנן תכניות. למעשה הם מפחדים לחשוב את עצמם. חולים פסיכוטיים, הסובלים מבלבול בין דמיון למציאות - אינם חולמים כלל.

לא בכדי אוסרים מוסדות הדת על החשיבה העצמית, ויותר מכך על צורות פנימיות יותר של חשיבה - חלימה, נבואה ופנטזיה. מעצם טבעה, החוויה המיסטית כרוכה בסכנת סטייה מסמכות מסורתית לעבר התחום משולל השליטה ואפשרות השליטה. אלה הם אזורים מפחידים: אנו חווים חוויות מנוגדות למה שתכנתו אותנו ומה שהוגדר לנו כאמת. כך בדיוק נחוות כל הפנטזיות: הן מאפשרות לנו לחשוב ולדמיין את המשאלות הכמוסות והאסורות שלנו, את הדרמות הפנימיות שלנו.

כולנו מפנטזים. על נשים וגברים אחרים, על תנוחות ומעשים מרגשים ואסורים. למעשה, אחד הריגושים המיניים הגדולים הוא המחשבה על האסור. אם נאפשר לעצמנו להיות בקשר עם הפנטזיות שלנו - לא ניבהל מהן, לא נתבייש בהן ולא נסתיר אותן מבני הזוג שלנו - נהפוך לבני זוג יצירתיים וקשובים יותר, לאנשים מיניים יותר, מחוברים יותר לעצמנו, ואפילו, סליחה על המלה הגסה - רוחניים יותר. ■

הכותב הוא פסיכולוג קליני ובעל הבלוג "עיניים פקוחות"

בורחים מעצמנו

מה אנחנו עושים בשעות הפנאי?

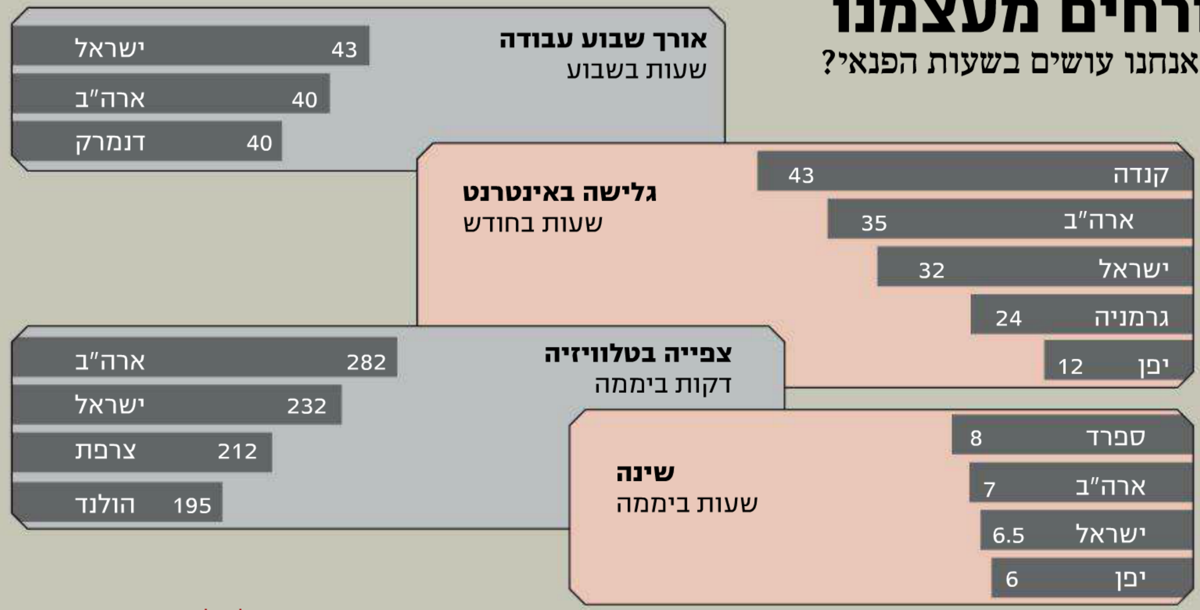

מקור: OECD, הוועדה הישראלית למדרוג, חברת מחשוב

צילום: shuterstock

משטרת המחשבות המטונפות

המחשבה מאחורי תכניתו של ראש ממשלת בריטניה, דיוויד קמרון, לחסום את האינטרנט בבריטניה לפורנו, ברורה. אבל מול מלים גדולות כמו "השחתת ילדינו" ו"ניצול נשים", עומדות מלים כמו "חופש המידע", "שקיפות" ו"דיקטטורה"

מיכל מנדלביץ'

אני זוכרת היטב את המפגש הראשון שלי עם צנזורה. הייתי בכיתה ג', שנת שמונים ומשהו, ואסרו עליי לראות "שושלת". כולם מסביבי דיברו על בלייק וקריסטל ואלכסיס וכססו ציפורניים בהמתנה ליום ראשון ב-21:30 - אבל רק בבית משפחת מנדלביץ' לא רואים את ה"לשלשת" הזאת, כפי שקראו לה הוריי. הו, כמה שרציתי לראות את הסדרה הזאת! טבע האדם הוא להשתוקק למה שנאסר עליו, ואכן בהזדמנות ראשונה, כשישנתי אצל חברה, ראיתי את הסדרה והתענגתי על כל רגע אידיוטי בה.

מה שמוביל אותי לדיוויד קמרון וגם אליכם ש"סניקים יקרים: צנזורה? באמת?! זה מה שיפתור את השחתת לבם הזך של צעירינו, ובמקרה הבריטי, פדופילים, מלהביט בתמונות של ילדים? טעות בידכם. מי שרוצה - משיג.

בתגובה לטענות כי קמרון לא עושה מספיק כדי להגן על ילדים מפני פדופילים, ראש ממשלת בריטניה יצא לאחרונה בתכנית חדשה, לפיה כל חיבור לאינטרנט יוגדר עם מסנן פורנו. לפי תכניתו, משתמשים שירצו לוותר על פילטר הפורנו, יצטרכו להצהיר על כך. השינויים ייכנסו לתוקפם בסוף שנה הבאה, וייחתמו עם רשתות BT וירג'ין, סקיי וטוקטוק, שמחזיקות ב-90% משוק האינטרנט הבריטי.

מייסד ויקיפדיה, ג'ימי ויילס, אחד מיועצי הטכנולוגיה הקרובים של קמרון, מתח ביקורת חריפה על כוונת קמרון להתקין את הפילטרים. ויילס טען שמדובר ב"יוזמה מגוחכת" והציע להשקיע את הכסף בשיטור פשעי רשת. בעקבות קמרון, גם בישראל התעוררו, כשש"ס ניסו להעביר מחדש את הצעת החוק לצנזור האינטרנט (שלא עברה ב-2008), וזאת על אף שכל ספקיות האינטרנט בישראל מאפשרות סינון למי שחושש שתכני הרשת יפגעו בו ובילדיו.

> **גם אם אתם שונאים פורנו, אתם בטוחים שאתם רוצים לתת לשלטון את הכוח הזה? מה עוד יסננו לכם? כל תוכן שאולי, חלילה וחס, יהיה שנוי במחלוקת? תכנים פוליטיים נגד השלטון הם הבאים בתור, תהיו בטוחים בזה**

בואו נדבר רגע על פורנו. נכון שיש הרבה זבל, נכון שזה משפיע על הפנטזיות שלנו, אבל מה קדם למה? ההוויה האנושית מכילה בתוכה תענוגות אסורים, חלקם הרסניים. אפשר להדחיק אותם אבל זה לא יגרום להם להיעלם. צנזורים יכולים להתווכח עם המציאות, אבל לא לשנותה. ובואו לא נכליל את כל הפורנו תחת הכותרת "ניצול נשים" - זאת הגדרה קורבנית מאוד, שלא תקפה כיום לרוב התעשייה, שבנויה על כוכבות שמרוויחות המון וסרטים חובבניים המצטלמים בבתים פרטיים.

סגולת חופש המידע באינטרנט היא שאין דבר כזה אמת אבסולוטית. לא משנה באיזה חור בעולם אתם גרים, כולם חשופים לאותו מידע ויכולים להביע את עצמם בלי שיסתמו להם את הפה. חופש לכתוב דעות לא פופולריות, חופש להפגין נגד השלטון וחופש להפיץ תכנים פורנוגרפיים, מגיעים מאותו מקום בדיוק. הרצון לחופש תמיד יגבר על כל צנזורה.

בעיניי, אין הבדל משמעותי בין מדינות כמו סין, וייטנאם וסוריה (שנחשבות לשלוש המדינות שמגבילות את הגלישה באופן הקיצוני ביותר בעולם), שמצנזרות וחוסמות את הרשת ואף מרגלות אחר האזרחים, לבין מדינות שמנסות לחנך את האזרחים ו"לשמור" על תמימותם. גם אם אתם שונאים פורנו, אתם בטוחים שאתם רוצים לתת לשלטון את הכוח הזה? מה עוד יסננו לכם? כל תוכן שיהיה שנוי במחלוקת? תכנים פוליטיים נגד השלטון הם הבאים בתור, תהיו בטוחים בזה.

אמרו לי, "חכי שתהיי אמא, אז תדברי אחרת". ויש לי תשובה לזה: הורים שחוששים מהאינטרנט, האם אתם דואגים לחנך את הילד שלכם? ללמד אותו להבדיל בין טוב לרע? בתור אם, אתן לילדיי את העצמאות לגלות ולחקור לעומק כל דבר שיעניין אותם. שקיפות - זהו לב העניין.

כשאין איסורים וטאבואים, יש נינוחות לבוא ולשאול את ההורים. ילדיכם לא ייפגעו אם תדריכו ותלוו אותם ותענו בפתיחות על שאלותיהם הקשות. ואם בכל זאת, אתם נורא דואגים, אז תסננו! למה לתת לממשלה להחזיר אותנו לימים אפלים של משטרים דיקטטוריים?!

מדובר אמנם בסירוב מראש, ולכאורה פשוט למדי להתחמק מהכפייה הזו, אבל זאת עדיין כפייה. המחוקקים רוצים שתתביישו בעצמכם, הרי כדי לגלוש באינטרנט באופן חופשי תצטרכו לסמן את עצמכם כצרכני פורנו ובשירות הלקוחות הפרטיים הכול נרשם במאגר מידע. חיסיון? ממש.

ההאקר SickSad נקט שיטת מחאה מקורית במיוחד נגד הצנזורה הבריטית, כשיצר פילטר שלא יאפשר לכם לגלוש לאף אתר שאינו פורנוגרפי. בבלוג שלו הוא אומר: "אז שמעתי שממשלת בריטניה עשתה פילטר לפורנו. הגיע הזמן שאני פאקינג אגיב. נשבר לי לגלוש באינטרנט לחפש שדיים, ולקבל חומר לא קשור לתוך הפרצוף".

SickSad נתן לי השראה. אולי נצנזר את כל תכני הדת ואת שטיפת המוח הפוליטית? ועוד מחשבה על פורנו - אולי במקום לצעוק כמה הוא משחית והרסני, יקומו במאים, תסריטאים ושחקנים מהשורה הראשונה ויעשו אותו איכותי? לפי סדרות הטלוויזיה האמריקאיות, אנחנו בדרך לשם. ■

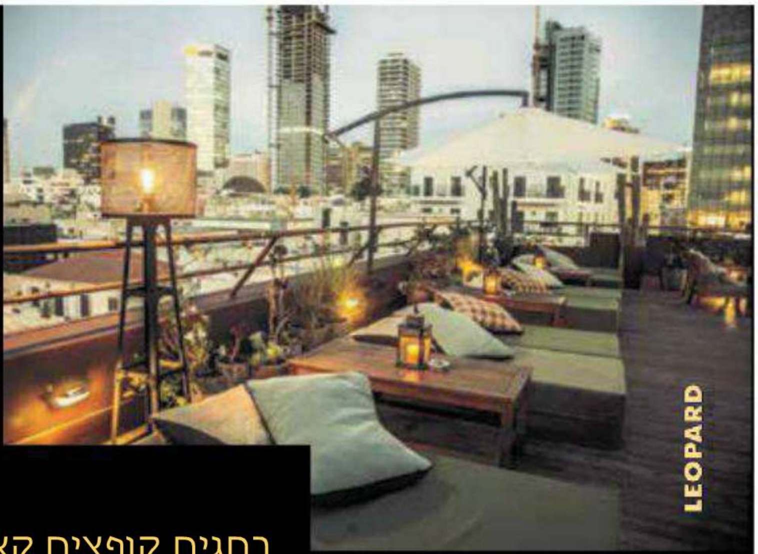

בחגים קופצים קצת לחו"ל...

בתל אביב!

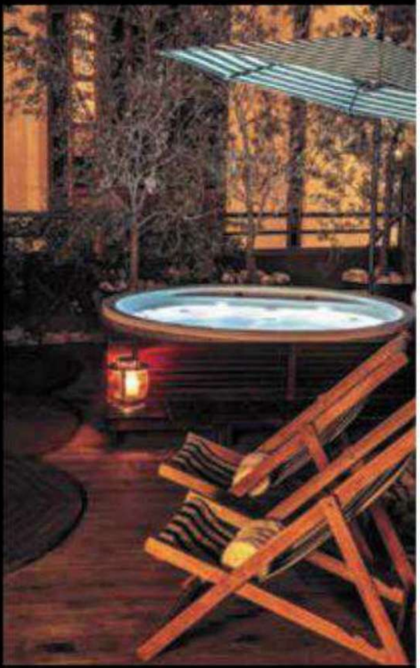

בחגים הקרובים מוותרים על הטיסות היקרות וקופצים לחו"ל ממש כאן, בתל אביב...
במלון הבוטיק המעוצב Brown TLV, מומלץ מגזינים כגון Wallpaper, Vogue ו– Time, מבצעי חגים מיוחדים ללינה ולחבילות רומנטיות הכוללות טיפולי ספא וארוחות גורמה. בר טרנדי, גג מעוצב ואמבט ג'אקוזי מפנק מול נוף הם רק חלק מחוויה ייחודית, רומנטית ובינלאומית.

לפרטים נוספים, התקשרו אלינו או היכנסו לאתר האינטרנט שלנו בכתובת:
www.brownhotel.co.il

מבצע ספטמבר על חבילת לינה וספא, החל מ:

1,195 שקלים

<u>החבילה כוללת</u>
לינה בחדר קלאסיק
עיסוי 50 דק' לשני בני הזוג
ארוחת בוקר רומנטית
קוקטייל זוגי בבר המלון
בקבוק יין או קאווה לחדר
פרלינים איכותיים

A MEMBER OF DESIGN HOTELS

BROWN
URBAN HOTEL

03 7170 200

www.brownhotel.co.il

גן עדן

בחזוננו העולם הבא הוא כר דשא ירוק ורחב ידיים, מלא בבדמינגטון, גולף וחץ וקשת

צילום: טוני קלי

PIMM'S

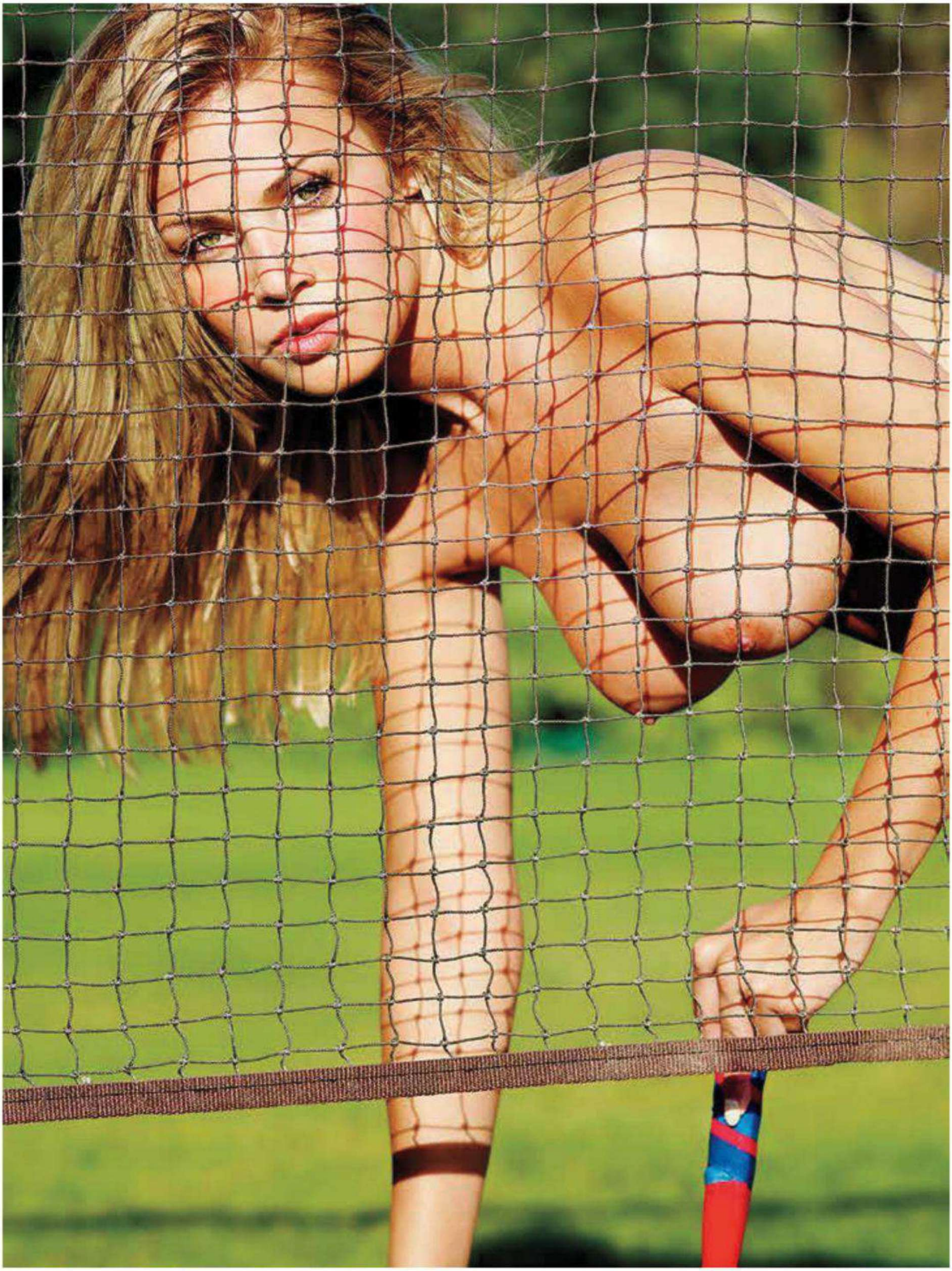

צמיד: אל-ליטל קלמנסון

הפנים החדשות של הפשע

דור חדש של פושעים, שמשתמש במסכות באיכות הוליוודית, מדיר שינה מעיני כוחות אכיפת החוק - והופך את העולם למקום שבו איש אינו מי שהוא נראה. "ההשלכות מטרידות", אומר גמלאי ב-ATF, הסוכנות הפדרלית האמריקאית שמטפלת במקרי שוד מזוין. "תארו לעצמכם מה יקרה אם אל-קעידה או ארגון דומה יצליחו להניח את ידם על המסכות האלה"

טי ג'יי אינגליש

צילום: ג'וזף שיין

הם לא נראו כמו השודדים המזוינים שאנחנו רגילים לראות. הם נראו כמו שלושה שוטרים לבנים, שפרצו באקדחים שלופים לחנות לפדיית צ'קים של Pay-O-Matic במזרח שדרת קונדואיט בקווינס, ניו יורק, בוולנטיינז דיי 2012. הגברים לבשו ז'קטים עם סמל משטרת ניו יורק וסביב צווארם היו תלויים תגי בלש שנראו אותנטיים לחלוטין. שניים מהם נעמדו לשמור על הדלת ואילו השלישי ניגש לפקידה, הראה לה תצלום של הבית שלה, ואמר לה, "אנחנו יודעים איפה את גרה". לאחר מכן כיוון את אקדחו אליה והורה לה לרוקן את מגירת המזומנים שלה וכן עוד כספת.

אדם נוסף שעבד באותו יום בחנות זוכר את המקרה היטב. "היינו מבועתים", מספר העובד, שמעדיף לא להזדהות בשמו. "הם נראו ונשמעו כמו שוטרים. היה להם נשק. נָתַנּוּ להם מה שהם רצו".

הגברים יצאו מהחנות והסתלקו בפורד אקספלורר בצבע כהה, עם שלל של כמעט 200 אלף דולר במזומן.

החוקרים שהגיעו לזירה התקשו להאמין למשמע אוזניהם. האם יתכן ששלושה שוטרים יעזו לשדוד תחנה סואנת לפדיית המחאות ברחוב ניו יורקי הומה לאור יום?

במשך שבועות, לא היה לחוקרים הפליליים שום קצה חוט. אבל לאחר שצילומי השוד שנקלטו במצלמות האבטחה הוקרנו בחדשות, קיבלו החוקרים טיפ: נראה שהפושעים עטו על פניהם מסכות באיכות היי-טק. האפשרות נראתה הזויה קצת, אבל משהו בראשים הקרחים של הגברים ובתווי הפנים שלהם גרם לחוקרים לחשוב שכדאי לבדוק את האפשרות שהשודדים היו מחופשים.

בינגו. בחנות של חברת המסכות CFX Composite Effects בבאטון רוז', לואיזיאנה, קיבלו השוטרים את שמו של אדוארד ביארן, תושב קווינס, שרכש שם שלוש מסכות סיליקון דמויות עור אנושי. למרבה המזל, מסרה המשטרה, כמה שבועות לאחר שביצע את הרכישה - וכמה ימים לאחר השוד - שלח ביארן מייל לחנות ובו כתב: "אני שולח הודעה זו כדי להגיד שאני מרוצה ביותר מהעבודה של CFX על המסכה. המסכה אמתית באופן שלא יאומן". באמצעות הודעת התודה הזו הצליחו השוטרים לאתר את ביארן ולעצור אותו, כמו גם שניים משותפיו לפשע לכאורה, אקים מונסאלוואטג' ודריק דנקלי. שלושת הנאשמים בביצוע השוד הם אפריקאים-אמריקאים. הוגשו נגדם כתבי אישום בגין שוד מזוין והתחזות לשוטר.

השימוש בתחפושת או במסכה במהלך פשע אינו חדש. מאז ימיו הראשונים של השוד המזוין השתמשו הפושעים במסכות מכל סוג ומין. מה שחדש - ומה שמדיר שינה מעיניהם של סוכני אכיפת החוק ושוטרים בכל רחבי המדינה - הוא האיכות של מסכות ההיי-טק החדשות הללו, הקלות שבה ניתן לרכוש אותן און-ליין, והשימושים שנעשים בהן.

השודדים מקווינס לא רק הסתירו את זהותם באמצעות המסכה - הם שינו את מוצאם האתני בעזרתה. השוד הזה, וכמה אחרים כמותו שבוצעו בארה"ב ומחוצה לה, עלול להעיד על כך שהפושעים מתחילים לנצל שיטת עבודה מרכזית שאנשי החוק נעזרים בה ומסתמכים עליה - שרטוט דיוקן על פי מוצא אתני - ולהשתמש בה נגדם.

•

השוד המזוין התחיל לצעוד יד ביד עם אמנות ההטעיה כבר לפני 300 שנה לפחות. דיק טרפין הידוע לשמצה, שודד דרכים שנהג לשדוד נוסעים באנגליה במאה ה-18, היה ידוע בכך שהסתיר את עיניו במסכה פשוטה. במשך שנים שדד טרפין, עם כנופיית אסקס שבהנהגתו, סוסים, צאן וחפצי ערך בכל רחבי אנגליה. כנופיית השודדים הפכה כה ידועה, עד שתוארה ברומנטיות בבלדות בריטיות ובאינספור מופעים והצגות. מאוחר יותר הפכו חבריה לדמויות מוכרות בתרבות הפופולרית.

במהלך השנים השתכלל השימוש במסכות ובתחפושות, תוך ניצול טרנדים חדשים והתפתחויות טכנולוגיות. ב-1873, בעת ביצוע שוד הרכבת הראשון הידוע שלהם באייווה, כיסו ג'סי ג'יימס והכנופיה שלו את פניהם בברדסים של הקו-קלוקס-קלאן, הן לשם הסתרת זהותם והן לשם הבעת עמדה פוליטית (ג'יימס היה תומך נלהב בקונפדרציה). במאה ה-20 הפכו כובעי הגרב - מסכות סקי סרוגות שמכסות את הראש כולו - לתחפושת המועדפת על שודדי בנקים וגנבים.

השימוש הידוע ביותר לשמצה במסכות גומי בסגנון חג ההאלווין היה בשוד הברינקס בבוסטון ב-1950, שכונה עוד עשרות שנים אחר כך "פשע המאה". קבוצת גברים הצליחה לפרוץ למחסן של ברינקס ולגנוב כמעט 3 מיליון דולר במזומן, בהמחאות ובביטחונות. לקח לשלטונות שנים לפענח את הפשע, בעיקר מכיוון שהשודדים היו מחופשים היטב: אחד מהם כיסה את פניו במסכה של קפטן מארוול, דמות קומיקס פופולרית של גיבור-על.

בעשורים שחלפו מאז, עם המצאת הלטקס המוקצף ומאוחר יותר טכנולוגיות הסיליקון, בוצעו מעשי שוד מזוינים בידי שודדים שהשתמשו במסכות של גורילה, ליצן והשטן, כמו גם מסכות בדמות אנשים מפורסמים, כמו מרילין מונרו ואלוויס פרסלי. לעתים מקבלים

פייס אוף

האם אתה מזהה את האיש הזה?

פושעים מניו יורק ועד לונדון השתמשו במסכת "הבחור מאק" כדי להטעות את כוחות אכיפת החוק. מסכת הסיליקון, שמיוצרת בידי חברה מבאטון רוז' בלואיזיאנה, בשם CFX Composite Effects, מתאימה את עצמה לפני העוטה אותה, ויכולה לחקות הבעות פנים, כולל תנועות הפה והגבות. מחיר המודל הבסיסי הוא 570 דולר, אבל תמורת תוספת במחיר ניתן להתאים אותה לגוון העור, לגבות, לשיער הפנים ולצלקות של הקונה. מסכות מתוצרת חברת CFX Composite Effects מופיעות בסרט החדש של דנזל וושינגטון ומארק וולברג, 2Guns, בסצנת שוד מזוין, אלא מה.

לפני שלוש שנים, בערך בזמן שקונראד זג'ראק הודה בפשעיו באוהיו, עלה אדם שנראה כאיש לבן מבוגר על מטוס בהונג קונג, בדרכו לוונקובר. במהלך הטיסה נכנס הנוסע לשירותים ויצא משם כאיש צעיר ממוצא אסייתי. הדבר התגלה, והאיש עוכב בוונקובר, שם הודה כי עטה מסכה ועלה על המטוס בזהות בדויה

הפושעים השראה מהתרבות הפופולרית. אחרי צאת הסרט "נקודת פריצה", בו תוארה קבוצת שודדים המבצעים שוד בנק כשהם מחופשים לנשיאי ארה"ב, התחיל טרנד של פושעים שהסתתרו מאחורי מסכות של ריצ'רד ניקסון, ביל קלינטון ורונלד רייגן. בקרב שלטונות אכיפת החוק יש הסבורים שהפושעים המשתמשים במסכות כיום קיבלו בחלקם השראה מהסרט ומסדרת הטלוויזיה "משימה בלתי אפשרית", בהם משתמשות חלק מהדמויות במסכות דקות ושקופות כמעט כמו עור אנושי, כדי להסוות את מוצאן ואפילו את מינן.

בחיים האמיתיים, שודדים משתמשים במסכות כדי להסתיר את זהותם וגם, בחלק מהמקרים, כדי להטעות פקידים, לקוחות ועוברי אורח שצופים בפשע בעת שהוא מתרחש. שינוי מוצאם האתני באמצעות מסכות סיליקון צמודות, שמכסות את כל הראש וממשיכות עד אמצע החזה, הוא דבר חדש. בזכות האיכות יוצאת הדופן של המסכות הללו הן לא רק מטשטשות את זהותו של הפושע אלא גם מועילות לו בדרך נוספת - הן שולחות את החוקרים למרדף שווא בכיוון שגוי. על פי מצלמות האבטחה ועדי הראייה השודדים הם לבנים, או שחורים, כשלמעשה הם ממוצא אחר לגמרי.

"כל חקירה מבוססת בתחילתה כמעט לחלוטין על תיאור המוצא האתני של הפושע: שחור, לבן, אסייתי או היספני", אומר סוכן בגמלאות של ATF, הסוכנות הפדרלית האמריקאית שמטפלת ברוב מקרי השוד המזוין. "אם חקירה יוצאת לדרך בכיוון שגוי לחלוטין, יכול להיות קשה מאוד לחזור לנתיב הנכון". הסוכן הסכים לדבר עם פלייבוי רק בתנאי שלא נפרסם את שמו. רשמית, דוברי שתי הסוכנויות - ATF ו-FBI - סירבו להגיב, באומרם שאינם רוצים למשוך תשומת לב בנוגע למסכות ההיי-טק החדשניות הללו, מתוך חשש שהם עלולים לעודד חקיינים.

ואכן, יתכן שהשודדים לכאורה בקווינס קיבלו את הרעיון ממקרה אחר, שבו פושע שחור ביצע פשעים בעודו מחופש לאיש לבן. בלונדון, השודד המקצועי הנלי סטיוונסון, יצא למסע פשע כשעל פניו מסכת לטקס שידועה בשם "הבחור מאק", בדמות גבר לבן וקירח. בעת מעצרו של סטיוונסון ב-2011, שהתאפשר הודות למארב שנטמן לו, אמר הבלש המפקח הראשי הארי הניגן, מהיחידה לחקירת שוד מזוין בפינצ'לי, כי "סטיוונסון ביצע את הפשעים באופן מחושב ומבהיל, ללא שום התחשבות בציבור החף מפשע. האמצעים בהם השתמש היו קיצוניים. כדי להטעות את המשטרה, הוא הסתיר את זהותו באמצעות מסכת לטקס דמוית עור, ששינתה לחלוטין את צבע עורו ואת מראהו. סטיוונסון גם ירה באקדחו בעת שוד שביצע בתחנת הימורים, בפני עוברים ושבים מבועתים, שחיפשו באימה מקום מחסה".

פשעיו של סטיוונסון המחופש לבחור מאק כוסו בהרחבה באמצעי התקשורת באנגליה, וניתן היה ללמוד את שיטות הפעולה שלו בקלות מצפייה באינטרנט. הפשע שבגינו נתפס בסופו של דבר - שוד איש אבטחה שהעביר כספת מזומנים שהכילה כ-30 אלף דולר - היה ככל הנראה רק אחד מתוך רבים שביצע בעודו מאחורי מסכה. ביוני 2012 נשפט סטיוונסון ל-14 שנים בכלא בגין 19 כתבי אישום על שוד וחמישה כתבי אישום על החזקת כלי נשק חם. עד אז נותרו מרבית פשעיו, ברובם מעשי שוד של תחנות הימורים וחנויות כלבו, לא מפוענחים, משום שעדי הראייה תיארו את השודד כגבר לבן. תצלומי מצלמות האבטחה רק חיזקו תיאור זה.

•

באמצעי התקשורת מתוארות רבות מהמסכות האלו כעשויות מלטקס, אך למעשה המסכות הטובות באמת עשויות בדרך כלל מסיליקון. "השקיפות של הסיליקון מאפשרת לו לדמות עור בצורה היפר-ריאליסטית", אומר ראסטי סלאסר, הבעלים של SPFX , חברה מוּכּרת לייצור מסכות השוכנת בברבנק, קליפורניה. "מסכות הסיליקון יכולות לנוע יחד עם הפנים ולחקות הבעות פנים כמו חיוך או הרמת גבה. כשמוסיפים להן פיאה או איפור נוסף, ובתנאי תאורה מתאימים, לא ניתן למעשה לזהות שמדובר במסכה".

סלאסר, בעברו מאפר בהוליווד, מתגאה באיכותן של המסכות שהוא מייצר. צוות הייצור שלו, המונה שישה אנשים, משתמש בסיליקון שמגעו ומראהו כשל עור אנושי, כולל הנקבוביות. במסכות משתמשים בשיער אנושי אמתי, וכל שערה ושערה נתפרות לחוד על פני המסכה. מאפרים מקצועיים צובעים את המסכות כדי ליצור מגוון של גוני עור.

"זהו מוצר שמיוצר במלאכת יד", אומר סלאסר. "אין שום דרך לייצר מסכה באיכות כזאת בייצור המוני. לא משנה אם מדובר בערפד, בזומבי או במסכת הבריון - אותה אנחנו המצאנו - בכל אחת מהן מושקעת עבודה אמנותית עצומה". המסכות של סלאסר הופיעו באינספור הפקות הוליוודיות, כולל הסרט "דרייב", בו עוטה השחקן הראשי, ריאן גוסלינג, את מסכת "הבחור הנאה" כשהוא מבצע רצח.

השימוש במסכות של SPFX היווה מטרה לחצי ביקורת ציבורית ב-2010, כשאדם לבן בשם קונראד זג'ראק נאסר באשמת סדרה של מעשי שוד בספרינגדייל, אוהיו. זג'ראק, מהגר פולני בן 30, התחפש לגבר שחור באמצעות מסכה שרכש מ- SPFX דרך האינטרנט. באותה עת פורסמה המסכה באתר החברה בשם "השחקן" ומחירה היה 650 דולר. "אנחנו לא מסכימים שישתמשו במוצר שלנו למטרות פשע. למעשה, זה מעורר בנו חלחלה לחשוב שמשהו שיצרנו כדי שאנשים יוכלו ליהנות, שימש מישהו כדי לעבור על החוק", אומר סלאסר.

זג'ראק הוסיף בחוכמה למסכת השחקן שלו משקפי שמש כהים וגדולים וקפוצ'ון. התחפושת שלו היתה כה אפקטיבית, ששישה פקידים שונים בבנק אותו שדד, זיהו אותו יותר מאוחר במסדר הזיהוי כגבר אפריקאי-אמריקאי. אדם שחור נתפס והוחזק במעצר שלא בצדק. אם המקרה היה ממשיך למשפט, סביר להניח שאיש זה היה מורשע בפשע. בלש מספרינגדייל שהיה מעורב בחקירה אמר, "הראינו את התמונה (של הנאשם בשוד) לאמא שלו, והיא חשבה שזה הוא".

הצדק יצא לאור כשחברתו של זג'ראק גילתה אצלו שתי מסכות וחבילת מזומנים, ודיווחה למשטרה. בלשים הגיעו אל המלון בו התגורר החשוד ונדהמו לראות בתוך רכב הוולבו שלו נתזי צבע אדום, מהסוג שמשתמשים בו בפצצות צבע שמוסתרות בתוך תיקי כסף מזומן גנוב. הבלשים זימנו יחידת מעצר, וזו פשטה על חדר המלון של החשוד ועצרה אותו. המשטרה מצאה בכספת של זג'ראק שתי מסכות - אחת של "השחקן" ומסכה נוספת של גבר לבן זקן, בשם "הקשיש".

חיפוש במחשבו של החשוד העלה סדרה של מיילים ששלח לסלאסר בחברת SPFX, בהם טען שהוא מפיק סרטים, והתעניין איך תיראה מסכת האפריקאי-אמריקאי על גבר לבן ואם מסכות הידיים התואמות לא יפלו בקרב אגרופים. בנוסף מצאו השוטרים וידיאו ביתי שבו נראה זג'ראק עוטה את מסכת האיש הזקן ומתאמן בדיבור, כדי להישמע כמו איש קשיש.

בהעמדתו לדין אמרה השופטת המחוזית של מחוז המילטון, מליסה פאוארז, לזג'ראק, "אתה מסוג הרשעים שאנחנו קוראים עליהם בספרים ורואים אותם בסרטים". בנובמבר 2010 הודה זג'ראק בחמישה אישומים של מעשי שוד ואחד של שוד בנסיבות מחמירות. האפשרות שפושע עלול לשנות לא רק את מוצאו האתני אלא גם את גילו, מהווה מקור דאגה נוסף לרשויות. היא גם גרמה לחלק מאנשי אכיפת החוק להעריך מחדש מקרים פתוחים.

מקרה אחד ידוע לשמצה, הוא של מי שמכונה "השודד הישיש". מדובר בגבר לבן בשנות ה-60 לחייו שכבר ביצע 16 מעשי שוד מזוין במרכז קליפורניה ובדרומה. דרך

הפעולה שלו היא להיכנס לבנק, לרוב כשהוא לבוש בבלייזר ומרכיב משקפי שמש, עם אקדח מוסתר ביומן. אחת הפקידות, שנתקלה בשודד הסדרתי, סיפרה שהוא כיוון אליה את אקדחו והגיש לה פתק עליו נכתב "תני לי 50 אלף דולר או שארצח אותך".

השודד הישיש הוצג בתוכנית הטלוויזיה America's Most Wanted, ונפתחו כעשרה דפי פייסבוק שמוקדשים למעלליו. נראה שלא משנה כלל אם הוא באמת אדם זקן או אדם צעיר יותר שמתחפש לזקן; מעשיו הביאו לו עוקבים רבים, ואחד מ"מעריציו" כתב בפייסבוק, "זה יהיה ענק אם אי פעם יתפסו את הבחור הזה! LOL."

אבל האפשרות שהשודד הישיש הוא למעשה אדם צעיר יותר, העוטה מסכה של זקן, אינה מצחיקה את אנשי אכיפת החוק ומבחינתם היא מבשרת רעות.

לפני שלוש שנים, בערך בזמן שקונראד זג'ראק הודה בפשעיו באוהיו, עלה אדם שנראה כאיש לבן מבוגר על מטוס בהונג קונג, בדרכו לוונקובר. בזמן כלשהו במהלך הטיסה נכנס הנוסע לשירותים במטוס ויצא משם כאיש צעיר ממוצא אסייתי. הדבר התגלה, והאיש עוכב בוונקובר, שם הודה כי עטה על פניו מסכה ועלה על המטוס בזהות בדויה. הבחור, בשנות ה-20 לחייו, טען שהוא מבקש מקלט מדיני בקנדה.

התקרית הדליקה נורות אזהרה בקרב אחראי הביטחון בכל העולם. לבחור הזה לא היתה כוונת זדון, אבל אחרים עלולים לנהוג אחרת. אם גבר סיני צעיר הצליח לעבור בקלות את בדיקות הביטחון כשהוא מחופש לגבר לבן זקן, אילו תרמיות יוכלו לבצע פושעים קשוחים יותר, אפילו טרוריסטים?

"ההשלכות מטרידות", אומר הגמלאי של ATF. "כדאי שנלמד לזהות את המסכות, ומהר. תארו לעצמכם מה יקרה אם אל-קעידה או ארגון דומה יצליחו להניח את ידם על המסכות האלה".

•

עבור שודדים מקצועיים, שהחלו לעסוק בתחום לפני עידן מסכת הסיליקון, עלולה הטכנולוגיה החדשה להוות פיתוי שלא ניתן לעמוד בפניו. קחו לדוגמה את המקרה של סטיוון ריי מילאם. בתחילת 2011 היה מילאם, אז בן 43, איש מכירות מצליח של ארונות קבורה, שהתגורר בריצ'רדסון, טקסס, כ-24 ק"מ צפונית לדאלאס. מילאם ריצה בעברו עונש מאסר של שנתיים, בגין שני מעשי שוד בנק שביצע בדאלאס ב-2005, ונראה היה שעשה מהפך בחייו לאחר שחרורו. אבל אז הוא שמע על מסכות הסיליקון האיכותיות החדשות והחליט שהגיע הזמן לחזור לעניינים.

באפריל 2011 פצח מילאם במסע של מעשי שוד שהעסיק את אנשי אכיפת החוק בכל מדינת טקסס. במהלך שמונה חודשים שדד מילאם 11 בנקים בדאלאס, ביוסטון ובסביבותיהן, כשהוא משתמש באותה מסכה של גוסלינג מ"דרייב". במקרה של מילאם, הרשויות חשדו בשלב מוקדם למדי שהוא משתמש במסכה. הוא לא הוסיף לתחפושת שיער פנים, קפוצ'ון או כובע. הוא הסתפק בכך שזהותו מוסתרת, ודי מהר הוא היה מוכר לכל שלטונות החוק ואמצעי התקשורת בטקסס בשם "השודד הנאה".

בערב השנה החדשה, 2011, נכנס מילאם לבנק BBVA Compass ברחוב איסט קמבל בריצ'רדסון, לא רחוק ממקום מגוריו. הפעם הוא השקיע בתחפושת שלו. בנוסף למסכת הבחור הנאה הוא הרכיב משקפיים עם מסגרת שחורה, חבש כובע מצחייה, לבש טרנינג כחול וכיסה את ידיו בכפפות לטקס. הוא נשא בידו אקדח חצי-אוטומטי שחור. הוא כיוון את האקדח אל מנהל הבנק, הכריח את העובדים באיומי אקדח להיכנס לכספת גדולה והורה להם לשים שטרות של 100, 50 ו-20 דולר בתיק פלסטיק שקוף שהביא עמו. "בלי פצצות צבע או אמצעי עיקוב", אמר לפקיד. "אני אהרוג אותך אם תשים משהו כזה בתיק".

אחרי שהעמיס את התיק במזומנים, הכריח את העובדים להיכנס לשירותים ואמר, "תספרו עד 500. אם מישהו מכם ייצא לפני כן, אני אירה בו למוות. ואל תתקשרו למשטרה. אני אקשיב בקשר המשטרתי".

מילאם נמלט, אך מחוץ לבנק נתקל מיד בניידת שהגיעה למקום. לפני שהשוטר הספיק אפילו לצאת מהרכב כיוון אליו מילאם את הנשק וירה בו. הוא פוצץ את השמשה הקדמית, גורם לגשם של זכוכית ליפול על השוטר, ופגע בצדה של הניידת. איש לא נפגע. מילאם נמלט לביתו, ונפטר בדרך מהמסכה, האקדח, הבגדים, ואפילו מחלק מהכסף. בבית ארז בגדים, קפץ לרכבו ונסע לאוסטין, שם העביר את הלילה.

בבוקר שלמחרת הוא יצא לכיוון פלורידה, אבל לא הגיע לשם. שוטרים במיסיסיפי בדקו את מספר הרישוי של המכונית שלו וגילו שמדובר במבוקש. כשניסו להוריד אותו מהכביש, מילאם האיץ וגרר את השוטרים למרדף בכביש המהיר, עד שאחד מהם הצליח לירות בצמיג האחורי שלו. אחרי שמכוניתו נעצרה, כך נטען, ניסה מילאם לבלוע חופן של גלולות. השוטרים עצרו אותו, ואז לקחו אותו לבית החולים לשאיבת קיבה.

בקריאת גזר דינו באוקטובר 2012, אמר שופט למילאם, "(עבור) רוב האנשים שיורים על שוטרים, זה לא נגמר כל כך טוב. יש שיאמרו שאתה בר-מזל. פלא שאתה לא מת כרגע".

מילאם ביקש את רחמי בית המשפט והודה בפשעו. הוא אמר שבמהלך חייו כשודד מאחורי מסכה איבד את זהותו והרגיש שעליו "לזכות באוסקר" כל יום, כדי שלא יזהו אותו. השופט שלח אותו ל-35 שנה בכלא.

עבור מילאם, התחפושת הפכה חיונית לא רק לשם ביצוע הפשע, אלא גם לצורך שמירת זהותו העבריינית. כמו אחרים, שמשתמשים במסכות סיליקון איכותיות ומעוותים את מוצאם האתני ואת גילם כדי להוליך שולל את הציבור ולרפד את כיסיהם במזומנים, "השודד הנאה" פשוט החל להתייחס אל עצמו כאל שחקן שמעלה מופע אמנותי של שוד מזוין.

למעלה: סטיבן ריי מילאם, המכונה "השודד הנאה" נעצר על ידי המשטרה
למטה: סטיבן ריי מילאם בזמן ביצוע שוד כשעל פניו המסיכה מהסרט "דרייב"

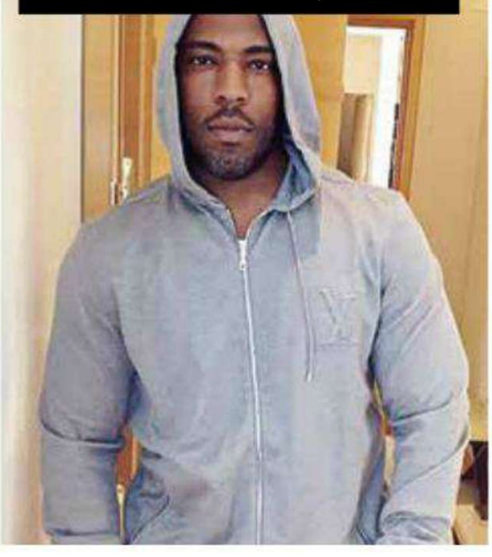

למעלה: אקים מונסאלוואטג' מחופש לקצין משטרה, בעת ביצוע שוד בקווינס
למטה: תמונת חשבון הטוויטר של אקים מונסאלוואטג'

צילום: NYPD, TWITTER.COM, AP/WIDE WORLD

דוד מול גולית

דודי סלע נושא בשנים האחרונות על 175 הסנטימטרים שלו את טניס הגברים הישראלי. בריאיון ישר מהלב הוא מספר על ילדותו הקשה וההקרבה העצומה למען הטניס, האימונים עם דג'וקוביץ', המצב העגום של הענף בישראל והחלומות המקצועיים שעוד נותרו לו

יואב בורוביץ'
צילום: זיו שדה

דודי סלע לא ישכח עוד זמן רב את הטורניר האחרון שבו זכה. לא בגלל שהזכייה בתחרות הצ'אלנג'ר באסטנה שבקזחסטאן באוגוסט העלתה אותו למקום ה-71 בעולם, בו לא היה מצוי כבר יותר משנה. גם לא בגלל 15 אלף הדולרים בהם זכה. אפילו לא בגלל שניצח בשובר שוויון דרמטי (6:8) במערכה השלישית והמכרעת את מיכאיל קוקושין.

סלע לא ישכח את מה שעבר עליו בקזחסטאן בעיקר בגלל הפחד והעצבים שהיו מעורבים בזכייה. "שיחקתי נגד טניסאי רוסי שהקזחים קנו אותו ולמעשה אזרחו אותו", משחזר הטניסאי הישראלי בן ה-28. "יצא לי לשחק נגד קוקושקין כמה פעמים בעבר", ממשיך סלע, "השחקן הזה עושה כל מיני דברים בזמן משחק שמוציאים אותך מדעתך. בכל פעם שהוא רואה שהוא משחק פחות טוב ומפסיד הוא קורא לפיזיותרפיסט ומתלונן על פציעה, כדי להוציא אותך מהקצב. הוא גם כל הזמן אומר דברים לא במקום וזורק מבטים מעצבנים. באותו משחק גמר היו לי כמה התכתשויות אתו. היה משחק מותח וצמוד מאוד ושנינו זרקנו מילים. הרגשתי שהוא מתנהג אתי בצורה מלוכלכת, ואני השתדלתי לא להגיב. אפילו כשהקהל, שהיה לגמרי עם השחקן המקומי, התחיל לצעוק "דאבל פולט" בכל פעם שניגשתי להגיש. וככל שהמשחק התקדם זה נהיה יותר גרוע - פתאום התחלתי לשמוע קללות 'יהודי מסריח' באנגלית וברוסית".

סלע השתדל שלא לצאת מריכוז ובסוף אכן ניצח באופן הצמוד ביותר שבו ניתן לדמיין - בהפרש שתי נקודות בלבד. "עוד לפני שנגמר המשחק חשבתי שאני אלחץ לו יד, אבל בגלל שזה נהיה כל כך מגעיל לקראת הסיום, אז כשהייתי כבר ליד השופט החלטתי בהחלטה של רגע לא ללחוץ לו יד. גם הוא לא רצה ללחוץ לי יד. אחרי המשחק הקהל המשיך להיות חם ואני הייתי מוקף מאבטחים, מחכה שעה כדי לצאת מהמגרש כדי שלא יפגעו בי. אבל למרות הכול - הרגשתי מסופק".

עוד באותו יום נאלץ סלע לקרוא שאתרי האינטרנט בישראל תיארו את התנהגותו כלא ספורטיבית ומבישה. "כולם רצו לדבר אתי אבל אני לא הסכמתי, לא בגלל שנעלבתי. פשוט לא רציתי לדבר. כשהולך לי טוב - אין לי צורך בתקשורת. אני גם קורא אותה פחות. אבל כשלא הולך לי טוב, דווקא אז אני קורא כל מילה רעה עליי".

סלע אכן מתראיין הרבה פחות בשנה-שנתיים האחרונות. "אני מנסה לשמור על שקט", הוא מסביר, "טניס מבחינתי זה מקצוע, לא קרקס. וגם לפעמים אני מרגיש שהתקשורת והאנשים בישראל לא ממש מבינים. הם עושים אותי מלך אחרי ניצחונות בדיוויס וכולם מתעניינים, אבל במהלך השנה הם לא מספיק מתעניינים גם כשאני עושה

תוצאות טובות. שוכחים כאן תוך רגע הכול - גם הצלחות וגם כישלונות. אבל אני לא מתלונן כי בסך הכול אני מרגיש שאוהבים אותי".

סלע הוא אחד הספורטאים האהובים בישראל, גם אם התקשורת פחות מתעניינת בטניס. אפילו שחר פאר, שהגיעה כבר למקום ה-11 בעולם, 18 מקומות בדיוק גבוה יותר מסלע שדורג בשיאו במקום ה-29, סופגת הרבה יותר ביקורת על ההישגים הלא מפסיק משכנעים שלה בשנים האחרונות. "גם זה כואב לי", הוא מסביר, "אנשים לא יודעים איזו מקצוענית שחר, לאיזה גבהים היא הגיעה. לא מבינים כמה היא הקריבה למען הטניס. היא סופרת כל גרם שנכנס לה לגוף. אני לא כזה. אף פעם לא הייתי".

סלע, כך תמיד נטען, מצליח בגלל הכישרון היחיד שלו, הטאץ' הרגיש בפרק יד שמאל, הזריזות וקריאת המשחק. הרבה פחות בגלל עבודה קשה. אבל הטניסאי שגדל בקרית שמונה לא ממש מסכים עם הקביעות הללו.

"כבר מגיל 10-11 לא רק שאני מתאמן כל יום, אלא גם כילד קטן הייתי טס פעמיים בשבוע מקרית שמונה הלוך וחזור לאימונים ברמת השרון. אחרי זה כל המשפחה עזבה בגללי את הבית. הייתי צריך לוותר כמעט לגמרי על לימודים. בגיל 15 החליטו להעביר אותי לאוסטריה לשנתיים. גרתי בבית של המאמן שלי. לא ידעתי את השפה, לא היו לי חברים. כל היום, רק טניס וטניס. אחרי זה חזרתי לישראל וראיתי שכאן אין הזדמנות להתאמן כמו שצריך ולהתקדם. אז עברתי לצרפת לשנתיים נוספות - שוב לבד - ושוב טניס כל הזמן. אני מקצוען כבר יותר מעשר שנים ומקדיש הכול לטניס. אז קשה לומר שאני לא עובד קשה".

סלע מתאמן מדי יום. שעתיים טניס ועוד שעת כושר. "אני שונא לעשות כושר אבל אין ברירה. נכון שיש טניסאים שעושים יותר כושר ממני אבל אני עושה את מה שאני מרגיש שמספיק לי".

הוא כל הזמן מסתובב בעולם. לרוב לבד, לעתים עם מאמן, ההוצאות לא נמוכות, ההכנסות לא מדהימות. עד סוף אוגוסט העונה, השתכר סלע 116 אלף דולר לפני מסים, שהוא משלם גם בחו"ל וגם בישראל. "אם אתה לא ב-100 הראשונים בעולם אין שום סיכוי שאתה רווחי כטניסאי", מסביר סלע, "העניין הגדול מבחינתי בקטע הכספי זה להעפיל לטורניר גרנד סלאם. כי אז גם אם אני מפסיד בסיבוב הראשון אני מרוויח 25 אלף דולר. השנה היה לי חוסר מזל די משווע בקטע של הסלאמים. באוסטרליה הייתי מרחק טניסאי מלהיכנס להגרלה הכללית (128 טניסאים משתתפים בטורניר), בצרפת הייתי מרחק שני טניסאים, בווימבלדון הייתי מדורג ראשון במוקדמות אבל הפסדתי. לפחות ליו.אס אופן נכנסתי בזכות הזכייה בקזחסטאן".

•

סלע כבר זכה בחייו ב-15 טורנירים, אך כולם בסבבי הצ'אלנג'ר, שלמעשה משתייכים

"אני לא מוכן שהילד או הילדה שלי יעברו ילדות כמו שלי. הקרבתי את כל החיים שלי בשביל הטניס. עברתי ילדות קשה מאוד שבשביל שום סכום או הצלחה בעולם לא אהיה מוכן שהילדים שלי יעברו. אני לא אשלח אותם לחו"ל לבד שיחיו בבית של המאמנים שלהם ולא יהיו להם חברים"

לדרג הרביעי בעולם הטניס: הטורנירים היוקרתיים ביותר הם ארבע תחרויות הגרנד סלאם (אוסטרליה, רולאן גארוס, ווימבלדון, יו.אס אופן), לאחר מכן יש 9 טורנירי מאסטרס, עשרות רבות של טורנירי ATP, ולאחר מכן יש כמה מאות תחרויות צ'אלנג'ר, שנועדו בעיקר עבור טניסאים צעירים שמחפשים את הפריצה קדימה - למקצוענים. אך גם טניסאים ותיקים יותר, כמו סלע, שמדורגים בסביבות ה-100 בעולם ומטה, נאלצים לכתת רגליהם בטורנירי צ'אלנג'ר, שזכייה בהם מעניקה "רק" 15 אלף דולר.

"הטורנירים האלה אמנם לא מקבלים הרבה חשיפה תקשורתית, אבל לפעמים הם קשים מאוד", מסביר סלע, "מגיעים לשם טניסאים שנלחמים על החיים שלהם - או כדי להפוך למקצוענים לגיטימיים, או כאלה שהם כבר מקצוענים שיעשו הכול כדי לצבור נקודות דירוג וכסף כמוני. לפעמים הטורנירים האלה הם רצח".

בעוד סלע מצליח למדי בסבבי הצ'אלנג'ר, החלום הגדול שלו הוא זכייה בטורניר ATP. "הייתי פעם אחת קרוב מאוד, כשהפסדתי בגמר בסין לאנדי רודיק במשחק צמוד מאוד", הוא משחזר את המקרה בו הפסיד על חוט השערה לטניסאי שדורג אז בטופ 10 העולמי. "פעם אחת גם ניצחתי את רודיק. חוץ מזה היה לי ניצחון על דויד פרר הספרדי (מדורג 4 בעולם), ובגביע דיוויס היו לי ניצחונות על פרננדו גונזלס, יונאס ביורקמן, מיכאל יוז'ני ועוד".

בגביע דיוויס הוליך סלע את נבחרת ישראל לחצי הגמר העולמי - אולי הגדול שבהישגי הטניס הישראלי אי פעם. סלע התברר כווינר וכאס של הנבחרת, מה שהפך אותו לאייקון כל-ישראלי. אבל כיום הוא מביט לאחור ולא מתרגש יתר על המידה. "אני חושב שהרבה מהניצחונות שלנו היו בגלל ששיחקנו בבית, מול הקהל שלנו, וגם קיבלנו הגרלות לא רעות. הרמה הריאלית שלנו היא בוודאי לא חצי גמר עולמי וגם לא בית עליון שמורכב מ-16 נבחרות. אני בספק אם אנחנו אפילו ברמה העליונה של הבית התחתון. הטניס הישראלי במשבר חמור ביותר, ואולי זה הופך את ההישגים שלנו לפני כמה שנים אפילו לגדולים יותר. אבל לי כואב שאין לזה המשכיות".

הטניס הישראלי חווה בשנים האחרונות משבר חסר תקדים. "בעבר היו כמעט 20 ישראלים בין 300 הראשונים בעולם", טוען סלע, "כיום יש בקושי שניים: אני ואמיר ויינטרוב. לילדים ישראלים מוכשרים שגדלים כיום כמעט בלתי אפשרי להגיע לרמה של צמרת עולמית. טניס הפך לספורט יקר מאוד, נדרשת השקעה של עשרות ומאות אלפי דולרים לעתים לבנות שחקנים. צריך לשלוח אותם לאקדמיות. וגם אם גידלת כאן עילוי אז הוא מגיע לגיל 17-18 והוא צריך להסתובב כל הזמן בעולם ולצבור נקודות בתחרויות. זה עולה הרבה מאוד כסף שלמרבית השחקנים בגיל הזה פשוט אין. לכן רבים מהם הולכים ללמוד במכללות בארה"ב ומוותרים על החלום המקצועני".

•

בעבר התקיים בישראל מדי שנה טורניר ATP, שבו השתתפו אגדות בינלאומיות כמו בראד גילברט, ג'ימי קונורס ויבגני קפלניקוב, שגם הוא איפשר לטניסאים הבכירים הישראלים דאז - שלמה גליקשטיין, עמוס מנסדורף, שחר פרקיס וגלעד בלום - לצבור ניסיון, נקודות וכסף. אבל כבר יותר מ-15 שנה שהטורניר אינו נערך בישראל. גם סכסוך מר וארוך שנים בין מרכזי הטניס לבין איגוד הטניס גרם להקצאת משאבים לא נכונה, כפילויות מיותרות ובזבוז עצום.

"הטניס צריך להבריא מהרבה מאוד שנים לא טובות", מסכם סלע, שלמעשה מהווה קרן אור כמעט בודדה (בנוסף לטניסאי הזוגות אנדי רם ויוני ארליך וכמובן שחר פאר) בטניס הישראלי. אך מרבית הטניסאים של היום לא מצליחים לשחזר את הישגי טניסאי העבר. "כשאני מביט על דור העתיד אני עוד יותר מודאג", אומר סלע, "כדי למצוא מישהו שאולי יהיה יום אחד באמת טניסאי מקצועני גדול אתה צריך לרדת לגילאי 14, שם יש את ישי אוליאל מרמלה. אני מבין שהוא עושה הישגים גדולים ושהוא מוכשר מאוד, אבל בגיל הזה אי אפשר לדעת אם ייצא ממנו טניסאי. יש עוד טניסאי בן 18 בשם בר בוצר, שמתאמן אצל מנסדורף והוא מוכשר. אני מקווה מאוד שגם ממנו אולי ייצא שחקן טוב".

מיעוט השחקנים האיכותיים בישראל גורם לכך שסלע כמעט ואינו יכול להישאר בישראל. "פשוט כי אין לי יריבי אימונים. אני יכול להעביר כדורים, אבל לעשות סטים (מערכות) עם שחקנים כאן, זה בלתי אפשרי ולכן אין מצב שאני נמצא יותר משבוע או עשרה ימים רצופים בישראל. וגם כך אני כל הזמן צריך לנסוע לתחרויות. אבל בחו"ל תמיד יש עם מי להתאמן". באופן כללי נדמה כי לסלע אין יותר מה לעשות בישראל - ואולי בכלל.

"הגעתי למצב שטניס זה כמעט כל החיים שלי", הוא אומר. "אני מתאמן על הבוקר, חוזר הביתה, ואז אני משתגע משעמום. פשוט אין לי מה לעשות. וזה לא קל. בעבר הייתי גר בתל אביב אז הייתי יותר יושב בבתי קפה והולך לים. אבל עכשיו לאחר שרכשתי דירה ברמת השרון אז אין כמעט את הדברים האלה. וזה די מטריד אותי שאין לי דברים לעשות חוץ מטניס. יש את תכנית הטלוויזיה הזאת, 'יום בחיי'. אז החבר'ה שלי צוחקים שאם היו מצלמים עליי פרק לא היו צריכים לצאת ממרכז הטניס. כי גם כך כשאני בישראל אני נמצא או בבית או כאן. כל החיים שלי כאן בטניס".

לאחר הפרישה הוא רוצה לאמן ילדים קטנים. "גילאי 10-12. לא יותר מזה. זה הגיל הכי חשוב לרכוש יסודות וזה גם הגיל שאני הכי מתחבר אליו מבחינת הילדים. אני מרגיש שיהיה לי הרבה מה לתת לילדים הצעירים. גם מבחינת הטניס וגם מבחינת כל הדברים הנוספים שנדרשים כדי להיות שחקנים טובים ולא פחות חשוב - שיהיו ספורטאים ואנשים מאושרים".

סלע כבר יוצא כמעט עשר שנים עם מרינה,

צילום: imagebank/gettyimages

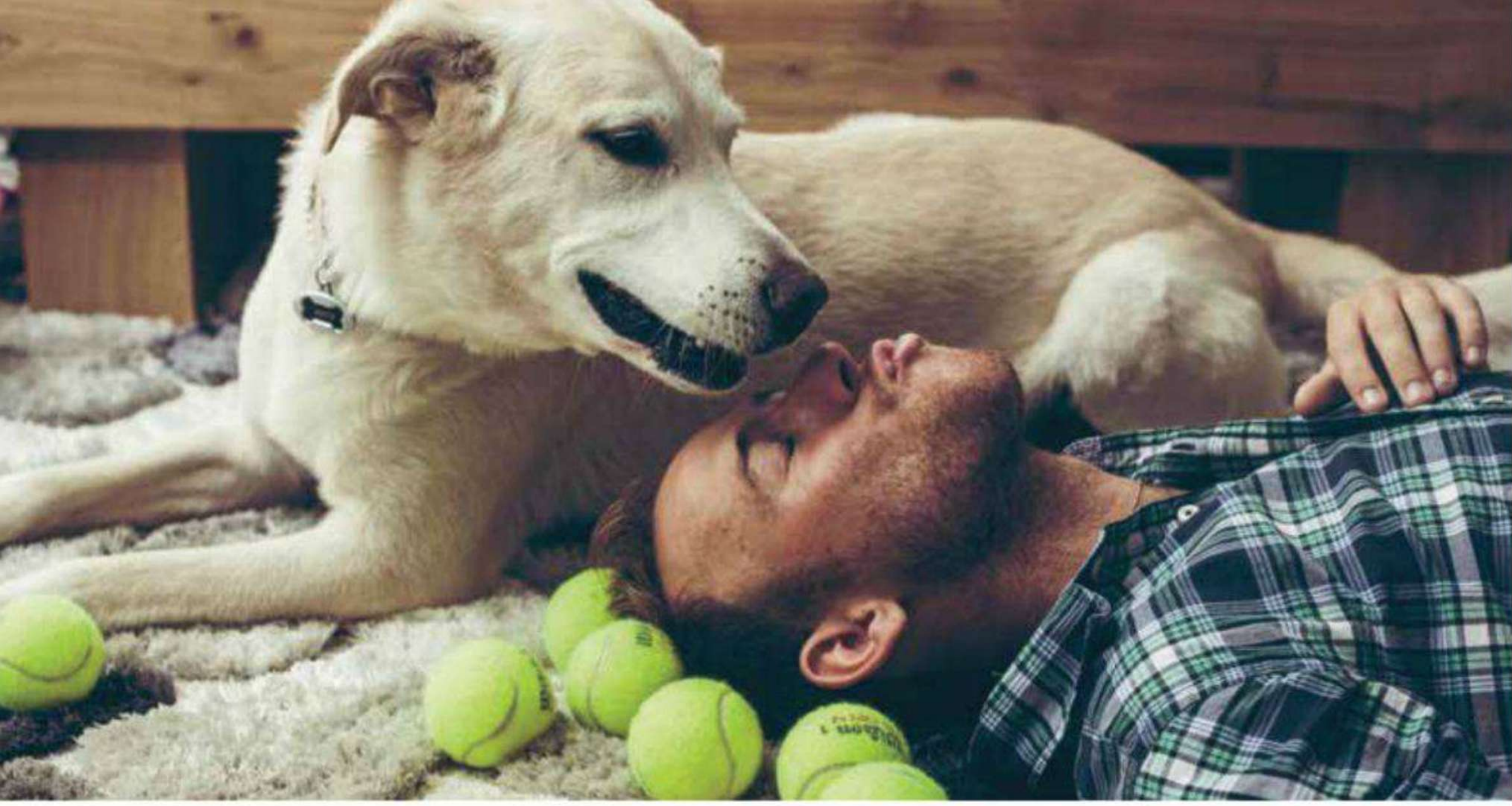

"אני מתאמן על הבוקר, חוזר הביתה, ואז משתגע משעמום. פשוט אין לי מה לעשות. וזה לא קל. בעבר גרתי בתל אביב אז הייתי יושב בבתי קפה והולך לים. אבל אחרי שרכשתי דירה ברמת השרון אז אין כמעט את הדברים האלה. וזה די מטריד אותי שאין לי דברים לעשות חוץ מטניס"

וטרינרית שהכיר כשעדיין היתה נערה מוכשרת בטניס שהתאמנה אתו במרכז. "היא פרשה והחליטה ללמוד רפואה באיטליה. כשאני רואה כמה היא צריכה לעבוד כדי להרוויח 6,000 שקל בחודש אני מבסוט מאוד שאני יכול להתפרנס כמה שאני מתפרנס מטניס. וזה לא רק היא. אני רואה כמה חברים שלי נאבקים כדי לסגור את החודש. לא פשוט להתפרנס בישראל".

דודי ומרינה כבר חושבים על חתונה ואולי אפילו על ילדים בקרוב. "דבר אחד שאני לא מוכן זה שהילד או הילדה שלי יעברו ילדות כמו שלי", הוא אומר, "אני הקרבתי את כל החיים שלי בשביל הטניס. עברתי ילדות קשה מאוד שבשביל שום סכום או הצלחה בעולם לא אהיה מוכן שהילדים שלי יעברו. אני לא אשלח אותם לחו"ל לבד שיחיו בבית של המאמנים שלהם ולא יהיו להם חברים. אני בטוח אהיה הרבה יותר קרוב. אין לי חלום כזה שהם ייהפכו לטניסאים מקצוענים. בכלל לא חשבתי על זה עד היום. אבל דבר אחד כן חשוב להבין - בלי הילדות שהייתה לי לא הייתי היום שחקן טניס. בלי ההשקעה שהשקעתי לא הייתי מגיע להיות טניסאי מקצוען. אבל זה עדיין לא אומר שאני מוכן שהילדים שלי יעברו את אותה חוויה".

•

כנות מהולה במעט עצב ובעיקר צניעות מאפיינים את סלע. היותו כוכב ספורט ישראלי, לא עושה לו את זה יותר מדי. הוא נוסע בעולם ורואה את כוכבי הטניס הבינלאומיים הגדולים והוא מבין שיש הבדל. "נגד רוג'ר פדרר שיחקתי כמה פעמים, אבל הוא בן אדם שקשה לך אפילו לומר לו שלום. לא בגלל שהוא לא נחמד, אבל תמיד מקיפים אותו כל כך הרבה אנשים וכולם רוצים בקרבתו. אז אנחנו כמעט ולא מדברים. עם נובאק דג'וקוביץ' אני דווקא מתאמן מדי פעם. הוא גם יודע קצת מילים בעברית, אבל אנחנו לא חברים. השחקן הכי נחמד בין הגדולים הוא רפאל נדאל. על המגרש הוא לא נראה חברותי או נחמד. אבל הוא איש מקסים. כשאני רואה אותו אנחנו תמיד מתחבקים ומדברים זה נחמד".

מה שקצת פחות נחמד, "זה לראות שחקנים שגדלתי אתם", מספר סלע, שהודח בסוף אוגוסט בסיבוב השני של אליפות ארה"ב הפתוחה, "שהייתי לא פחות טוב מהם במשך כל השנים בנוער והם הגיעו ל-15 בעולם או 20 בעולם או אפילו בטופ 10. שחקנים כמו וורינקה השוויצרי או גאסקה הצרפתי. גם בגדאטיס מקפריסין הוא חבר קרוב מאוד. גרנו שנתיים יחד בצרפת והוא הגיע לגמר אליפות אוסטרליה הפתוחה. הוא כוכב-על בארצו והוא לא מסוגל לצאת מהבית. אבל עכשיו אנחנו מדורגים כמעט אותו דבר".

כשהוא מדורג 74 בעולם בגיל 28, סלע יודע שהוא עדיין יכול לחזור ל-50 הראשונים, אבל קל זה לא יהיה. "בכל הטופ 100 בעולם יש שני שחקנים שהם פחות מ-1.75 מ' (הגובה של סלע - י"ב). יש אולי חמישה שחקנים שהם פחות מ-1.80 מ'. זה קשה מאוד להתחרות ברמות הכי גבוהות כשאתה כל כך נמוך באופן יחסי. מול כל יריב שלי אני יודע שבכל משחקון יש לו לפחות נקודה אחת שהוא לוקח על חבטת הגשה. לי אין את זה. אז גם אם פעם הייתי יותר זריז בגלל שאני נמוך אז היום יש שחקנים שהם 1.85 מ' או אפילו יותר והם גם זריזים מאוד. הטניס הפך להיות משחק פיזי ואתלטי מאוד. התחרות כל הזמן נהיית קשה יותר".

החלומות של סלע לא בשמיים. "אני רוצה לזכות בטורניר ATP, שזה כבר טורנירים גדולים למדי. עוד לא הצלחתי לעשות את זה ואני יודע שזה בהישג יד. לגבי גרנד סלאמים, אין לי אשליות כל כך. קשה מאוד לנצח שם הרבה משחקים מול השחקנים הכי טובים בעולם ב'טוב מחמש מערכות'. כבר הגעתי לשמינית גמר ווימבלדון אז אי אפשר לדעת, אבל בשלב הזה אני פשוט מאושר להיכנס להגרלה בגרנד סלאם ולהרוויח כסף שמבחינתי לפחות הוא די גדול".

בקרוב יש מפגש דיוויס נגד בלגיה, בחוץ על משטח חמר. יש סיכוי?

"יהיה קשה מאוד. אף אחד מאתנו הוא לא שחקן חמר. פשוט אין מגרשי חמר בישראל. אבל כמו תמיד בדיוויס ניתן את המקסימום ונסים קורים. לדיוויס באמת יש חוקים משלו. אבל גם אם זה יקרה, אני מיד אחרי זה חוזר לסבב. לנסוע בכל מיני חורים בעולם, בעיקר לבד, ולנסות לנצח משחקי טניס. גם בסביבה קשה מול אוהדים ששונאים אותך. כמו בקזחסטאן".

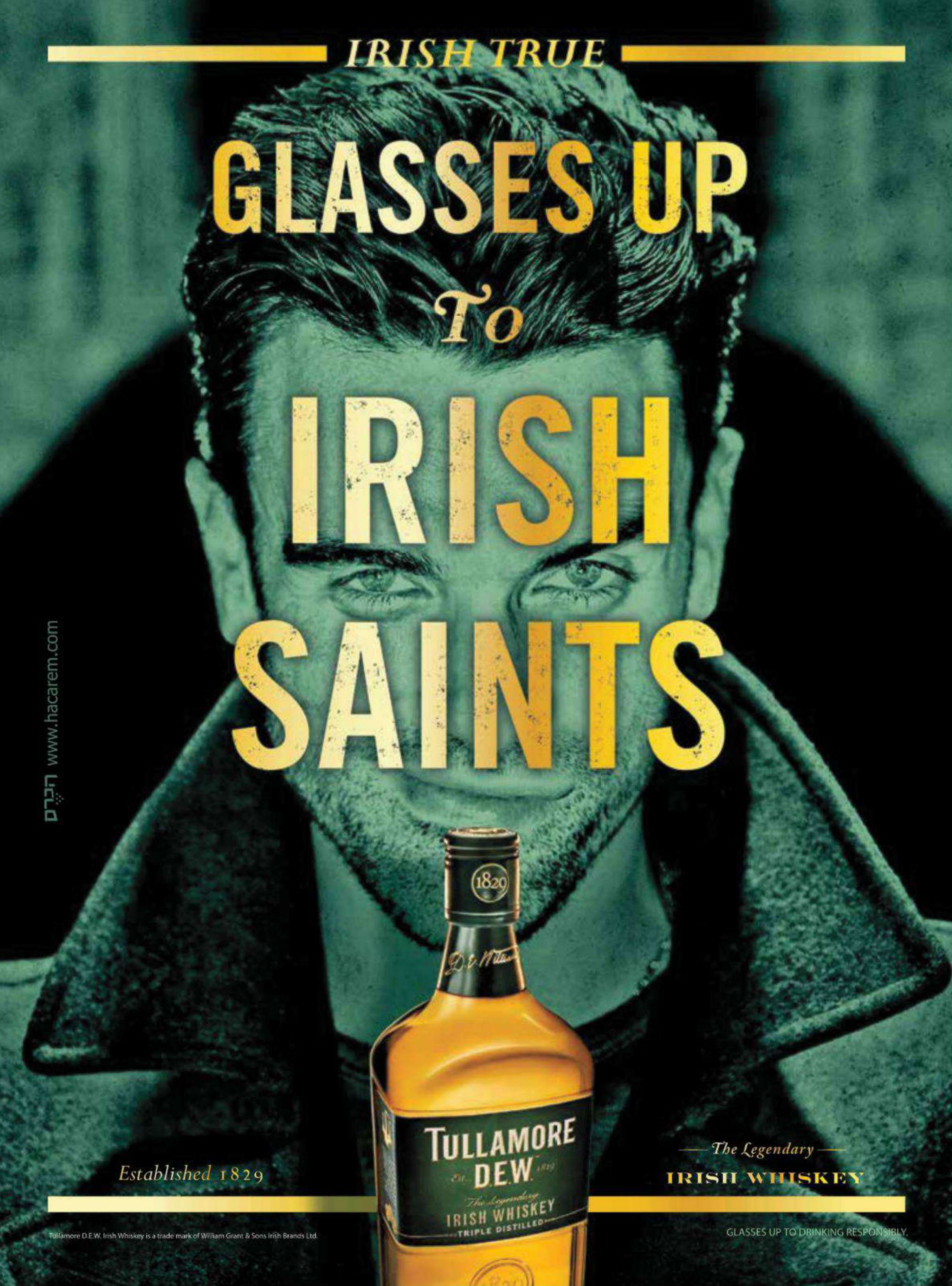
IRISH TRUE
GLASSES UP
To
IRISH
SAINTS
1829
TULLAMORE
D.E.W.
Est. 1829
The Legendary
IRISH WHISKEY
TRIPLE DISTILLED
Established 1829
The Legendary
IRISH WHISKEY
Tullamore D.E.W. Irish Whiskey is a trade mark of William Grant & Sons Irish Brands Ltd.
GLASSES UP TO DRINKING RESPONSIBLY.
הכרם www.hacarem.com

שמלה: גדעון אוברזון לגוטקס

נטלי די-ליאון

יצאנו עם נערת ספטמבר שלנו למרינה בהרצליה כדי להיפרד מעונת הרחצה

סגנון: רפאל אייל
הפקה: מרין טרמץ

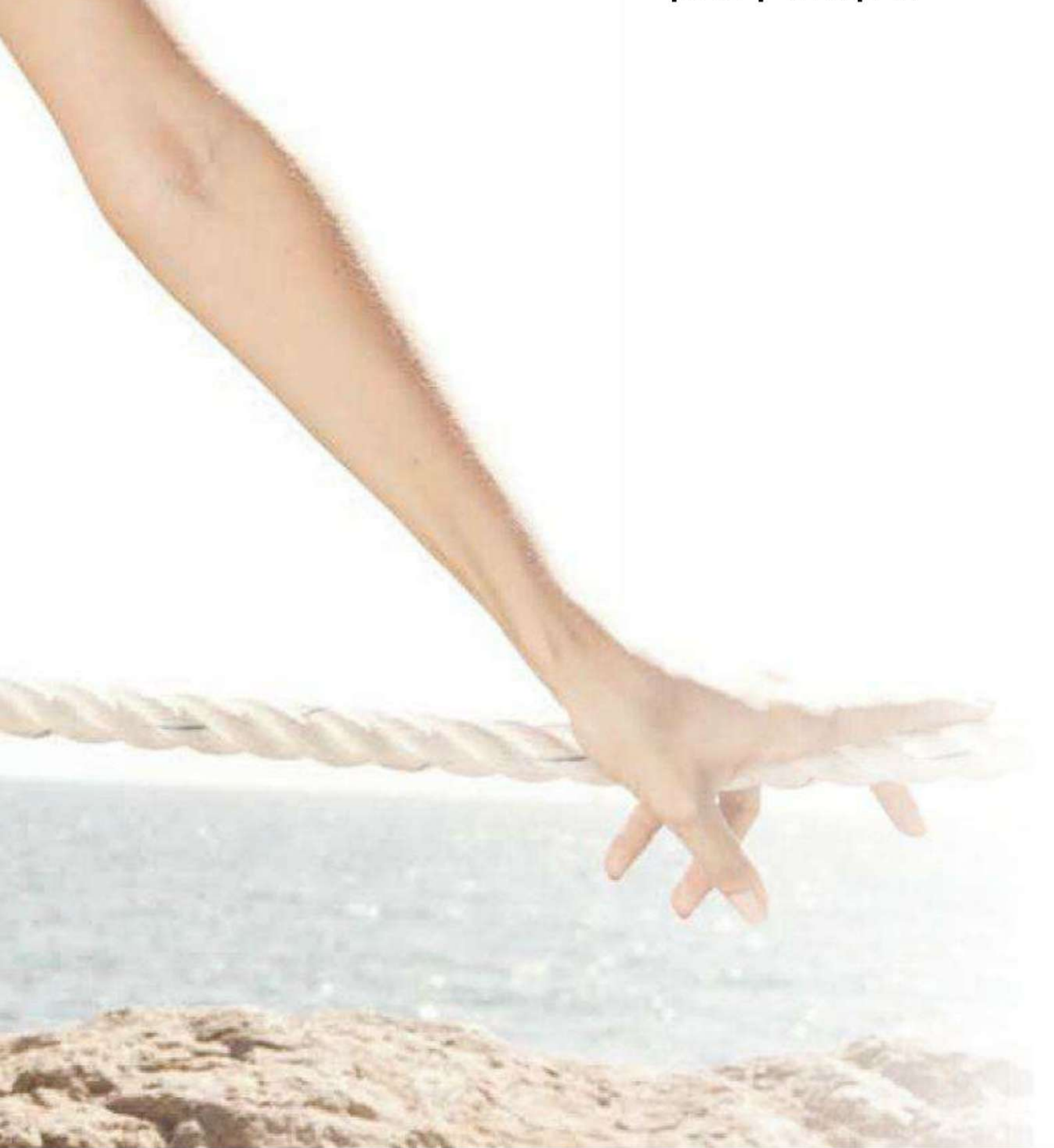

שמלה: גדעון אוברזון לגוטקס

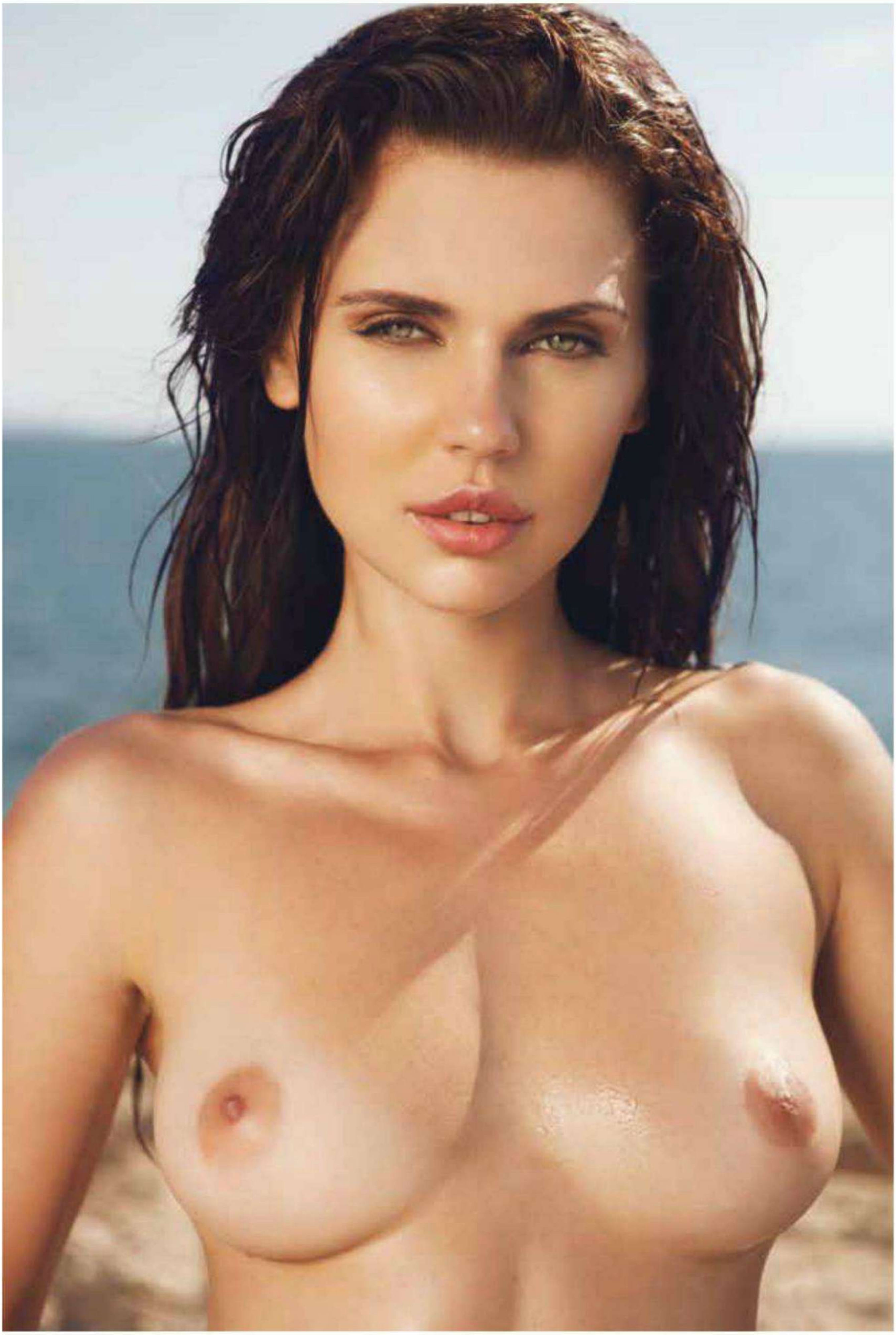

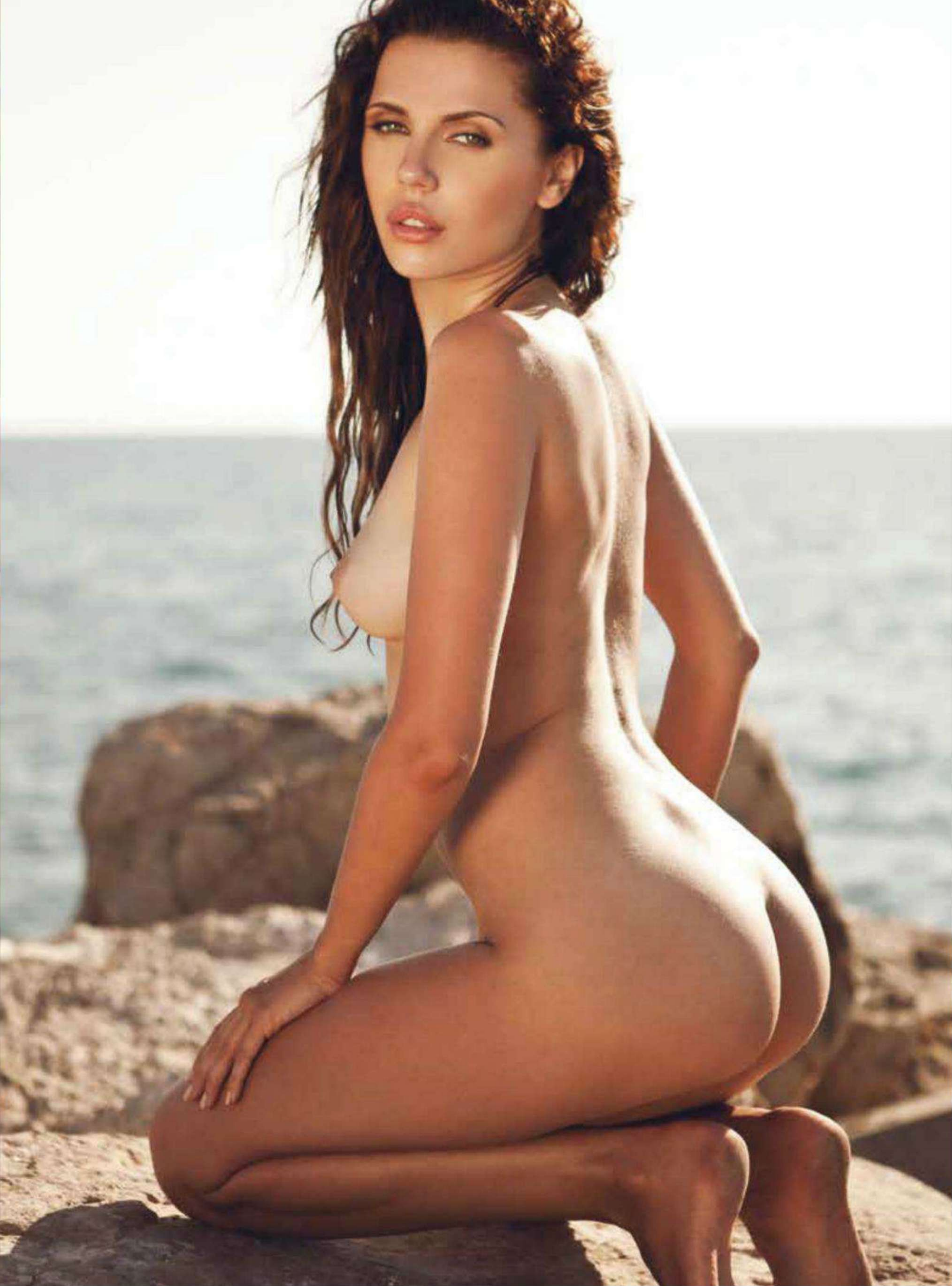

עליונית: גוטקס

נערת חודש ספטמבר
PLAYBOY'S PLAYMATE OF THE MONTH

נערת חודש אוגוסט

שם: נטלי די-ליאון

תאריך לידה: 14.01.1986 **עיר מגורים:** תל-אביב

קצת על עצמי: נולדתי באוקראינה. בשנים האחרונות חייתי בגרמניה, אבל לא הסתדרתי עם מזג האוויר שם, אז לפני שנתיים עברתי לישראל. אני דוברת ארבע שפות, מדגמנת ועובדת בחברה פיננסית

דרינק: פינה קולדה בקוקוס

ספר אהוב: "האמן ומרגריטה" מאת מיכאיל בולגקוב ו"טימבוקטו" מאת פול אוסטר, בו הכלב מספר את הסיפור

מוסיקאים אהובים: ביונסה נואלס, בעיניי היא לא רק זמרת טובה, אלא גם אישה מדהימה וחזקה. היא מהווה מודל לחיקוי לכך שניתן להיות אישה וגם לטפח קריירה מוצלחת

החלק האהוב עלייך בגוף שלך: אני אוהבת את כל החלקים בגוף שלי

דברים שאת לא יכולה לחיות בלעדיהם: אמא, סבתא וסבא שלי שגרים באוקראינה, חברים מכל העולם, אהבה וכמובן הקיץ

הדייט ההזוי שאי פעם היה לי: קטע מצחיק, יצאתי פעם לבליינד דייט וזה היה האקס שלי

תחביבים: יש לי הרבה תחביבים, אבל הכי אני אוהבת לרקוד ו...לסרוג. הפתעתי אתכם?

מה את מחפשת בגבר שלך: אני אוהבת גברים שלא מפחדים מנשים חזקות. גבר אמיתי הוא מי שמוכן לעשות הכול למען האישה שהוא אוהב

תחתונים: אפרודיטה
טבעת: פדאני

מחוך:טריומף

פריאו: גוטקס

הגבר החדש שימיס אותך
"לה בו מאל"
הבושם החדש מבית ז'אן פול גוטייה

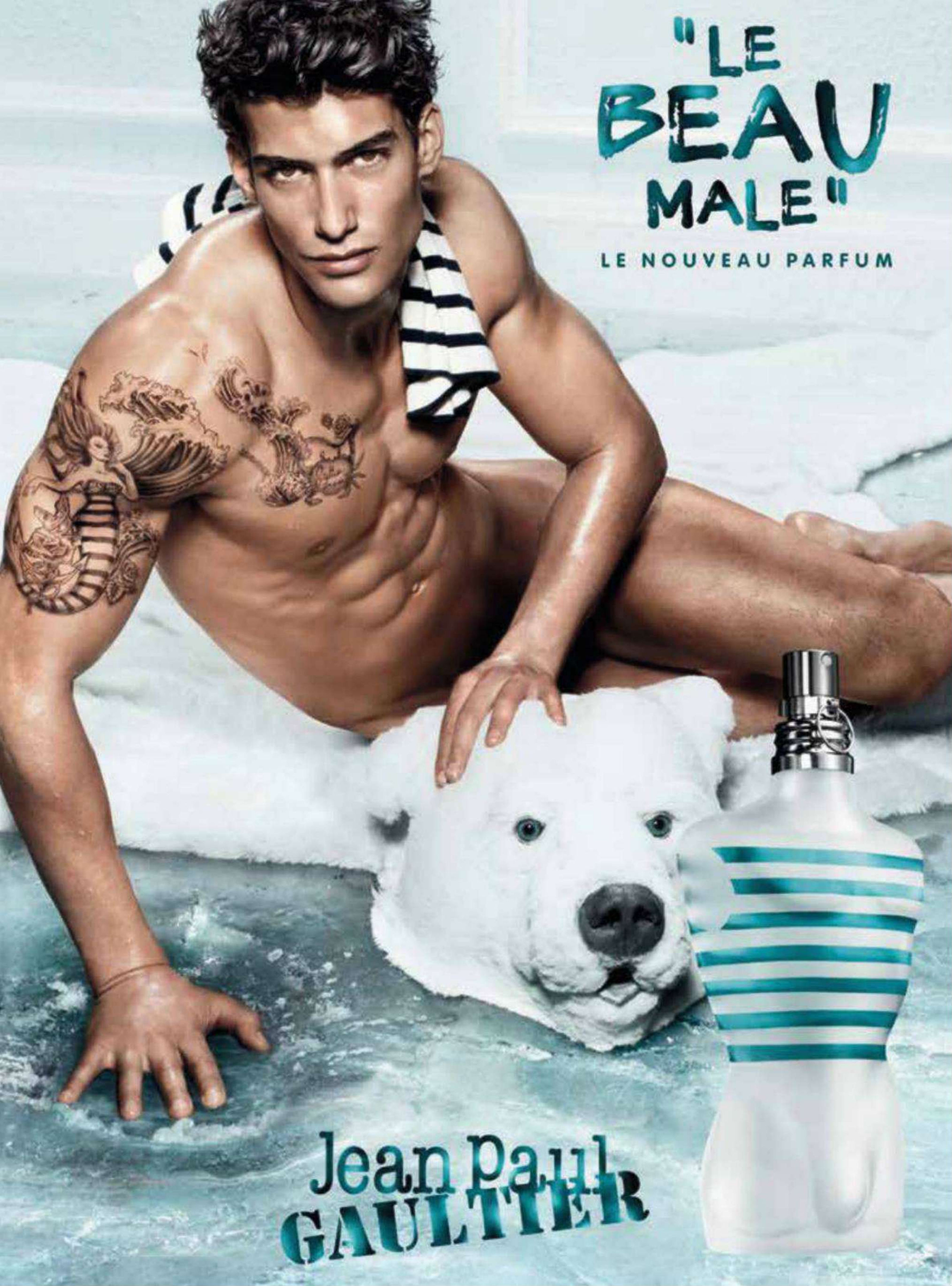
"LE BEAU MALE"
LE NOUVEAU PARFUM
Jean Paul
GAULTIER

48
שעות ברמאללה

אבירם זינו יצא לבדוק את חיי הלילה בעיר הכי נחשקת בגדה המערבית וגילה את הבועה הפלסטינית

צילום: מייקל זנניר

יש לי רעיון", נשמע הקול מעברו השני של האיפון שבדיוק נשבר לי.

"איזה רעיון?" עניתי בקול מהורהר, מנסה להבין על מה מדבר שחר, סגן העורכת שלי.

"לסיפור המרכזי שלנו", הוא המשיך בהתלהבות, "אולי תיסע לרמאללה לבדוק מה קורה שם בלילה?"

"טוב", עניתי בקרירות.

אני רואה עצמי כעיתונאי לוחם שצבר קצת קילומטראז'. המעמד מחייב. ניתקתי והתחלתי לחשוב. אחרי דקה הבנתי לאיזו משימה הסכמתי. מכיוון שאני גבר, האופציה להתחרט ולצאת פחדן ירדה מהפרק. אין ברירה. אורזים מזוודות ונוסעים לרמאללה.

כבר לפני יותר מעשור, בביקור הראשון שלי בעיר, נתפשה רמאללה כעיר ליברלית יותר מאחיותיה בגדה המערבית. אבל זה היה אחרי הלינץ' שבוצע בשני חיילי המילואים הישראלים, יוסי אברהמי וואדים נורז'יץ, ומעט לפני המצור על המוקטעה. מאז ועד 2009 פקדתי את העיר מספר רב של פעמים, אבל אף פעם לא נסעתי לשם כ"תייר", כדי לבקר או לבלות. בתי הקפה והברים היו שם תמיד. אבל רמאללה של אז לא דומה ולו במעט לזו של 2013. הפעם נסעתי גם כדי להכיר את חיי הלילה של העיר הכי נחשקת בגדה המערבית. גיליתי שהחוויה לא נופלת מזו שמציעות ערים זוהרות אחרות ברחבי הגלובוס.

•

המסע שלי התחיל בקלנדיה, שער הכניסה המרכזי לעיר. אחרי תיאום עם הגורמים הצבאיים אני נכנס, על אחריות הכותב בלבד, לבדוק אופציות לבילוי, למקרה שיפרוץ פה שלום באזור. 20 דקות אחרי שיצאתי ממרכז ירושלים אני כבר בדרך למרכז רמאללה. אני עובר דרך בניין הפרלמנט הפלסטיני ועוקב אחר השילוט שמוביל אותי אל המלון הבינלאומי הראשון והיחיד שנבנה בעיר, בה פועלים יותר מ-35 בתי מלון. רק אחד זכה לדירוג של חמישה כוכבים: המובנפיק.

בכניסה למלון השווייצרי, שמיועד בעיקר לאנשי עסקים, דיפלומטים ועיתונאים זרים, אני נזכר שחוץ מכמה מילים בסיסיות בערבית, אני לא דובר את השפה, ומחליט שכדאי לשכוח את העברית שלי. אני משאיר את המבטא האמריקאי שלי, ושם פעמי אל דלפק הקבלה.

בלובי המלון ישבו כמה אח"מים פלסטינים שידעתי לזהות, שני שגרירים לשעבר, בכיר קוריאני וכמה עובדי ארגונים לא ממשלתיים. חלקם עישנו. כך, באין מפריע, כאילו אין מעשנים שנאלצים לעשן במקומות מסתור בניו יורק. אז הדלקתי לעצמי סיגריה ראשונה. אחרי כמה דקות מצאתי את עצמי בחדר מרשים, לא הסוויטה של קינג דיוויד, אבל חדר שלא היה מבייש את המנדרין אוריינטל בכיכר קולומבוס.

אני פוגש את הצלם שלי, מייקל, יוצר קולנוע וצלם עיתונות פלסטיני בן 24, שבקיא, כך מסתבר, בסצנה הרמאללאית. וכן, יש כזו סצנה. את הערב אנחנו בוחרים להתחיל בביקורת מסעדות, ושמים פעמינו אל עבר אזור הפארק המרכזי בעיר.

בתי הקפה והמסעדות הומים לקראת השעה 20:00, כאילו אנחנו לא רגע לפני שיונית לוי תספר על פעולה צבאית אמריקאית מתקרבת בסוריה. כמעט בכל המקומות אפשר למצוא תמונה של הראיס האגדי, יאסר ערפאת, או של ציורים של מסגד אל-אקצה. המוסיקה שמתנגנת נעה בין להיטי שנות ה-80 למוסיקה ערבית קצבית. אני מבחין בין המקומיים בלא מעט תיירים ומרגיש קצת כמו בביירות של שנות ה-80. לא שהייתי שם. הייתי בן שנתיים.

אני ומייקל מתיישבים בבית קפה איטלקי עם נגיעות אוריינטליות. אני מזמין יין אדום, שהמלצר המליץ עליו, ופיצה. היין מעולה, והפיצה קצת שמנונית, אבל טעימה. אני לא רעב. אני מחליט לנסות לבהות בסובבים אותי, ואולי אפילו לדבר אתם, לתת להם להוביל אותי במסע שלי אל הלילה. גם כאן כולם מעשנים באין מפריע. אני פותח את הפנקס שלי וכותב: בפרמטר אחד רמאללה גוברת על כולם - עיר המעשנים האולטימטיבית.

שכניי לשולחן, אליהם הצטרפתי, הם זוג מדבלין. "באנו לכאן כדי להביע הזדהות עם העם הפלסטיני", הם מסבירים.

"כן, כן, מעניין", אני מפגין חוסר עניין בפוליטיקה, ושואל מיד, "רמאללה זה מקום לנפוש בו?"

"זה אולי יפתיע אותך", עונה לי הבלונדינית, שלא נראה שהקפידה על כללי הצניעות בלבוש. "אתם התקשורת העולמית", היא תוקפת אותי מיד, "לא מסקרים מה שקורה כאן באמת. אתם כאן כי נהרגו אתמול ארבעה צעירים בקלנדיה. אבל לרמאללה יש מה להציע גם מעבר לקונפליקט עם ישראל", היא אומרת ושואפת עשן מהנרגילה שלה.

השיחה ממשיכה ואני רק חושב לעצמי בראש, למה לעזאזל אנשים מעשנים נרגילה. זה סתם עשן שנכנס לגוף ולא מספק שום צורך. אני מביט סביבי ונזכר שמדובר בתחביב די פופולארי בעיר. ואז אני מבין איפה צריך להתחיל הלילה שלי. "תגיד", אני פונה למלצר הצעיר, "איפה אפשר להשיג כאן חשיש או גראס?" "מה הבעיה?" הוא עונה, ומיד מקשר אותי עם החבר שלו בקלנדיה. אני לוקח פרטים ומתכונן למסע אל עבר מחנה הפליטים.

•

קלנדיה זה כבר לא ממש רמאללה. כדי להיכנס בשערי הלילה של הבועה הרמאללאית, אני צריך לצאת רגע ולהביא, לצרכים ספרותיים כמובן ולמטרות אילוסטרציה, מעט מן החומר החום הזה. לפי מה שסיפרו לי מקורות יודעי דבר, יש יובש בתוך גבולות הקו הירוק. אחרי כמה דקות נסיעה, שתי שיחות טלפון, ופחות 200 שקל, יש לי את המצרכים הנדרשים ואני בדרכי לקרוע את רמאללה.

אני ומייקל חוזרים למרכז העיר, הפעם אל פאב בית אניסה. המקום מתחיל להתמלא, ואני כבר מרגיש קצת בתל אביב. בנות לבושות במיטב פיסות הבד שמצאו, וגברים צעירים וחסונים סביבן. מוסיקה מערבית רועשת, מתובלת בלהיטים מקומיים, והרבה אלכוהול. המקום אפוף עשן והצעירים מדברים אתי על הלילה הרמאללאי.

אני מבקש להתעניין יחד עם מייקל בסצנת הגייז המקומית. "יש כאן דבר כזה בכלל?" אני שואל, ומייקל משיב לי מיד, "יש, אבל לא באופן גלוי". אני מחליט להוריד אפליקציה שתעשה לי קצת סדר בנושא, גרינדר, יישום גייז בינלאומי לאייפון או אנדרואיד, שהוא בעצם די דומה לאתר היכרויות, אבל מאפשר למשתמש לבדוק מי נמצא בסביבתו, ומסדר את המשתמשים על פי המרחק שלהם מאתנו.

אנחנו מצלמים תמונה, ואחרי פחות מחמש דקות אני מגלה: יש הומואים ברמאללה. לא מעט. אני בוחר לעצמי שם חדש: כריס, ומפרסם סטטוס: "מבקר ברמאללה". אני משאיר את האפליקציה פתוחה כמה דקות, ומגלה שקיבלתי לא מעט הודעות. מרבית המשתמשים מבקשים לבדוק את "הבשר הטרי" בעיר, ואני בוחר לשוחח עם אחד מהם, "ברמאללה", הכינוי שלו, צעיר בן 22, העונה לשם חמד. השיחה ישירה מאוד, הוא מחפש להיפגש למטרות ברורות. אחרי כמה דקות של שיחה בהודעות, אני מגלה שהוא נמצא רק 250 מטר ממני, ואנחנו קובעים להיפגש, לא לפני שאני מזהיר אותו שאני עיתונאי שרק רוצה לדבר.

"זה לא תל אביב כאן", מסביר לי חמד, "אתה יכול לשתות פה אלכוהול, לראות בנות יפות בלבוש חשוף, ולצאת למסיבות שוות, אבל אתה לא יכול להיות הומו בגלוי". אנחנו שותים בירה על הבר, והוא ממשיך להסביר לי את המורכבות, "החברים הקרובים יודעים עליי, הם מקבלים את זה די יפה, אבל ההורים שלנו, זה דור אחר, הם לא יבינו אותי".

מייקל מאשר כי גם לו יש חבר בן הקהילה ומסביר לי שזה בסדר בקרב הצעירים, ושיש מקומות שהם "נוחים" יותר עבורם. הסנובאר למשל. "אבל עדיין לא תראה שני גברים מתנשקים במסיבה", הוא מסכם את גבולות הליברליות המקומית. אל הסנובאר עוד נגיע בהמשך, בינתיים הלילה עוד צעיר. התחנה הבאה: אורג'ואן. יחד עם בית אניסה וג'סמין, אלו ארבעת המקומות הכי נחשקים בעיר. אה.

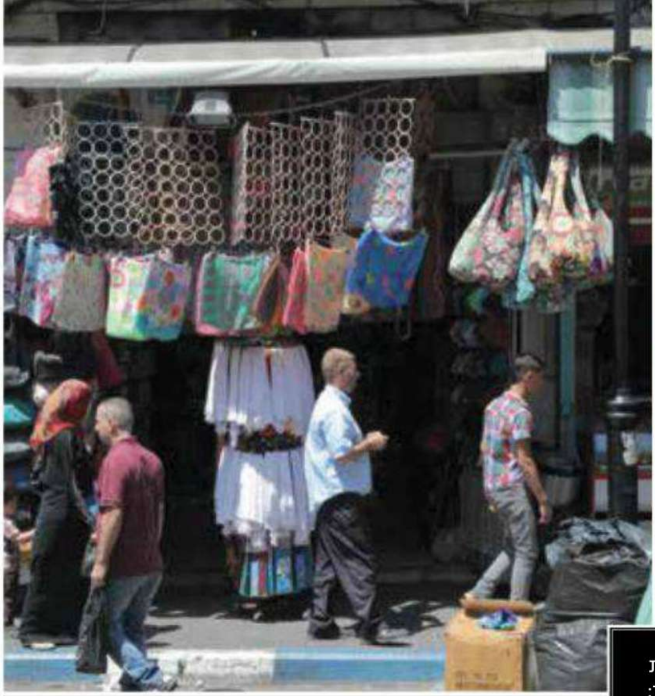

מימין נגד כיוון השעון: חנין, כוכבת הטלוויזיה הפלסטינית; בזאר בעיר; צעירים מבלים בבר אורג'ואן

ויש גם סלקציה. גם לזה תכף נגיע.

אורג'ואן נמצא לא הרחק מבית אניסה. גם הוא מרחק דקות ספורות מהמובנפיק. אני לא מפסיק לשמוע שבחים על האורג'ואן, וכמעט כולם המליצו לי על המקום הזה. אנחנו יורדים במדרגות מהרחוב הראשי, היישר אל הפאב הפופולרי. האורות והעיצוב מזכירים לי את הפאבים השכונתיים של נחלאות, ירושלים. המוסיקה עדכנית, ואני מרגיש טוב. הנה הערב ממשיך. אני נכנס למקום, ורואה בר ענקי וסביבו שולחנות, עם יציאה לטרסה, האורות עמומים ומבחר האלכוהול די מרשים. אבל ההפתעה הגדולה ביותר היא שהמקום בכלל ריק. "זה יום שלישי, ואתמול נהרגו כמה צעירים בקלנדיה", מייקל מתרץ. אני משתומם ומושך בכתפיים. "יאללה ממשיכים". הביקור באורג'ואן הוכתר ככישלון.

הסנובאר נמצא קצת רחוק יותר ממרכז העיר, כמעט 10 דקות נסיעה לכיוון צפון, ואני מבקש לעבור בדרך בכיכר המרכזית: אל מנאר, הטיימס סקוור המקומי. במרכזה של הכיכר ארבעה אריות, ולצד אחד מהם עוד שלושה גורי אריות קטנים ודגל פלסטין. האריות מסמלים את שבע המשפחות המייסדות של רמאללה, שהתחילה ככפר. מסביב לכיכר, בניינים ורחובות עם חנויות, שמעליהן בתי קפה ומסעדות "עממיים יותר", כפי שמסבירים לי המקומיים.

גם המחירים נמוכים יותר. כוס וודקה תעלה כאן בסביבות 30-25 שקל. ברביעייה הנחשקת, אורג'ואן-סנובאר-בית אניסה-ג'סמין, המחיר די דומה לתל אביב וירושלים: 50-40 שקל. מחיר בירה באזור הכיכר הוא 15 שקל לכל היותר, ברביעייה הנוצצת 25-20 שקל. הבירה הכי זולה כאן, וגם הפופולרית ביותר, היא בירה טייבה המיוצרת פחות מחמש דקות נסיעה מרמאללה, בכפר הפלסטיני טייבה.

•

סביב הכיכר המרכזית בעיר, שמקושטת בכמה מסכי ענק שעליהן מרצדות פרסומות, אני מבחין בבניין ערוץ אל ג'זירה ובבנק פלסטין. אני מטפס במדרגות של אחד הבניינים הסמוכים לכיכר, לעבר בית קפה קטן, בבעלות שלושה צעירים מקומיים: וואסים (36), חמזאה (19) ופייסל (19). המדרגות המובילות אל בית הקפה, שממוקם בקומה החמישית של הבניין, די מוזנחות. מייקל רוצה להראות לי את העיר מגג הבניין. הוא מנסה להיות רומנטי, אולי בהשראת אפליקציית גרינדר או שהוא סתם רוצה לצלם כמה תמונות איכותיות. אני נכנס לבית הקפה שבקומה החמישית ומצטרף אל השולחן של שלושת היזמים הצעירים. הם שונים מהצעירים שראיתי במסעדות שביקרתי בהן קודם ומאלה שפגשתי בבית אניסה. כך גם יושבי בית הקפה. הייאוש כאן הרבה יותר בולט. האלכוהול כאן הוא לא מצרך מבוקש

צילום: imagebank/gettyimages

במיוחד, הרוב שותים קפה ומעשנים נרגילה.

"אנחנו צעירים עם ראש פתוח", מסביר לי וואסים, הבוגר בחבורה, "אנחנו חולמים, אנחנו אנשים של שלום". זו הפעם הראשונה שאני שומע התייחסות ישירה למצב הפוליטי, מבלי ששאלתי על כך. באזור הזה של העיר, במקומות האלה, השיחה גולשת לשם תמיד. ברוב המקרים, כבר מהמשפט הראשון.

"המצב הכלכלי כאן לא טוב", מסביר לי פייסל, "אנחנו מרוויחים מעט והמחירים יקרים", הוא ממשיך ואני רואה את ההקבלה לצעירים בישראל, "העבודה חלשה. לאנשים אין כסף. גם ברמדאן, שכל כך התכוננו אליו, חילקו אישורים, והצעירים הלכו לבזבז את הכסף שלהם בתל אביב".

חמאזה הצעיר עדין מרכיב ברזלים ליישור השיניים. המראה הקשוח שלו נפגם קשות הודות לתוספת הבולטת. הוא מספר לי על החלום שלו: "כבר כמה שנים שלא ראיתי את הים. לשם אני רוצה לנסוע. לתל אביב. לראות את הים", הוא אומר לי ואני מבין פתאום את ההבדל. הצעירים שפגשתי בכל המקומות הנחשקים הם צעירים אחרים. חלקם הגדול מבוססים כלכלית, לרובם יש דרכון זר או לכל הפחות הסדרי מעבר נוחים בין ישראל לגדה המערבית. ואולם לרוב הצעירים ברמאללה אין אישורים כאלה. הים, שנמצא במרחק של פחות משעת נסיעה הוא בבחינת עולם אחר, מקום שחלקם הגדול יראה רק פעמים ספורות בחייו, אם בכלל.

ובכל זאת הצעירים האלה אופטימיים. חיי הלילה שלהם נעים סביב משחק ביליארד, קפה ונרגילה, ולפעמים ארוחה טובה. יש שישתו בירה, בדרך כלל תוצרת טייבה, ויש שיבקשו להימנע מאלכוהול מסיבות דתיות. את הצעירים האלה אני לא אמצא בסנובאר, לא באורנג'זאן, וגם לא בבית אניסה ובג'סמין. "המקומות האלה יקרים מדי בשבילנו", מסביר וואסים, "ואנחנו גם לא מוזמנים לשם. לפעמים אנחנו הולכים לשם בשעות הצהריים עם המשפחה כדי לחגוג או לשבת יחד. לצאת לשם בערב? זה אומר שצריך לשלם על אלכוהול הרבה כסף. הכול יקר. זה לא משהו שרובנו יכולים להרשות לעצמנו", אומר וואסים. "אנחנו שבאב", מסכם פייסל.

גם ביתר המקומות סביב כיכר אל מנאר אני שומע דברים דומים. יש כאן גם פאבים עם שולחנות ביליארד. על הגדרות באל מנאר ובכיכר ערפאת הסמוכה אליה, צעירים רבים מעשנים ומדברים. הגיל הממוצע הוא 18-20. המין השולט ברחוב הוא גברים, אבל גם נשים מסתובבות כאן. כאן גם פגשתי לראשונה נשים לבושות חיג'אב או כיסוי ראש, מראה לא כל כך פופולרי ברמאללה.

סביב הכיכר אני מבחין בכמה דוכני מזון מהיר. מחירי האוכל כאן די זולים. מחיר מנה שווארמה 13 שקל. בקבוק קולה נמכר בלא יותר משלושה שקלים, פלאפל בפחות משבעה שקלים. אם יש לך מאנצ'יז, זה בהחלט המקום.

"אנשים מרוויחים מעט, והמחירים רק עולים", מסבירים לי. אני מזדהה איתם. אני חושב ביני לביני: אני מוכרח להתחיל בשינוי. צעד קטן לאבירים, צעד קטן לצעירים בפלסטין וישראל - אני הולך לבקש העלאה בשכר ברגע שאני חוזר! ואז אני מבין שאני כבר לא בגבולות ישראל. באותו רגע הבנתי: רמאללה זה קצת כמו חו"ל, עם אווירה אוריינטלית אבל עם כל הקדמה שאני מכיר מערים מרכזיות אחרות. והאמת? די מרגש פה. אני מרגיש לרגע די שמח לכתוב את השורה הבאה: אני נהנה כאן מאוד.

•

אנחנו בדרך לסנובאר. בדרך אני רואה את המוקטעה, ואת הרחובות הנחשבים של העיר, בדרך למקבילה הרמאללאית של הרצליה

לפי מה שסיפרו לי מקורות יודעי דבר, יש יובש בתוך גבולות הקו הירוק. אחרי כמה דקות של נסיעה, שתי שיחות טלפון, ופחות 200 שקל, יש לי את המצרכים הנדרשים ואני בדרכי לקרוע את רמאללה

פיתוח - אל טירה. כאן גרים השמנה והסלתה של העיר. מחירי הבתים פה יקרים בעשרות אחוזים מאלה שביתר חלקי העיר. מחיר דירת שלושה חדרים בעיר הוא כ-120 אלף דולר. על דירה בשכונות הטובות, שם תתקשו למצוא דירות קטנות, תשלמו 150-200 אלף דולר. בעיר החדשה, רוואבי, שהולכת ונבנית סמוך לרמאללה, ניתן למצוא דירות שלושה חדרים במחירים המתחילים ב-60 אלף דולר, באיכות גימור שלא מביישת את פרויקט ממילא.

הסנובאר מרוחק קצת מהעיר עצמה ונמצא בשטח מבודד יחסית. המקום נראה מלא. במרכזו אש בוערת, כמו מדורה, וסביבה כורסאות ושולחנות. הקיר שמאחורי הבר המרכזי הוא מסך ענק, והכול טובל בתוך עצים גבוהים. הבר ממשיך לבריכה ענקית שמסביבה בר נוסף.

לצד הבר אני פוגש בדניאל, בת 22, שגדלה לסירוגין ברמאללה ובפנסילבניה, ארה"ב. דניאל לבושה בשמלה שלא מותירה הרבה מקום לדמיון. היא נראית לי כמו בחורה שסביר שאפגוש במועדון בקליפורניה. היא גם מדברת אנגלית רהוטה, בלי שמץ של מבטא מקומי. היא בחורה יפה, חייכנית. המשפחה שלה היא אחת המשפחות המבוססות בעיר. הסבא-רבא שלה פתח את הבריכה הראשונה בעיר, שעליה הוקמו בסופו של דבר המסעדה והבר. העצים הגבוהים שנמצאים סביב ובתוך המקום, נשתלו על ידי הסבא-רבא שלה. "אנחנו אחת משבע המשפחות המייסדות, אותן מייצגים האריות בכיכר אל מנאר", היא מספרת לי בגאווה.

ברקע מתנגנת מוסיקה עדכנית. אני מבקש מדניאל לתאר לי את האוכלוסייה שמגיעה אל המקום. "הווייב החדש של רמאללה מורכב מצעירים רבים שלמדו בחו"ל, שטיילו הרבה ונחשפו לעולם אחר, מערבי יותר. הצעירים האלה מבוססים יותר. אנחנו קוראים להם 'רמאללה עלית'. אלה אנשים שיכולים להרשות לעצמם לצאת, לשתות, לאכול ארוחות ערב נחמדות. הם יכולים לפנק את עצמם קצת יותר. זו אוכלוסייה מצומצמת אמנם, אבל הם יכולים להרשות לעצמם גם קצת לחיות את החיים".

"מה עם תיירים, אנשים מבחוץ, ישראלים, יש כאן?", אני שואל. "יש. יש הרבה תיירים שמגיעים לפה. זו בדיוק האווירה שהם מחפשים", אומרת דניאל. "יש גם ישראלים או פלסטינים שמחזיקים עם תעודות זהות ישראליות", היא מתקנת את עצמה, "אבל יש גם ישראלים יהודים שמגיעים לפה וגם לא מעט תיירים יהודים. הם כמובן מוזמנים לפה בזרועות פתוחות ויזכו להגנת המקום, כמו כל מי שבא במטרה ליהנות כאן. מדי פעם יש גם צעירים מפרויקט תגלית", היא מפתיעה אותי.

"תגלית?", אני שואל. "כן. לא פעם מגיעים לפה צעירים מתגלית שמבקשים לראות גם את הצד השני, להתרשם ממה שקורה כאן. אני מניחה שזה לא על דעת מארגני התכנית", היא צוחקת, וכולנו מצטרפים אליה.

אני שואל את דניאל על השומר שנמצא בכניסה. "כן, זו סלקציה", היא עונה. "אנחנו סלקטיביים מאוד. בדרך כלל מגיעות לכאן קבוצות, זוגות, משפחות בשעות הצהריים והערב, ואנשים שמתאימים לכאן. שבאב לא ייכנסו לכאן", היא אומרת לי ומסבירה, "אנחנו לא חושבים שהם מזיקים, אבל הם פשוט לא מתאימים לכאן".

הסנובאר, שללא ספק קוטף את המקום הראשון בדירוג המקומות שבילינו בהם את הערב, גם מדורג ראשון בטריפ-אדוויזר. התיירים שמגיעים לכאן מרגישים את הרוח המערבית בכל עוצמתה מכיוון שהמקום מארח במהלך השנה מסיבות נושא. בקיץ, כשחם, המסיבות גם משלבות את הבריכה. מסיבת הנושא כשאנחנו ביקרנו היתה הוואי. המקום נצבע בהתאם, והמסיבה, שנמשכה מ-12 בצהריים אל תוך הלילה, כללה הרבה ביקיני, הרבה יפים ויפות, אוכל בסגנון הוואי, רקדנים ורקדניות מקצועיים, יותר מחמישה די ג'ייז שהתחלפו על הבמה במהלך היום, מוסיקה אלקטרונית רועשת, סמים וכן, גם סקס. "אנחנו מביאים אל המסיבות האלה את המיטב", אומרת דניאל, "יש פעמים שמופיעים פה גם הרכבים מוסיקליים ודי ג'ייז מאירופה ומארה"ב".

"אנחנו משתדלים שלא יהיו במקום סמים",

למעלה: כיכר אל מנאר. למטה: מרכז המבקרים של רוואבי

צילום: imagebank/gettyimages

דניאל מתייחסת לשאלתי בנושא, "לפני כמה שבועות היתה כאן מישהי שהביאה לפה סמים וניסתה למכור אותם. כשהבנו, ביקשנו שתעזוב. אנחנו לא רוצים להסתבך עם המשטרה המקומית. אנחנו רוצים שלאנשים יהיה כאן כיף".

אני מסתובב בין השולחנות במקום כדי לנסות להתרשם מהאנשים. בכורסאות הצדדיות אני פוגש בחבורה של צעירים נאי מראה, ישובים עם נרגילה ליד שולחן עמוס אלכוהול. אני לא מצליח להתחמק מריח החשיש החזק שעולה מהסיגריה של אחד מהם, ומיד מנצל את מעמדי העיתונאי, "אני יכול להצטרף אליכם? אני כתב, רוצה קצת לשמוע קולות על חיי הלילה בעיר", אני פותח, ומיד מקבל הזמנה, "תפדל, תפדל".

אני מתיישב ליד חמאס, צעיר בן 21. "חמאס?", אני מתפלא על השם והוא מיד משיב, "הם רק קוראים לי ככה. אל תקשיב להם. קוראים לי מוחמד". אני קצת מתפלא איך נולד הכינוי הזה. מוחמד צעיר, לא מפחיד במיוחד, בעל פנים נאות וגוף מעוצב, לבוש בגופייה ונקי מזיפים, ומזכיר לי יותר צעיר שיצא הרגע ממסיבה של ליין FOREVER TEL AVIV (ליין גייז - א"ז) מאשר פעיל טרור, או לפחות תומך בטרור. אני שואל, "אז אתה הנציג של חמאס בגזרה?" כולם צוחקים, ואני נרגע. טוב, לפחות את האפשרות הזו שללנו. "אז למה חמאס?" אני ממשיך לחקור. "נולדתי באותה שנה כמו תנועת החמאס", הוא משיב. "כשהייתי קטן המציאו לי את הכינוי הזה ומאז קוראים לי ככה. אבל אני לא תומך בהם", הוא מבקש להבהיר.

אני שואל את הצעירים על החלומות שלהם, מנסה להבין מתי הם ראו את הים בפעם האחרונה. התשובות לא מפתיעות אותי. רובם ביקרו בים בשנה החולפת. ולא רק בתל אביב. גם החוף המזרחי (בארה"ב - א"ז) כיכב. מתוך חמישה צעירים בגילאי 21-28 שישבו סביב הכורסאות, ארבעה הם בעלי דרכון זר. כולם בעלי תואר ראשון לפחות, שניים מחזיקים בתואר שני. כולם ביקרו בחו"ל יותר מפעם אחת. כולם בעלי דעות ליברליות ביחס לקיום יחסי מין לפני הנישואין. לאף אחד אין בעיה עם הומואים. וכן, הצעירים הציעו שייתכן שחמאס הומו בארון. הוא רק הגיב בביטול. ידעתי שלא טעיתי. אני מתקשה להבין, מדוע מי שיש לו דרכון זר, ממשיך לגור במקום הזה, בלב הסכסוך הישראלי-פלסטיני. "זו המדינה שלנו. אי אפשר להסביר", הם אומרים.

בשולחן אחר אני מוצא שני תיירים. "אנחנו עושים טיול במזרח התיכון. משתדלים לבקר בכל הערים הנחשבות. רמאללה ותל אביב הן ללא ספק היעדים הכי מוצלחים שביקרנו בהם", אומר אחד מהם.

הם מבקשים לא להזדהות בשמם. אז המצאתי להם שמות, בהסכמה כמובן. ג'ון, צעיר בעל חזות אסייתית, יליד קליפורניה, בן 23, וכריס, בן 21 מאוסטרליה. שניהם מעשנים נרגילה עם כוס בירה. הם להוטים יותר לדבר על פוליטיקה. ניכר שהם לא מקבלים את עמדת ישראל בסכסוך הזה, ונמצאים כאן כדי להזדהות עם הפלסטינים. אני מבקש לדעת איך העיר נתפשת דרך מבטם של נציגי התרבות המערבית.

"די מדליק כאן. האווירה שונה מכל מקום אחר. יש כאן כמה מקומות שבאמת כדאי לבקר בהם והאוכל מצוין", הם מסבירים לי ומיד חוזרים לפוליטיקה. אני משתעמם וחוזר לדניאל שמראה לי תמונות של החבר שלה לשעבר. "אין לו אחוז אחד של שומן בגוף", היא אומרת, "אבל הוא העדיף לעבור

"זה לא כמו בתל אביב כאן", מסביר לי חמד, "אתה יכול לשתות פה אלכוהול, לראות בנות יפות בלבוש חשוף, ולצאת למסיבות שוות, אבל אתה לא יכול להיות הומו בגלוי"

חזרה לארה"ב", היא אומרת בתסכול. דניאל היא המייצגת הכי מובהקת של הצעירים מן העילית של רמאללה. ההבדל בינה לבין הצעירים שפגשתי באל מנאר תהומי. כמעט שני תרבויות שונות.

•

בבוקר המחרת אני מתעורר מוקדם במיוחד - 8 בבוקר. קבעתי פגישה עם מייקל, מנהל המלון. מייקל, 40, ממוצא גרמני, הגיע לכאן עם פתיחת המלון ב-2010. הוא מתגורר במושבה הגרמנית בירושלים, יחד עם משפחתו, והוא נפעם מההתקדמות שרמאללה עברה. במהלך ארוחת הבוקר הוא מציג בפני חלק מאורחי המלון המוכרים: פוליטיקאים פלסטינים, דיפלומטים זרים ואנשי עסקים. אנחנו פוגשים את קרלו, השף של המסעדה האיטלקית במלון. הוא הגיע לרמאללה אחרי שהיה שף ברשת המלונות מובנפיק בפיליפינים, שם גם הכיר את אשתו. גם הוא בחר להתגורר במערב ירושלים.

קרלו הוא דמות צבעונית. הוא נראה כאילו יצא מסרט איטלקי. הוא שופע הומור ומזמין אותי לארוחת ערב במסעדה שלו, ארוחה שתתגלה מאוחר יותר כארוחת גורמה בת ארבע מנות, כולן קטנות ומעוצבות. בימי שלישי מתקיים במסעדה ערב איטלקי בליווי מוסיקה חיה. בימי שישי יש במסעדה האוריינטלית של המלון "יום משפחות". המשפחות שמגיעות למקום זוכות לארוחה שמבשלים בפניהן. האוכלוסיה? די מגוונת, לדברי מייקל.

אני יוצא מהמלון, שוב לכיכר אל מנאר. הכיכר עכשיו עמוסה, והרבה אנשים נמצאים ברחובות שמובילים אליה. שני הרחובות שמימין לכיכר הן למעשה שוק וחנויות בזארים, או חנויות המוכרות חיקויים. וואיד, בן 27, הוא מוכר בחנות הנעליים שבצדה הימני של הכיכר. "אין כאן הרבה עבודה", הוא מתלונן, "אין לאנשים כסף לבזבז", הוא מזכיר לי את הקולות ששמעתי בסיור הלילה שלי בכיכר. הרחוב מלא באנשים וקונים, והצלם מזהה מיד את חנין, כוכבת טלוויזיה פלסטינית בת 32. חנין מלווה בשלוש אחיותיה, כולן בעלות מראה מערבי, לבושות במיטב המותגים בכתפיים חשופות. שלוש האחיות של חנין מתגוררות מעבר לים.

חנין מספרת לי על פרויקט אוטובוס החירות - The Freedom Bus. "האוטובוס פועל מאז 2011. אנחנו נחשפים בפני אלפי פלסטינים ואנשים מחו"ל, באמצעות מופעי תרבות שעוסקים בפעולות ישראל בשטחים הכבושים, במתנחלים 'הקולוניאליסטים', בכיבוש הצבאי ובאפרטהייד. אנחנו נוסעים בין הכפרים, העיירות ומחנות הפליטים, כחלק מהסולידריות אתם. אירועי האוטובוס כוללים סמינרים, סיפורים מסורתיים, שירה ומופעי תיאטרון".

חנין משתייכת לאליטה הפלסטינית, אך היא שונה מרוב הצעירים שפגשתי עד כה ממגזר זה, שהפגינו מעורבות מינורית עד אפסית, על אף שהחזיקו בדעות פוליטיות ברורות. הם, בדומה מאוד ליושבי הבועה התל אביבית, חיים בבועה משלהם. "רמאללה היא בועה", מודה חנין, "אני וחבריי ומנסים לשנות, לקחת חלק, אבל בלי אלימות. יש גם דרכים אחרות להשפיע ולשנות".

מרכז הקניות שבו פגשנו את חנין הוא לא מרכז הקניות היחידי בעיר. המרכז החדש של העיר הולך ונבנה בשכונת אל ארסאל, שם גם נמצא מגדל פלסטין המרשים, שבנה מוחמד דחלאן, ושאבו מאזן הפקיע בעקבות סכסוכים פוליטיים פנימיים. באל ארסאל תמצאו גם את הסניף החדש של איקאה, שנפתח בעיר. לא מדובר בחנות ענק כמו זו בראשון לציון או בנתניה, אלא בחנות שמזכירה סניף של חנות הום סנטר. כזו חנות שואפים לפתוח גם בירושלים. איקאה פלסטין היא ישות נפרדת מאיקאה ישראל, ומנוהלת ישירות מהמטה בשוודיה.

ויש גם תרבות: קולנוע, תיאטרון, מוסיקה. אחת לשנה באוגוסט נערך בעיר פסטיבל מוסיקה עם אלפי משתתפים מכל העולם. יש גם קונצרטים איכותיים, ערבי קריאה של שירים, ואפילו תוכניות ריאליטי.

אחת מהן היא "הראיס", תוכנית ריאליטי שבה בוחרים הצופים את "הראיס", הנשיא הבא של הרשות הפלסטינית. זה לא באמת, אבל הרעיון ברור - להעמיד דור חדש. ויש גם את "כוכב נולד" של העולם הערבי. הזוכה האחרון היה בחור מעזה. הוא אהוב כאן, אבל גם עליו אומרים את המשפט, שמסתבר שהוא די נפוץ בגדה המערבית ביחס לעזתיים, "אי אפשר לסמוך עליהם".

•

התחנה האחרונה בביקור שלנו נמצאת גם היא מחוץ לרמאללה. מעט אחרי אוניברסיטת ביר זית, ומעט לפני שכם: רוואבי. משמעות השם היא גבעות. מדובר בעיר הפלסטינית השאפתנית ביותר, ובפרויקט היסטורי ברשות. העיר נמצאת בשלבי בנייה מתקדמים, וכבר מונה לה ראש עיר.

בשלב זה הסתיים השלב הראשון של הבנייה - 600 יחידות דיור, ובמשך חמש השנים הבאות צפויים להתווסף עוד 5,400 יחידות דיור, בתי ספר, גני ילדים, בתי מלון, מרכזי מסחר, מקומות בילוי, בתי קפה, אמפי-תיאטרון מוקף בפארק ופארק מים. המרכז המסחרי, דאונטאון רוואבי, מזכיר בעיצובו את פרויקט ממילא. לצד הפרויקט צפויים לקום מגדלי משרדים ואזור תעשייה.

המשקיעים מנסים כעת למשוך חברות היי-טק נחשקות, לצד מפעלים מסורתיים. עלות הבנייה של המיזם מוערכת בכמיליארד דולר. סיסמתו היא: עבודה, מגורים וחיים, וכמתפרש מהסלוגן, הוא מציע לתושבי העיר העתידיים מקום שימצאו בו הכול.

בראש הגבעות עליהן מוקם הפרויקט מתנופף דגל פלסטין ענק. מרכז המבקרים מרשים. מדובר במבנה עצום, מוקף בפארק ובחנייה. בכניסה למקום פוגשת אותנו נציגת המכירות, בחורה צעירה בת 28, שהגיעה מדובאי ודוברת אנגלית רהוטה. היא מובילה אותנו ל"מיני רוואבי", על משקל מיני ישראל, פרויקט מיניאטורי המדמה את העיר שהולכת ונבנית. המרכז מואר באור יום, שחודר דרך קיר הזכוכית הענק שנמצא בחזית. במקום אורבים לבאים נציגי בנקים, המנסים לפתות את המבקרים לקחת משכנתא אצלם. מפרט הדירות, יש לציין, לא תואם את המחיר ומציג סטנדרטים גבוהים מאוד. והאמת? לרגע די השתכנעתי ושכחתי שאני בכלל לא פלסטיני. כמעט יצאתי משם עם דירה.

הביקור ברוואבי, עיר העתיד, החזיר אותי לרמאללה, העיר החצויה בין בועה קסומה של חיים אחרים, טובים יותר, ורודים יותר, חיים ששוכחים את המצב מסביב, לבין רמאללה של המציאות - רמאללה ומחנות הפליטים הסובבים אותה, המחסומים, המצב הכלכלי, החלום על ים שחלק מתושביה לעולם לא יזכו לראות יותר מפעמים ספורות.

הבועה הרמאללאית, זו של האליטה, עולה מדרגה בעיר החדשה, שנראית כמו בועה מערבית. אולי עד שרוואבי תושלם ותאוכלס, רמאללה כבר תהיה פתוחה לכולם - גם לישראלים. ואז, כמו שמספרים זקני העיר משני צדי הגדר, הכול יפרח שוב, כמו פעם, לפני 1967.

אני עוזב את רמאללה. מחסום. שמש. גדר על שפת הכביש שמוביל אל מערב ירושלים. אני מריץ לעצמי בראש את 48 השעות האחרונות: אלכוהול, סמים קלים, סקס, מסיבות, סוויטה במלון יוקרה וארוחות גורמה במסעדות טובות. ואז אני נזכר. הייתי ברמאללה. אני מרגיש שחזרתי מחו"ל. אני מסמס לכל החברים שיצאתי והם יכולים להפסיק לדאוג. ואז אני מרגיש געגוע. אני רוצה לחזור, מלא סיפוק והנאה. אבל הסיפור, הסיפור לא שמח במיוחד. בין רמאללה לתל אביב.

שנהיה לטי-בון ולא לזנב

נכון שחגי תשרי הם פחות חגים של "על האש". ונכון שיותר מנתחים מדממים וריחנים, תזכו לראות בחג גפילטע'ז חיוורים ונתחים מכובסים ששכחו בכלל שהיתה להם פעם עצם. אבל אנחנו כאן בשביל הפנטזיות שלכם.

קפצנו למסעדת NG בנווה צדק בתל אביב כדי לקשקש עם השף אריאל כהן, לטעום את הבשרים המובחרים ביותר ולהציע לכם אלטרנטיבה ברברית ומושחתת במיוחד לצהריים עם החבר'ה - אחרי שהכבד הקצוץ, העוף המתוק בשזיפים והקומפוט של סבתא נמחקו מזיכרונכם.

מיכל מנדלביץ'
צילום: אנטולי מיכאלו

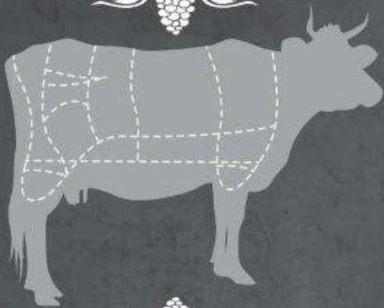

פורטר האוס

הנתח שנותן לכם את הטוב מכל העולמות, בזכות ניסור כל אוכף הפרה לרוחב.
יש בו 40% פילה ו-60% סינטה (ולמי שמעדיף את המינוח האמריקאי, הרי שמדובר בטי-בון המפורסם נקרא כך בגלל צורת ה-T של העצם שבמרכזו) - ולכן חשוב לדייק בצורת העשייה שלו.
הנתח הזה הוא חגיגה לכל חמשת החושים: ריח חזק, רעש החמאה הרוחשת, מראה אסתטי ומרשים ביותר, חוש המישוש מופעל כשמחזיקים את העצם ונוגסים, וכמובן - זה טעים.

תיבול: מלח גס, פלפל והרבה חמאה
מידת עשייה מומלצת: מדיום רייר

הוראות עשייה
שמנו בשמן זית ופזרו פלפל. צרבו את הנתח על הגריל כ-2-3 דקות מכל צד. הוציאו את הבשר, חיתכו אותו קרוב לעצם ופרסו פרוסות רוחב בעובי 2 ס"מ. עכשיו הניחו את הנתח החתוך על פלטה לגריל ומירחו חמאה בשפע. הכניסו את הפלטה לתנור שחומם מראש ל-200 מעלות לכ-7 דקות

פילה פרא על העצם

נתח פילה, הנחשב ליוקרתי, בשל גודלו הקטן וביקושו הרב. נתח שריר שאינו מאומץ, מחלקה האחורי של הפרה, ניטרלי ועדין יחסית בטעמיו. ב-NG הוא מוגש על העצם, לא נקי מגידים ושומן יחד עם רקמות החיבור, וכך מקבל טעמים פראיים יותר.

תיבול: מלח גס ופלפל
מידת עשייה מומלצת: מדיום ומעלה

טיפ

להשאיר מחוץ למקרר לפני שמעלים לגריל

פריים ריב

נתחי הפריים ריב הם לרוב מיושנים (כ-28 יום), לכן זמן צלייתם ארוך.
למעשה מדובר באנטרקוט על העצם, זהו נתח מפרה מבכירה, כלומר פרה שכבר המליטה לפחות פעם אחת, ולכן הבשר שלה עתיר שומן, מלא בצבעים וטעמים דומיננטיים.
העצם מוסיפה לבשר את טעמיה, ובגלל השומניות של הנתח מומלץ לאכול לידו משהו מרענן כמו סלט.

תיבול: מלח גס ופלפל
מידת עשייה מומלצת: מדיום ומעלה

רוטב צ'אטני לפריים ריב

את הצ'אטני ניתן להכין על בסיס פירות מגוונים. מתכון השף הוא על בסיס פלפלים

מצרכים:
- פלפלים ב-3 צבעים (אחד מכל צבע)
- 1 פלפל צ'ילי חריף
- 1 בצל בינוני חתוך לקוביות
- כמה שיני שום עם קליפתם
- מלח ופלפל
- חצי כוס סוכר
- רבע כוס חומץ (עדיף לא סינתטי, חומץ הדרים או בן-יין)
- כוס יין לבן (לא משנה הסוג)

הוראות הכנה:
בסיר קטן מאדים את הפלפל, הבצל והשום בשמן זית. לאחר מכן מוסיפים את היין, הסוכר, החומץ, ושאר התבלינים, ומבשלים את הכול על אש נמוכה מאוד, בין שעה לשעה וחצי, עד לקבלת מרקם הדומה לריבה

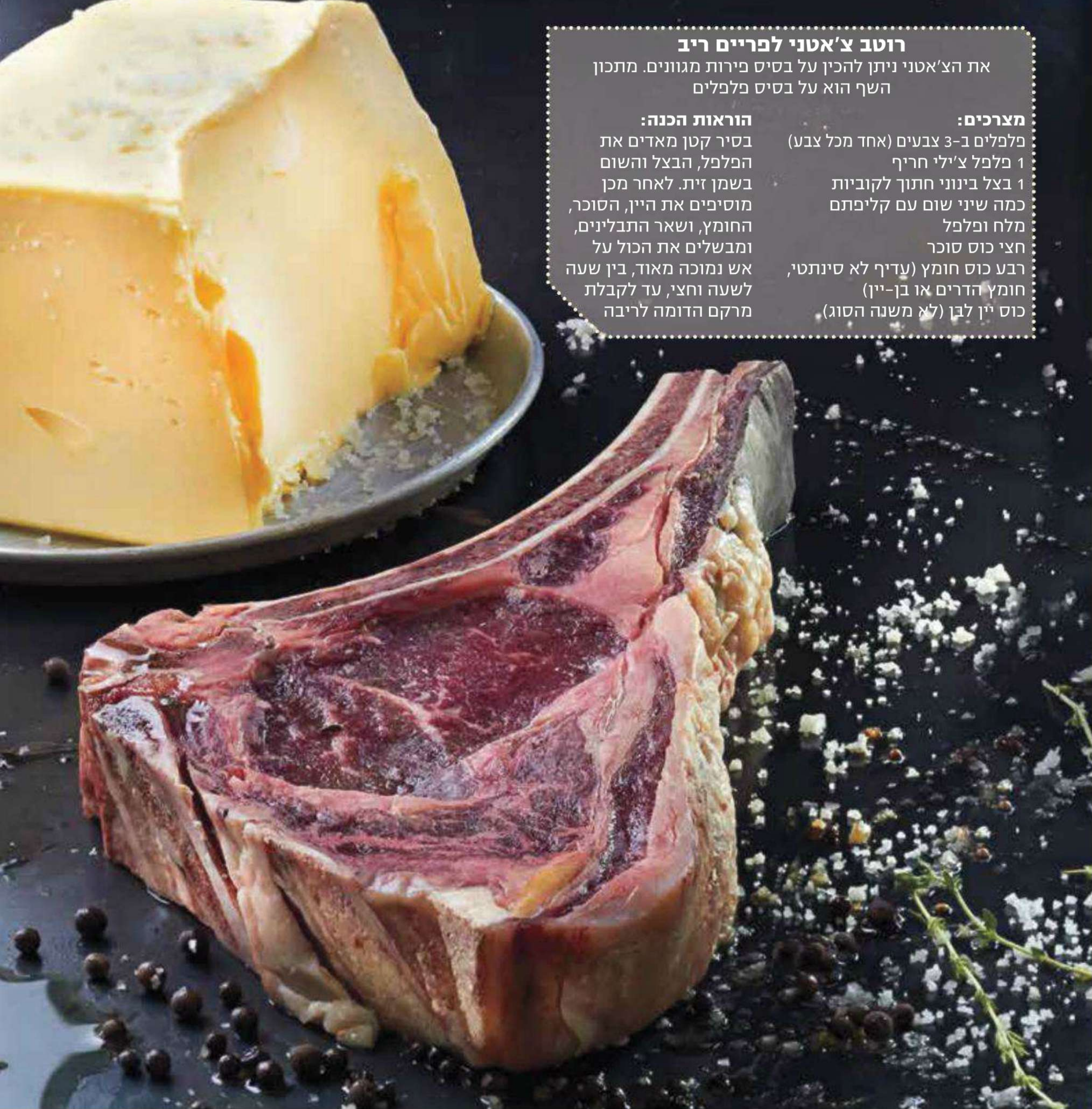

שוק טלה

שוק הטלה הוא נתח שרירי מאוד ומתאים לכל מידת עשייה.
השוק דורשת זמן צלייה ארוך. עדיף להתחיל מאש גבוהה עד שמתקבל צבע יפה, ואז להרחיק מעט את הבשר מהאש ולעבור לצלייה עדינה יותר.
אפשר כל פעם לגלף ממנו חתיכה ולהמשיך לצלות, מה שנקרא שיטת ה-carving.
מומלץ להגיש עם רוטב מנטה שמרענן את החיך בין ביס לביס.
לטלה יש טעם מיוחד מסיבה מפתיעה: הטלאים גדלים בדיר צפוף ודחוס ולכן הם משתינים אחד על השני. וזה לא מיתוס כמו במקרה של החומוס!

תיבול: מלח גס
מידת עשייה מומלצת:
מדיום רייר ומעלה

רוטב מנטה

חופן עלי מנטה מיובשים
צרור נענע
חצי צרור אורגנו טרי
כף חומץ
כף סוכר
מלח ופלפל
שן שום אחת
כוס שמן זית

הוראות הכנה:
קל ופשוט – טוחנים יחד את כל המצרכים

וסיאו

וסיאו הוא השם הארגנטינאי לפלאנק סטייק (שטוח ומוארך).
מדובר ברצועה מבטן הפרה, טעמה כטעם חלקי פנים, היא מחומצנת מאוד ומלאה בכלי דם, לכן היא מקבלת הרבה טעמים.
מכיוון שהסיבים ארוכים יש צורך בחיתוך נכון של הנתח.
מדובר בנתח "לא מתחנף", לא רך ונימוח כמו הפילה, אך עז בטעמיו.

תיבול: הרבה מלח גס
מידת עשייה מומלצת: מדיום רייר

כמה עובדות כלליות על בשר

* מה שנותן לכל בשר את טעמו הייחודי זה סוג הנתח, מידת השומן והיישון שהוא עובר
* שמות נתחי הבשר המוכרים לכם קשורים בשיטות הפירוק הקלאסיות – הצרפתית והגרמנית: הפירוק הצרפתי נעשה בין העצמות, מתוך השלד, והפירוק הגרמני, שהאמריקאים שיכללו, הוא פירוק יחד עם העצם במסור
* מומלץ לשים את כל הבשרים על הגריל, רק כשהם בטמפרטורת החדר, אחרת מידת העשייה לא תהיה שווה מבפנים ומבחוץ

20Q

רוב טננבאום
צילום: גאווין בונד

ביל היידר

בוגר סאטרדיי נייט לייב שמנסה את מזלו על המסך הגדול מדבר על התקפי החרדה שלו, על החוש האופנתי הגרוע שלו ועל הסיטואציה בה אשתו מביימת אותו בסצנות סקס

Q1

פלייבוי: כשהיית צריך להחליט אם לעזוב את סאטרדיי נייט לייב אחרי שמונה עונות, מה היו הנימוקים ששקלת בעד ונגד?

היידר: הנימוקים נגד היו שלא אופיע בטלוויזיה פעם בשבוע, ושלא אקבל משכורת. והנימוקים בעד היו שאני אוכל לישון. (צוחק) אשתי מגי ואני נסענו באופן קבוע לקליפורניה לצורכי עבודה. אם היא היתה צריכה לנסוע ללוס אנג'לס ולי היה שבוע של עבודה על סאטרדיי נייט לייב, היינו צריכים שתי בייביסיטריות שיעזרו לנו עם הילדים. הבנו שאנחנו צריכים לעבור ללוס אנג'לס. זה היה בפברואר, ואני מיד אמרתי ללורן מייקלס (המפיק של סאטרדיי נייט לייב - פלייבוי) שאני עומד לעזוב. כשאמרתי את המילים "אני עובר ללוס אנג'לס ועוזב את התכנית," החדר התחיל להסתובב סביבי. (צוחק) חשבתי שאני הולך להתעלף. לא בכיתי - אנשים אחרים אמרו לי שהם בכו בסיטואציה הזאת - אבל חטפתי סחרחורת.

בסצנת הסקס שלי עם רייצ'ל, מגי אמרה "תשמעו, אני צריכה שתזדיינו חזק יותר. אתם מבינים למה אני מתכוונת? רייצ'ל, את צריכה ממש לרכוב עליו". כל החבר'ה בצוות אמרו, "גבר, אשתך כנראה ממש מחבבת אותך"

Q2

פלייבוי: חטפת סחרחורת לפני שידורים של סאטרדיי נייט לייב לעתים קרובות למדי. כמה גרוע זה היה? זה הידרדר גם להקאות?

היידר: לא הקאתי, רק עברתי התקפי חרדה והזעתי. בשתי העונות הראשונות שלי לא הצלחתי לישון בלילות שישי. הייתי ער כל הלילה. אם תסתכל במערכון על ג'וליאן אסאנג' שעשיתי כשג'ף ברידג'ס הנחה את התכנית (בדצמבר 2010) , אפשר לראות שאני ממש לחוץ. כיסיתי קצת את הפנים שלי וחשבתי לעצמי, אוי אלוהים, אני חוטף עכשיו התקף חרדה. באמת? באמת? באמת? ממש עכשיו? תודה לך, אלוהי הקומדיה. תמיד הייתי חסר ביטחון לגבי העובדה שלא היה לי ניסיון רב בקומדיה כמו לאנשים אחרים בסאטרדיי נייט לייב, וכל הזמן חשבתי לעצמי שהם תכף יבינו

שהם עשו טעות כשצירפו אותי לתכנית.

Q3

פלייבוי: היה לך לא מעט מזל שצירפו אותך לתכנית. היית חבר בקבוצה של קומיקאים, בהם מאט אופרמן, שהוא האח של ניק אופרמן והגיס של מייגן מלאלי (המוכרת כקארן ווקר בסידרה "וויל וגרייס" - פלייבוי), ומייגן ראתה את המופע שלך.

היידר: קראנו לעצמנו חיות מהעתיד, שזה שם די טיפשי. מייגן ראתה אותי ואמרה ללורן, "אתה חייב לראות את הבחור הזה." אז לורן בא ללוס אנג'לס לראות את המופע שלנו, ואז הביא אותנו לניו יורק, שם העלינו את המופע בפני אימי פוהלר, טינה פיי, סת' מאיירס ועוד כמה אנשים. זה היה מלחיץ נורא. ברגע שהתחלתי, אימי צחקה. אני תמיד אהיה אסיר תודה לה על זה שהיא צחקה. ככה השגתי סוכן ואודישן לסאטרדיי נייט לייב. בעצם, כל הקריירה שלי כשחקן התרחשה בזכות אותה פגישה עם לורן.

Q4

פלייבוי: שיחקת בסרט "The To Do List", קומדיה שכתבה ובייימה אשתך, מגי קארי. מה בדיוק היא ניסתה לרמוז כשכתבה סצנה שבה אתה שוכב עם רייצ'ל בילסון?

היידר: צחקנו המון כשעשינו את הסרט הזה. בסצנת הסקס שלי עם רייצ'ל, מגי אמרה "תשמעו, אני צריכה שתזדיינו חזק יותר. אתם מבינים למה אני מתכוונת? רייצ'ל, את צריכה ממש לרכוב עליו." כל החבר'ה בצוות אמרו, "גבר, אשתך כנראה ממש מחבבת אותך."

Q5

פלייבוי: הדמות שלך בסרט "The To Do List" היא של מנהל בריכת שחייה עירונית, שהוא קצת אידיוט ועצלן. זאת הנישה שלך כשחקן?

היידר: יש לי נטייה לשחק דמויות של מנהלים זוטרים, שהם לא מבריקים בלשון המעטה. הבמאי גרג מוטולה תמיד מלהק אותי כחלק מצמד של אנשים לא חכמים במיוחד: "סופרבאד-חרמן על הזמן", "פול" ו"קיץ מסחרר". ב-"Clear History" הוא ליהק אותי ואת מייקל קיטון כשני פושעים ממש מטומטמים. בכל פעם שגרג מתקשר אלי, אני ישר שואל, "מי הבן זוג שלי ועד כמה אני מטומטם הפעם?"

Q6

פלייבוי: בפסטיבל הסרטים בננטאקט בשנה שעברה, כריס רוק אמר "כל האנשים המצחיקים היו קורבנות של בריונים פעם". זה נכון לגביך?

היידר: אני הייתי ילד כאפות בטולסה. היה לי קשה מאוד להתרכז בכיתה, ותמיד סיפרתי בדיחות. כשהלכתי לבית ספר יסודי, היו כמה חברים שלי שבבת אחת לא רצו לדבר אתי יותר, כי לא הייתי קול ודיברתי נורא חזק. אני זוכר שבכיתה ג' דיברתי פעם על הסצנה שבה הטרמינייטור מוציא לעצמו את העין, ואיזה ילד צעק פתאום "שתוק כבר!", זה לא שהם שנאו אותי, אבל היתה לי הרגשה שאני לא שייך. ביליתי את כל זמני בצפייה בסרטים ובקריאה.

Q7

פלייבוי: היה סרט ששינה את חייך?

היידר: היו הרבה סרטים ששינו את חיי. אבא שלי הכיר לי את מונטי פייטון, את האחים מרקס ואת הסרטים המוקדמים של וודי אלן כשהחברים שלי עוד צפו בסדרה "קשרי משפחה". הוא היה מעיר אותי באמצע הלילה כדי לצפות בכל מיני סרטים, החל מ"חבורת הפראים" ועד "התפוז המכני". ראיתי את "התפוז המכני" כשהייתי בן עשר, והבנתי את המסר - שבכולנו יש רוע. אי אפשר לראות את הסרט הזה ולצפות אחריו בסרט הוליוודי רגיל, מהסוג שהחברים שלי היו רואים. הם היו נלהבים "בואו נראה 'הטוב מכולם' עם רדפורד!" ואני כזה, "עזבו, כבר ראיתי 'התפוז המכני'."

Q8

פלייבוי: אפשר להבין למה הרגשת קצת שונה כשגדלת בטולסה. איך יצאת משם?

היידר: לא יכולתי להתקבל לאף בית ספר טוב לקולנוע, כי הציונים שלי גירדו את האפס. הכי קרוב שהגעתי לבית ספר טוב היה הקולג' הקהילתי בסקוטסדייל, אריזונה. הכרתי שם כמה חברים טובים. כולנו עבדנו באותו בית קולנוע בטמפה. חגרתי חגורת ארגמן וענבתי עניבת פרפר, והיה לי שיער ממש ארוך. זו היתה עיירת קולג', אז אנשים ממש התפרעו שם. מסיבה כלשהי, אנשים נהגו לקיים יחסי מין באופן קבוע בסרט "He Got Game" של ספייק לי. זה היה כאילו, "היי, יש עוד זוג שמזדיין בשורה האחורית." אבל בזכות זה ראינו סרטים בחינם, ב-1999 החברים שלי ואני עברנו כולנו יחד ללוס אנג'לס.

Q9

פלייבוי: איך הכרת את אשתך?

היידר: היא ראתה אותי במופע מערכונים קומי - אותו מופע שמייגן מלאלי ראתה. אז מאותה הופעה הרווחתי גם את סאטרדיי נייט לייב וגם את אשתי. העלינו את ההופעה בחצר מסריחה של בית מוזנח ודוחה בוואן-נייס. כשמגי ראתה אותי לבשתי אוברול והחזקתי ביד מנדולינה. היא ישבה בשורה הראשונה, וצחקה בקול רם. גיליתי שהיא עובדת עם חבר טוב שלי כעורכת משנה. כולנו עבדנו כעורכי משנה באותו אזור בשרמן אוקס, וכולנו עבדנו בלילה. אז התקשרתי לחבר שלי ואמרתי, "אני קופץ להגיד שלום," והוא אמר, "אתה אף פעם לא קופץ לראות אותי." (צוחק) כשהגעתי לשם הייתי כזה, "היי, מארק, מה קורה? איפה המשרד של מגי קארי?" הקפדתי מאוד לא להתקשר אליה יותר מדי - התקשרתי יום כן, יום לא. זה היה הכי קשה להשגה ששיחקתי בחיים שלי.

Q10

פלייבוי: אתה מכיר את האתר "בואו נקנה לביל היידר בגדים חדשים"?

היידר: (צוחק) לא. זה מצחיק. מה הם רוצים לקנות לי?

Q11

פלייבוי: בדיוק כמו שהם כותבים - הם חושבים שאתה צריך כמה בגדים חדשים וטובים יותר.

היידר: כן, אני לא מקדיש מחשבה רבה לבגדים. כשנסענו ללאס וגאס בשביל הסרט של אשתי, היא אמרה "אתה יכול בבקשה לארוז גם בלייזר, שתלבש מעל הטישרט והג'ינס שלך?" אנשים בסאטרדיי נייט לייב תמיד אמרו לי, "אתה הולך להופיע אצל דייוויד לטרמן. תלבש חליפה". הממ, לא.

Q12

פלייבוי: התקשרו אליך פעם אנשים שחיקית בסאטרדיי נייט לייב?

היידר: לא ממש. עשיתי פעם חיקוי של ג'ון מאייר שבו קריסטן ויג ואני צחקנו על היחסים שלו עם ג'סיקה סימפסון, על זה שאין להם על מה לדבר. ואז ג'ון פנה אלי ואמר, "ג'סיקה ואני ראינו את זה יחד במיטה." אופס. סליחה! חיקיתי פעם את הארווי פיירסטיין בתכנית, והוא שלח לי פרחים. פרחים ממש יפים.

Q13

פלייבוי: בסרט "The Skeleton Twins", אתה משחק את מיילו, האח התאום המופרע של קריסטן ויג. התפקיד הזה הוציא אותך מנישת הבחור-הטמבל-בהנהלה-הזוטרה?

היידר: הסרט הזה מזכיר לי קצת את הסרט "מישהו לסמוך עליו", אבל הדמויות מדוכאות ומרוסקות יותר. למיילו יש בעיות רגשיות רציניות. זה סגנון משחק שונה לחלוטין. עשיתי את סאטרדיי נייט לייב באותו זמן, אז במשך היום הייתי עושה סצנה דרמטית כבדה, ובלילה הייתי הולך לסאטרדיי נייט לייב ועושה חזרות על מערכון עם מרטין שורט, שבו אני משחק את הגניקולוג של קייט מידלטון. ב-"The Skeleton Twins", יש כמה רגעים מצחיקים מאוד, אבל זה משהו אחר, שלא הייתי רגיל אליו. זאת הרגשה שונה כשהבמאי אומר "קאט" ואף אחד לא צוחק. במקום זה, אנשים אומרים כזה, "פאק. איזה מדכא". (צוחק)

בכל פעם שגרג מתקשר אלי, אני ישר שואל, "מי הבן זוג שלי ועד כמה אני מטומטם הפעם?"

Q14

פלייבוי: מיילו הוא הומו. איך ניגשת לשחק עוד דמות של הומו? ביססת אותו על דמות כלשהי?

היידר: קרייג ג'ונסון, הבמאי ואחד התסריטאים של הסרט, הוא הומו, ואמרתי לו, "אני לא רוצה שוב לשחק אותו כזה עדין ונשי". אמרתי לו גם, "תוודא שאני לא אגלוש לדמות של סטפון". לא רציתי שאף אחד יקשר בין מיילו לבין סטפון. אני לא יודע אם ביססתי אותו על מישהו. אהבתי מאוד את המשחק של ראול ג'וליה ב"נשיקת אשת העכביש". אבל הוא לא באמת הומו בסרט הזה, רק הומו של בית סוהר.

Q15

פלייבוי: הרגישות שלך לא מתאימה כל כך לבן 35, נכון? אתה נשמע יותר כמו בן 65.

היידר: בנקודת המבט שלי יש משהו מאוד מיושן. איימי פוהלר היתה בשוק כששמעה שמעולם לא צפיתי באמריקן איידול. בסאטרדיי נייט לייב הייתי צריך לשחק את ריאן סיקרסט במערכון, וביקשתי הקלטות של ההופעות שלו בטלוויזיה. איימי פוהלר אמרה כזה, "מה הקטע!? אתה הרי רואה אותו באמריקן איידול", ואני השבתי, "אה, לא, אני לא!"

Q16

פלייבוי: אז במה אתה צופה כשאמריקן איידול משודר?

היידר: אני צופה ב-"Johnny O'clock", בכיכובו של דיק פאוול.

Q17

פלייבוי: הסרט "The To Do List" הוא על בחורה חנונית שמחליטה לאבד את בתוליה לפני שהיא מתחילה ללמוד בקולג'. כשאתה איבדת את בתוליך, זה גם היה בנסיבות מרגשות כאלו?

היידר: זה היה כמו אצל טורי ספלינג ובריאן אוסטין גרין בבברלי הילס 90210. תכננו את זה, היינו מאוהבים, והיו נרות. זה היה קטע רומנטי של גיל ההתבגרות, עם בחורה שיצאתי איתה בתיכון. הייתי בן 18.

Q18

פלייבוי: אתה יועץ בהפקה של סאות'פארק. בסרט התיעודי "6 ימים לשידור: מאחורי הקלעים של סאות'פארק", רואים אותך בעיקר בודק את הסלולרי שלך ואוכל. מה התרומה שלך לתכנית בעצם?

היידר: בדיקת הסלולרי שלי ואכילה. כן, כולם אמרו לי, "ראיתי אותך בסרט התיעודי על סאות'פארק, ואתה לא עושה שם הרבה בעצם". אפילו אני חשבתי ככה כשראיתי את הסרט.

Q19

פלייבוי: היה נחמד לראות את סטפון מתחתן עם סת' מאיירס בפרק האחרון שלך בסאטרדיי נייט לייב. אתה ילד מועדונים הומו מבולבל מושך ביותר.

היידר: תודה רבה. אמרו לי את זה, ואני מקבל את זה כמחמאה. הייתי פעם בחנות הספרים סטרנד, ובחור אחד ניגש אלי ואמר, "אני הייתי לגמרי מזיין את סטפון. ברצינות, אני ממש נמשך לבחור הזה". "תודה רבה לך. אני כאן עם אשתי". השבתי. "הבנתי", הוא אמר, והלך.

Q20

פלייבוי: לקחת מזכרות של סטפון מסאטרדיי נייט לייב, למשל אחת מחולצות אד הארדי שלו?

היידר: כשגמרנו לצלם את הסצנה האחרונה, הורדתי לרגע את הפאה, הכובע והחולצה, הסתובבתי, והם נעלמו - מישהו לקח אותם בשנייה. חשבתי לעצמי, טוב, זהו, נגמר. אין זמן להיות רגשני עכשיו, ביל. לך להתכונן למערכון השוטר. ■

silence dj's

LET'S GET LOUD

silence היא חברת מוסיקה צעירה ודינמית שהוקמה במטרה לספק פתרונות מוסיקליים מתקדמים, יצירתיים ועדכניים לאירועים בישראל.

החברה נחשבת מובילה בתחומה, מציעה Master DJ'S ששמם הולך לפניהם, אומנים לכל דבר אשר לא רק עוקבים אחר טרנדים מוסיקליים אלא אף מייצרים אותם.

כולם בעלי ותק של 15-10 שנים בתחום, מוניטין מצוין בקרב לקוחות וקולגות כאחד, וניסיון עשיר ומגוון באירועים פרטיים, עסקיים, מסיבות ומועדונים נחשבים, קוקטיילים, השקות ועוד.

מחלקת ההרכבים המוסיקליים של silence היא העשירה והמגוונת בישראל.

לפי תפיסת עולמנו, כל אירוע עומד בפני עצמו ומצריך חליפה שתיתפר במיוחד בשבילו.

החברה מחויבת לערכים של מקצועיות, אמינות,

הקשבה ללקוח, יצירתיות וחדשנות,

ומעל לכל - שירות ברמה הגבוהה ביותר.

הצלחת האירוע שלכם היא הצלחה שלנו.

ניפגש ברחבה,

נראה אם תעמדו בקצב...

077-3531412

contact@silencedjs.co.il

www.silencedjs.co.il

פולניה מבית טוב

מוניקה פיאטרסינסקה תגרום לכם לשכוח כל מה שידעתם על פולניות

צילום: סיימון ברודזיק

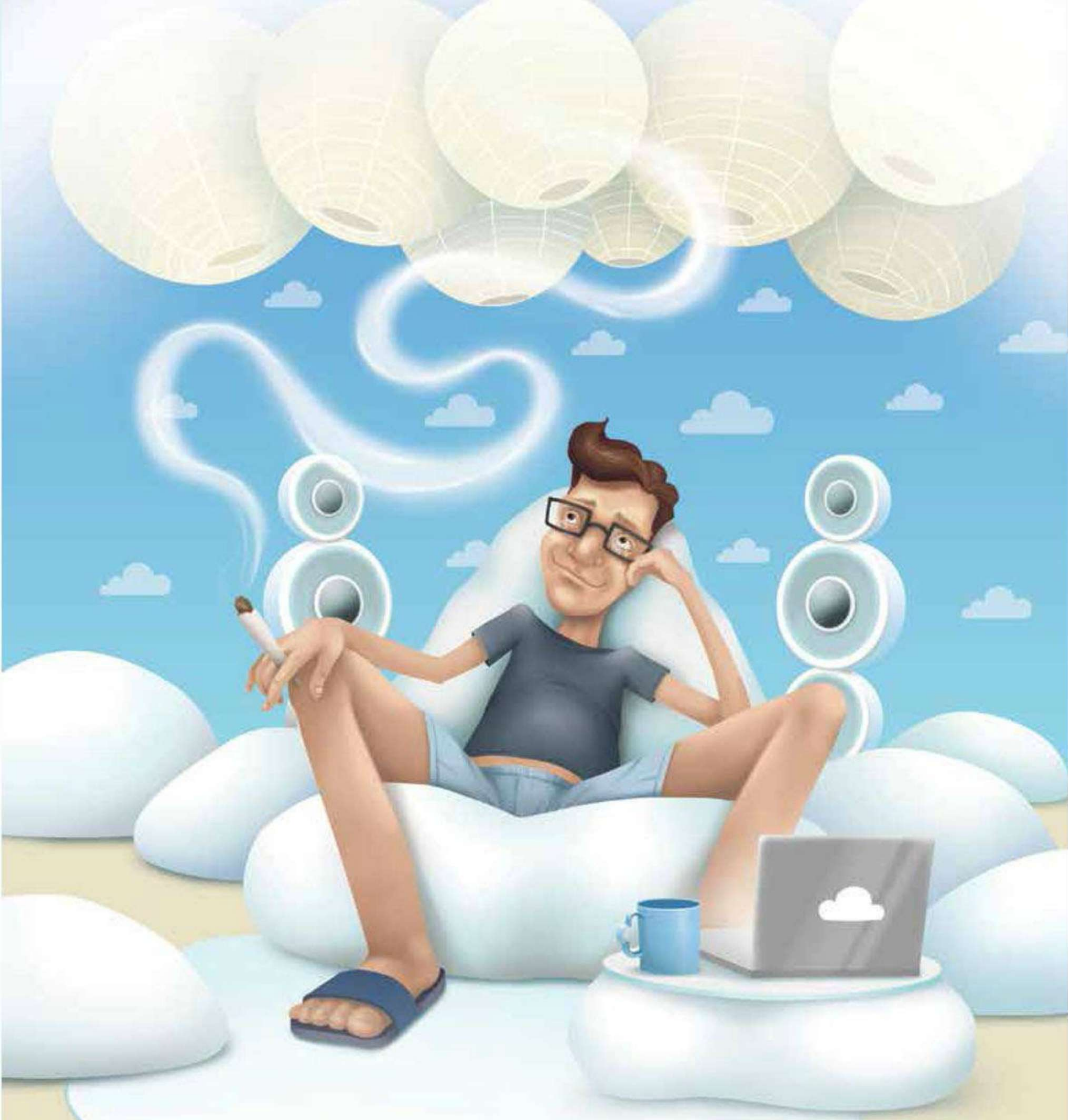

עננים

סיפור קצר מאת שחר פרנהיימר

איור: יקטרינה גריגורייב

סיימתי את הלימודים בהצטיינות. עיצוב פנים. מנהל המגמה אמר בתחילת השנה שהמצטיין יזכה להצעת עבודה "משהו סוף הדרך". כשהגעתי הביתה אחרי מסיבת הסיום, החברה שלי, תמר, חיכתה לי עם בקבוק יין וארוחה חגיגית. סיפרתי לה שבקרוב אקבל הצעת עבודה חלומית.

כבר באותו הלילה נכנסו דרך החלון שני אנשים בסרבלים לבנים והתיישבו לי בקצה המיטה. "קחו הכל, רק אל תפגעו בנו! הדולרים מוחבאים בחור בקיר מאחורי הקולאז' של קרמר!!"

"תירגע חבר", הם אמרו בתאום מושלם, "באנו בקשר להצעת העבודה".

"אני לא רוצה לחשוב איך אתם מגישים מכתב פיטורים", אמרתי בגיחוך ונכנסתי לנעלי הבית שלי. "ובכן, במה מדובר?"

"הבט ידידי", פתח ברשמיות אחד הברנשים, "באנו בשליחות המושך בחוטים, אתם נוהגים לקרוא לו בכמה שמות, הנפוצה שבהן היא - אלוהים" - הוא חייך בביטחון וחשף מערכת שיני זהב מפוארת.

"ואתם בשליחותו..." היססתי.

"חיובי" ענו שניהם.

"אז אתם ... מלאכים?!"

"מבריק ידידי", הם התרוממו ממושבם. "אפשר לגשת לעניין?"

"אבל..", קטעתי, "אתם לא אמורים להיראות קצת אחרת?!", גיששתי.

"זו הבעיה אתכם בני האנוש", הם ענו, "יותר מדי סרטים ומורות לתנ"ך ממוצא פולני".

הבטתי בתמר. היא ישנה חזק. יכול להיות שאני מדמיין? שאני חולם? אולי הלחץ משנת הלימודים האחרונה נותן אותותיו? במצבים כאלה, תמיד העדפתי לא לחתור אל התשובה, ואם כבר יש לי הזדמנות לברוח מעט מן המציאות הקשה, למה לא לנצל אותה?

"בואו. נלך לסלון", אמרתי לאחר הרהורים ושלושתנו יצאנו מחדר השינה. "ובכן, במה מדובר?" שאלתי בסקרנות אחרי שהתיישבתי. הם נשארו לעמוד.

"פתח את התריסים", נצטוויתי על ידי שניהם. בחוץ זרח כבר אור ראשון ואדי טל כיסו את החלון. אחד המלאכים הוציא מפית רקומה מכיס סרבלו וניקה את החלון מהטל.

"מה חסר לך בנוף, בן אדם?", שאל.

"אולי... בריכת שחייה, מערכת ברביקיו שבדית ומכונית פתוחה?!", התחכמתי.

"להצעה הכספית נגיע מיד", הם ענו, "אבל נסה להתרכז בתחום הכחול, בשמיים".

"מממ... הכול נראה שליו ורגיל... קצת מוזר אולי שאין אף ענן בשמיים?", ניחשתי.

"טוב מאוד! עלית על זה!", הם אמרו בתיאום.

הנהנתי בראשי בשביעות רצון וחייכתי בגאווה. "תודה".

הם המשיכו. "אין עננים בשמיים. ולא רק היום. גם אתמול, גם שלשום ובכלל - בכל החודש האחרון. תבין, אלה ימים קשים לכלכלה העולמית. המושך בחוטים ניסה לקצץ. היו פיטורים וכבר חודש שהארט-דירקטור לענייני העננים לא אתנו. הוא פוטר, נעלב, ולא רק זה - מאיים עלינו בתביעת ענק".

"קיצוצים?! בחור שאחראי על עננים?! תביעת ענק?! אתם בטח צוחקים..."

"הלוואי", הם ענו ביחד והבחור המוזהב המשיך: "אתם, בני האדם, כל הזמן רוצים ניסים. זה טוב ויפה, אבל זה לא עובד ככה, גם לזה צריך תקציב. אז ישבו וחשבו כל מקבלי ההחלטות והחליטו לקצץ. הראשונה שנפגעה היא מחלקת עיצוב עננים".

"נו, אז מה קורה עכשיו? למה מקימים מחדש את המחלקה?!" שאלתי.

"תשמע", הם אמרו ועברו להתיישב משני צדדי. "הגיעו הרבה תלונות בזמן האחרון, וחוץ מזה (עכשיו הם כבר לחשו), צריך משהו שיסתיר את הבלאגן שהולך שם למעלה... לא ככה?

"בכל מקרה ההסכם הוא כזה - אתה עולה אתנו לשמיים, יושב שבוע על תוכנית שתבטיח עננות מגוונת לשנה הקרובה, ויורד חזרה לכדור כשאינך צריך לדאוג יותר לכלום עד סוף ימיי חייך".

חשבתי לרגע ובאמת שלא יכולתי לסרב, אך רק עניין אחד נשאר לא סגור. "מה עם תמר?", שאלתי בדאגה.

"אל דאגה", ענה לי אחד מהם בחיוך. "כפיל שלך נשאר פה על אוטומט. היא לא תבחין בשום הבדל".

"אולי רק שהסקס פתאום נהיה טוב", זרק השני וצחק.

הם חייכו, תפסו אותי בשתי ידיי ויצאנו לדרך.

•

בדרך למעלה, נזכרתי שלא ארזתי אתי שום דבר, אבל עלי התאנה מהסיפורים בבית הספר שכנעו אותי שבכל הנוגע ללבוש אין לי מה לדאוג.

כשהגענו למעלה, הופתעתי לגלות שהמקום שנקרא גן עדן, אינו דומה כלל לסיפורים, לאגדות ולכתבים בתנ"ך. המקום פשוט הזכיר לי את ניו זילנד. הכול יפה ונקי, אנשים מחייכים כל הזמן, ונדמה שלאף אחד מהסובבים אין מטרה ממשית, דאגה, או משהו למות למענו. הרי בסופו של דבר, כולם כבר מתים.

קיבלתי דירה נחמדה באחד הפרברים, ממש מעל חנות לאביזרי מין בשם "פירות אסורים". שני הבחורים שצדו אותי ממיטתי נפרדו ממני לשלום, והודיעו לי להיות בעוד כחצי שעה במחלקה לעיצוב עננים לפגישה עם מנהל המחלקה, מיקי.

כשהגעתי למשרד מנהל המחלקה, חיכו לי בלונים עם ציורים של ענן, הרבה צמר גפן מתוק ושלטים של 'ברוך הבא'. כל הסיפור והמבטים שנעצו בי עובדי המחלקה היו קצת גדולים עליי. אתם יודעים, ככה זה אצל חננות היי-טק, נכנסים ישר למגננה כשמגיע עובד חדש. אז דפקתי על דלתו של מיקי ונכנסתי בנימוס.

מיקי ישב עם הגב לדלת, על כסא משרדי כבד, בוהה בחלון ענקי הפונה לשמיים.

"צהריים טובים" אמרתי, והמתנתי לתגובה.

מיקי הסתובב לאט וכשהבחין בי קם מכסאו והגיש לי ללחיצה יד גברית מלוכלכת מצבע. "נעים מאוד. מיכאלאנג'לו, יליד קפרזה שבטוסקנה".

לחצנו ידיים והכול המשיך להיות מאוד מאוד הזוי.

"אבל כמו כולם", המשיך, "אתה יכול לקרוא לי מיקי. שב בבקשה".

התיישבנו. הוא הדליק לשנינו סיגר ולחץ על שלט מערכת הסטריאו. מהרמקולים התנגן "עננה" של טיפקס. כן, גם בעיני זה היה מוגזם.

"בטח אתם שם למטה חושבים שכמו כל מקצוע פה בגן עדן, עיצוב עננים הוא סיפור של אלפי שנים", מיקי פתח במבטא איטלקי כבד. "אז זהו - שכאן הטעות. בראשית, כשברא אלוהים את השמיים והארץ וזה, עננים כלל לא היו במפרט הטכני. הכול היה נקי וחלק. תבין, המושך בחוטים באמת מאמין במינימליזם, ולקשקש בלבן או בשחור על מרבד הקסמים שטווה באמת לא היה בא בחשבון".

"אז מה נשתנה?", שאלתי, עוטה על עצמי חשיבות באמצעות הסיגר.

"האנשים. יוצאי צלמו. אתם השתנתם. המושך בחוטים נשאר צנוע כשהיה. אתם הרי לעולם לא מסתפקים במועט. צרי עין אתם וחמדנים מיסודכם. אתם כל הזמן צריכים גירויים, אפליקציות, קונפטי, גימיקים! והמושך בחוטים, שכל רצונו הוא שתהיו מרוצים, בא לקראתכם והתחיל את הסיפור הזה עם העננים".

"הבט מיקי", רכנתי קדימה כשמבטי בוהה בנקודה לא ברורה במרכז שולחנו, "אני שמח מאוד שנבחרתי לייצג כאבטיפוס את האנושות כולה, ואינני מתכוון להתווכח אתך אף לשנייה, אבל שאלה אחת לי אלייך... אם פעם לא היו עננים, ולטענתך הם נזרעו בשמיים כגימיק לסיפוק תאוותם של בני האדם, מאיפה בא הגשם?!"

ללא ספק, הרגשתי כחכם באדם באותו הרגע. נשענתי לאחור על משענת הכסא מדושן מעדנה, ונעצתי מבט שובבי במיקי שישב מולי.

"לא יודע חבר. אין לי מושג", ענה מיקי במבוכה.

"מה זאת אומרת לא יודע?", צחקתי צחוק

מקוטע. "מדובר בגשם, לא בתופעה של אחת לאלף שנה. גשם! ממטרים! קאם און מיקי!"

הוא עצר לשנייה, חייך והמשיך. "אל תשכח שהמושך בחוטים הוא עדיין הרבה יותר גדול, נשגב ונעלה מכולנו. יש דברים שעדיין לא פורשו ויכול להיות שגם לא יפורשו לעולם. לכם, בני האדם, היה נוח לסבור שמקור הגשם מן העננים כי זה מסתדר לכם מבחינה רציונלית. אבל את המדע שלכם אפשר לפורר בשנייה - עוד 100 שנה כבר תהיה תיאוריה חדשה לגמרי. כמו שבתקופת הפרעונים חשבו בני האדם שהגשם יורד כשאלוהים עושה ספונג'ה".

שנינו שתקנו, והאמת היא שמיקי כבר נראה לי ממש מותש ממטח השאלות. החלטתי שמעתה אנסה להתרכז במשרה שקיבלתי, ואמעיט בשאלות, על אף שהמון דברים נראו לי מאוד מאוד לא ברורים.

"טוב. אז מאיפה אני מתחיל?" שאלתי.

"אני לא רוצה לדכא לך את היצירתיות, אבל אנחנו צריכים מערכת עננות פשוטה וחסכונית, כזאת שתיראה תמיד חלק מהנוף". מיקי קם מהכיסא ודחף לי ליד בלוק כתיבה ומחשב נישא מהסוג הכי חדש בשוק. "בוא אחריי", הוא אמר.

יצאנו מהחדר, חלפנו על פני מסדרון עמוס מזכירות אפורות. טיפסנו בגרם מדרגות ספירלי והגענו לעליית הגג, שם חיכתה דלת שניחשה את בואנו ונפתחה. חלל החדר היה מרופד בכריות ענק ופופים בצבע לבן בוהק. על הקירות נמתחו סדינים בצבע תכלת, ומרמקולים קטנים בפינות בקע רעש מלטף של גלים רוחשים.

"זה חדר העבודה שלך", אמר מיקי. "אולי זה לא בדיוק מה שציפית לו, אבל על סמך נסיוני זה בדיוק מה שאתה צריך. יש לך שבוע", הוא הוסיף ברשמיות, זרק את המפתח על אחת הכריות ופנה לכיוון הדלת, משאיר אותי גולש בחדר של חוסר ודאות.

"אה... כן, כמעט שכחתי", אמר והסתובב לעברי. "קח, זה יעזור לך".

הוא זרק לעברי שקית שקופה. בתוכה נח גוש חום בגודל של מחק.

"מה זה? פימו?!", שאלתי.

"ג'ראס הודי משובח, ילד, היישר ממנאלי. לא הכל בבת אחת".

הוא קרץ לעברי ונעלם במורד גרם המדרגות.

●

לא פעם אנחנו רואים אנשים שנושאים את עיניהם מעלה לשמיים. רובם מחפשים תשובה לתהפוכות הגורל ומאורעות היומיום. חלקם עושים את זה כמחווה של תודה, חלקנו עושים זאת כי איבדנו תקווה. אולי זה שריד לאחד האינסטינקטים החיתיים הכמעט יחידים שנשארו אצל האדם - כמו בהמה בשדה שעוצרת את פעולת ליחוך העשב היומיומי שלה ומביטה מסביב ואל השמיים כי היא מרגישה שמשהו נורא עומד להתרחש.

עכשיו לאחר שישה ימים של עבודה על תבנית הנוף המופלאה של העולם לשנה הקרובה, מתקבלת אצלי התחושה שעננים הם כמו גז צחוק, כמו סם מטשטש. מן פסיכולוגיה שקטה בדמות ציור בד שתמיד נמצא שם ברקע, וכשצריך להכהות את החושים, בלי שנרגיש, העננים עושים את שלהם - הנשמה מתפקסת על החלק האחורי כדי להימנע מעימות עם קשיי היומיום, או כדי להוסיף נופך קסום לימים נפלאים גם כך.

על גישה זו, שנבעה מתוכי בהשראת החדר הפסטורלי או שמא הג'ראס המשובח, ביססתי את תוכנית עיצוב העננים לה הענקתי את השם "מראה הפוכה". מכיוון שעמד לרשותי שבוע אחד בלבד להשלמת המשימה ומכיוון שלא יכולתי להתאים את מראה השמיים בכל יום ויום לצרכיו של היחיד, טוויתי רשת עננים שתספק את צרכיו של הכלל.

למשל, הנחתי שבימי חול משמימים, שבהם לא קורה דבר מרגש שבשבילו שווה לקום בבוקר, אנשים אינם נוטים להביט הרבה למעלה. בימים אלה קבעתי בדיפולט את השמיים על תכלת דהוי, כמעט ללא ענן אחד.

בימים בהם הילודה מרובה, וזאת על פי אלגוריתם שעיצבתי בשיתוף המרכז העולמי לדמוגרפיה (תודה שוש), דאגתי לעצב עננים המפוזרים כמוביילים נודדים, שבהם יוכלו להבחין אך ורק תינוקות תמימים ששאיפת החמצן הראשונה בחייהם התרחשה זה הרגע, ומחדירה בהם רצון להתגלגל מצחוק עד כדי בכי (ולכן ילדים בוכים, רבותיי).

בימי חג, קבעתי עננות כבדה במיוחד, וזאת על מנת להגן על ילדי בית הספר היסודי, שעל פי זכרוני תמיד היו ניצלים שעות בשמש הקופחת של אמצע תשרי בחצר בית הספר, כשהם צופים באחד הטקסים המעצבנים עד כדי התפלצות בהנחיית סגנית המנהל.

בימים בהם משחקת נבחרת הכדורגל שלנו מול אחת הנבחרות האירופאיות, האנטישמיות כמובן, יצרתי אפשרות לענן אחד שיגונן על שוערינו האמיצים מפני השמש המסנוורת, וישאיר את יריבינו רוויי הסלמון והסנובורד להיצלות ולהסתנוור.

בימים של שביתה כללית במשק, תיווצר עננות אפורה ומבאסת, שתיאלץ את ההורים להישאר בבית ולהיזכר שהילדים שלהם גדלים הרבה יותר מהר ממה שהם חושבים. כולם יסתובבו בבית בפיג'מות, ויבינו מה זה להרגיש חיים.

שאר התוכנית היתה גמישה וניתנת לוויסות ועתידה להתפתח בזמן ההרצה.

סגרתי את הבלוק, מילאתי את כל הטפסים הפורמליים וארזתי את התיק. זהו. מחר אני עוזב ומשאיר אחריי עתיד שלם, כשהעבר עדיין לפני. חיים שלמים של מיליארדי אנשים ממשיכים ממחר. לקחתי שאיפה גדולה מן הג'ראס המשובח, ונרדמתי לצלילי הגלים שכבר הפכו עבורי לשיגרה.

●

"בוקר טוב, אינג'ניר!", העיר אותי מיקי בדיאלקט האיטלקי שלו כשהוא אוחז את המחשב עם תכניות העננות בידו. "כדאי שתזדרז", אמר, "תמר מחכה לך בבית".

"וואו, ישנתי נורא חזק", אמרתי.

"אני יודע. זה הג'ראס", אמר מיקי ועזר לי לקום מהפוף כשראה שאני טובע בו.

התמתחתי, שפשפתי את עיניי וצעדתי לכיוון הדלת. "אני מבין שעברת על התכנית", זרקתי בחצי-שאלה-חצי-הערה מלווה בציפייה.

"עברתי", הוא זרק באדישות.

"ו...?!", שאלתי.

"זה זה", אמר מיקי.

"מה זאת אומרת, 'זה זה?!'" שאלתי.

"זה זה", חזר מיקי על דבריו והוריד את סף הסבלנות שלי פלאים.

"אני לא יכול להעביר ביקורת. אני מניח שזה זה. היינו צריכים בן אנוש קשוב ורגיש. אחד שיודע מה צריך שם למטה... אה... למעלה אני מתכוון. עכשיו אתה יכול לחזור", סיים מיקי בקול אבהי וטפח לי על השכם.

"זהו?! זה הכול?!" בחנתי בתמיהה.

"זהו", השיב. "אנחנו נתחיל להריץ את התוכנה כבר בעוד שעה, כשאתה כבר תתחיל את המשך חייך ותצטרף למעגל הקסמים המטורף שלכם למטה. להתראות".

"להתראות מיקי. ותודה רבה".

"על מה תודה, אינג'ניר?!"

"על הג'ראס טמבל. על הג'ראס".

"יאללה, בוא, ההסעה מחכה לך", דחק בי מיקי בחיוך.

"שנייה אחת", עצרתי אותו, "חייב להשתין. זה הרעש של הגלים מהרמקולים. חירפן לי ת'שלפוחית".

●

בדרך למטה עצר אותי מיקי לפני היציאה.

"רק תהיתי, למה לא הכנסת בתכנית אופציה לימים של פיגועים?", שאל.

היססתי לרגע, למרות שציפיתי לשאלה הזו. "את זה אני משאיר למושך בחוטים ומשחקי המלחמה המטופשים שלו. אם אין פרים ברפת, לא צריך לקנות גלולות לפרות", אמרתי. "את זה למדתי מסבא שלי".

כשהמלאכים הורידו אותי בבית, נכנסתי דרך החלון וסגרתי אותו אחריי. בחוץ זרח כבר אור ראשון וטל כיסה את הזכוכית. נכנסתי למיטה וחיבקתי את תמר. המלאכים שליוו אותי הוציאו מפית רקומה, ניגבו את אדי הטל מהחלון ונופפו לי לשלום. הבטתי אל השמיים והם החלו מתכסים בעננות אפורה, מעיקה וכבדה.

"בוקר טוב, חתול מין שלי", לחשה תמר בעיניים כמעט עצומות בדרך שלא הכרתי. "תתפשט, יש היום שביתה".

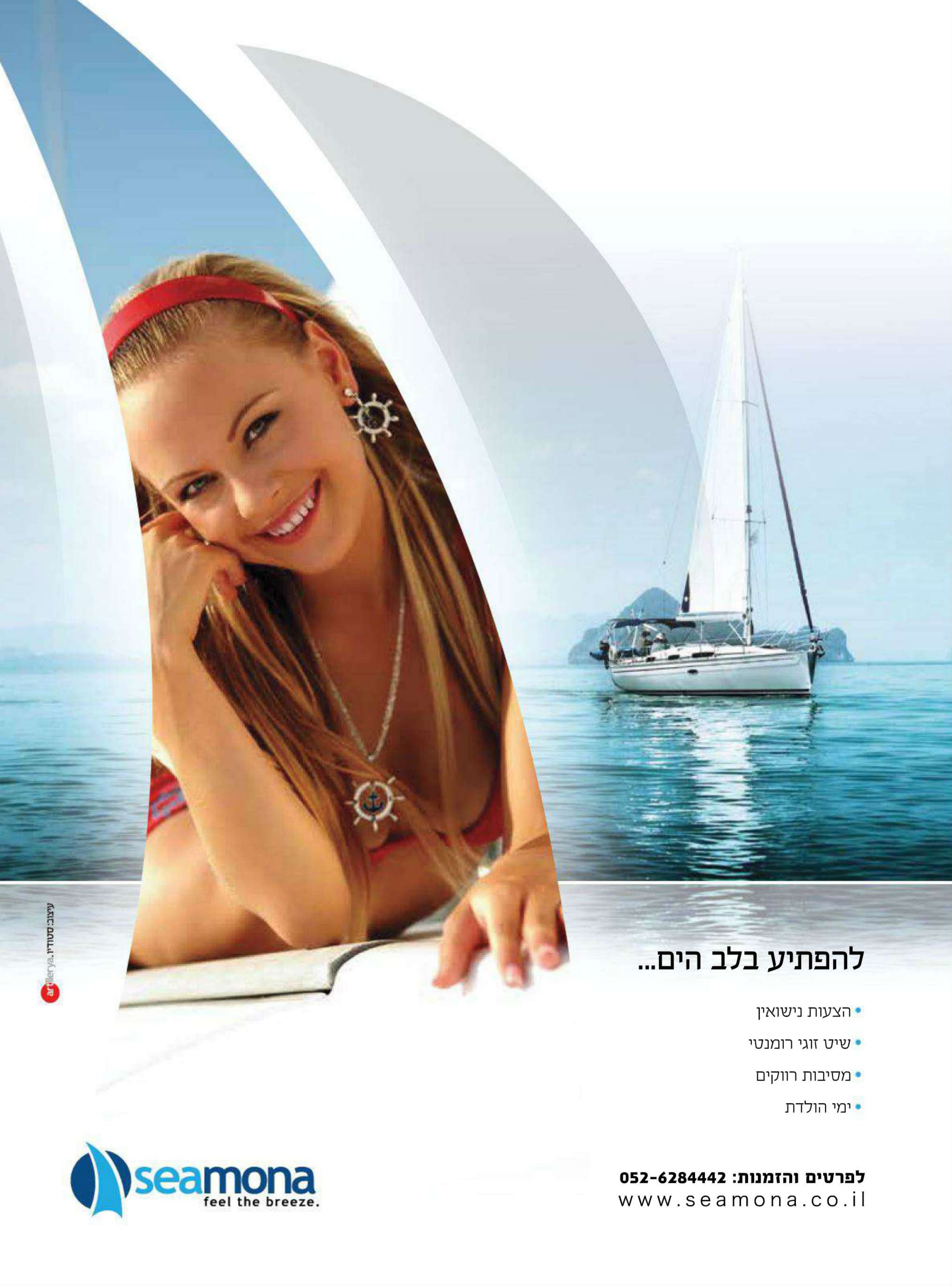
להפתיע בלב הים...
• הצעות נישואין
• שיט זוגי רומנטי
• מסיבות רווקים
• ימי הולדת
לפרטים והזמנות: 052-6284442
www.seamona.co.il
seamona
feel the breeze.
עיצוב: סטודיו artilerya

זה לא אני

הוא גדל בשכונת מיעוטים אלימה בקליפורניה, אמו עזבה את הבית כשהיה בן תשע, הוא נהפך לאב בגיל 16, הורשע ברצח שלא ביצע ונידון למאסר עד יום מותו ● לאחר 20 שנה של מאסר על לא עוול בכפו ומאבק משפטי עיקש, פרנקי קריו חופשי, מאושר ושלם עם עצמו ● סיפורו המצמרר של אדם שנפל קורבן למערכת המשפט

גיא צוקר

18 בינואר 1991, העיירה מאייווד שבפרברי לוס אנג׳לס. חבורה של נערים ממוצא מקסיקני יושבת על מדרגות אחד הבתים. הם משוחחים, מעבירים את הזמן, בערב נעים וטיפוסי של קליפורניה. לפתע מגיחה במהירות שיא מאחד הרחובות הסמוכים מכונית ובה שלושה בחורים. היא מאטה לידם בחריקת בלמים. אחד הנוסעים פותח באש על החבורה, פוגע באחד מהם והורג אותו. המכונית מאיצה וממשיכה בנסיעה. המשטרה המקומית פותחת בחקירת ה-Drive-by Shooting.

שישה ימים מאוחר יותר, בשש בבוקר, מקיפים 30 שוטרים חמושים את אחד הבתים במאייווד במבצע מתוכנן היטב. כמה מהם שוברים את דלת הכניסה, פורצים פנימה, תופסים את הדיירים - אב ובנו בן ה-16, משכיבים אותם על הרצפה ואוזקים אותם. השוטרים הופכים את הבית באגרסיביות בחיפוש אחר ראיות מפלילות וצועקים על העצורים. השניים, מבולבלים ומפוחדים, אינם מבינים מאיפה זה נפל עליהם, שואלים את השוטרים ׳מה קרה?׳ ׳מה לעזאזל אתם חושבים שעשינו?׳ השוטרים שומרים על חשאיות, מכניסים את הבן לאחת הניידות ולוקחים אותו למעצר. תוך כדי תשאול לומד פרנקי קאריו לראשונה כי הוא חשוד ברצח.

●

22 שנה עברו מאז אותו בוקר, ואני פוגש את קאריו עם בת זוגו ההרה, בת ליורדים ישראלים, בבית קפה תל אביבי. למרות החששות המוקדמים שהתעוררו אצלי (בכל זאת, עשרים שנה שבהן האיש נדד בין ארבעה בתי כלא אמריקאיים שונים אמורות להותיר אצלו משקעים לא קלים), אני מוצא אדם אדיב, נחמד בצורה יוצאת דופן, מיושב בדעתו. אף שהוא בעל גוף מוצק וחסון המעיד על זמן לא מועט שהעביר בחדר הכושר, קאריו משחק עם בני הטרי בעדינות כאילו היה מטפלת, ועוד מוסיף קצת מהקולות הטיפשיים המקובלים מול תינוק בגילו. ככל שאני מגלה עוד ועוד פרטים על הסיפור של

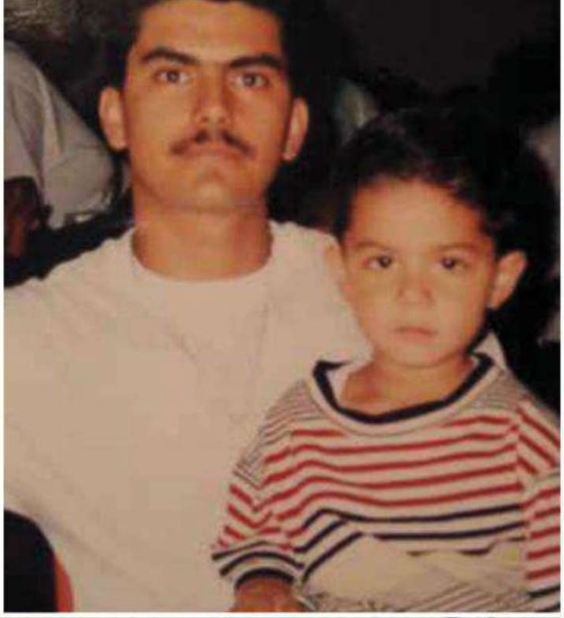

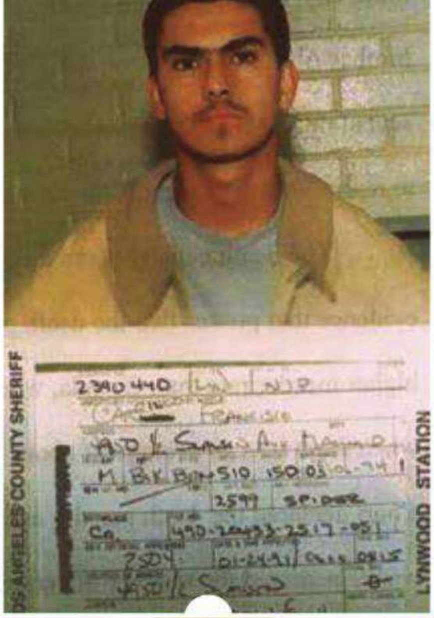

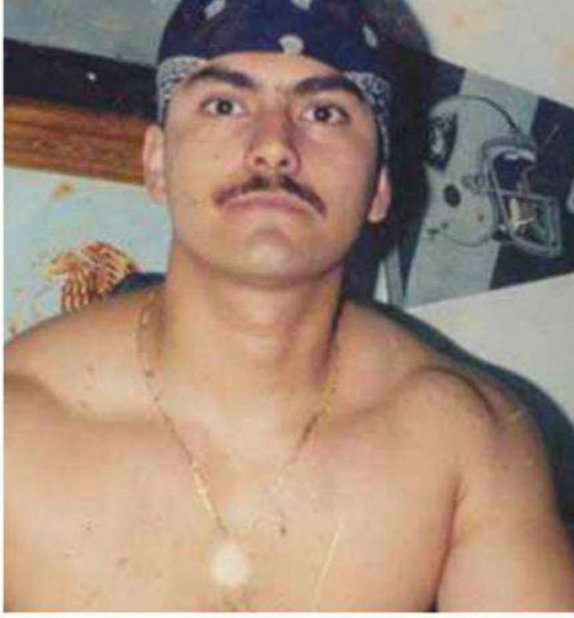

מימין נגד כיוון השעון: קריו בכלא, קריו עם בנו, קריו עם הכנופיה המקסיקנית, קריו מחוץ לבית הכלא לאחר שחרורו

צילום: באדיבות פרנקי קריו

קאריו, אני מבין שלא מעט דברים יוצאי דופן עברו עליו ב-39 שנות חייו.

"אני חושב שאנשים מדמיינים אסירים באופן די כוללני - חסרי שיניים, מקועקעים, Bad Guys, שריריים, אלימים. אבל אני מעולם לא הייתי פושע, תמיד ניסיתי לשמור על קשר עם החיים בחוץ, עם המשפחה והחברים", הוא אומר בשיחה מאוחרת יותר. "אנשים בכלא היו לפעמים באים ושואלים אותי 'מה אתה עושה פה? אתה לא נראה מתאים לכלא או אתה לא נראה כמו פושע'. איכשהו, אני לא יודע להסביר למה, זה עזר לי בכלא. היתה לי תדמית טובה, ואנשים התייחסו אלי כמו שצריך בגלל זה.

"נהפכתי למקצוען בשליטה עצמית", הוא מעיד על עצמו, "אני מר סבלנות. פיתחתי מערכת הישרדות הגנתית שעוזרת לי להיות בסדר, הצלחתי לעבוד על המוח שלי. גם בכלא הייתי אולי האסיר היחיד שניסה לשמור על החיים שלו בחוץ - לשמור על קשר עם הבן שלי ולהיות אבא, להיות בן זוג, להשקיע בלימודים. אני לא יודע איך עשיתי את זה, אבל עשיתי".

קאריו גדל בשכונה קשוחה בעיירה לינווד, שבה רמות האלימות והפשע גבוהות. אין בה זכר למעמד בינוני או גבוה. אוכלוסיות המקסיקנים והשחורים השתלטו על השכונה והבריחו את התושבים הלבנים, מה שגרם למשטרה להתחיל ולטפל בקהילה באגרסיביות.

אביו של קאריו נישא בגיל 33 לאשה בת 13. "זו לא התחלה טובה למערכת יחסים", אומר קאריו. כשהיה בן 9 עזבה האם את הבית כדי להתחיל חיים חדשים. קאריו ראה אותה לעתים רחוקות בשנים שלאחר מכן. כשהיה בן 15 נכנסה חברתו להיריון. "ממש פחדתי, הייתי המום. חששתי להיות אבא ולהקים משפחה בגיל כזה, ולא היה מה לדבר על הפלה", הוא מספר. הילד בא לעולם וגדל במנותק מאביו, שלמרות הקשיים השתדל לשמור על קשר.

האירועים שהובילו לפרשה שתשנה את חייו החלו באחד הימים של 1989, אז רכב קאריו עם חבריו על אופניים בשכונת מגוריו. באחת העצירות בדרך הבחין בהם שוטר, שהתקרב אליהם והחל לשוחח אתם. הוא נהג בהם באדיבות, שאל שאלות ידידותיות כאילו מתוך שעמום או רצון להתחבר אל התושבים, החמיא להם על האופניים ושאל לשלומם. לפני שנפרד מחבורת רוכבי האופניים הצעירים, שאל השוטר אם הוא יכול לצלם אותם, וכך, מבלי שממש הספיקו להבין מה פשר הבקשה, מצאו עצמם מול שוטר חמוש במצלמה שקרא לעברם Say Cheese וצילם אותם. כל אחד מילדי החבורה תועד באותו היום.

שנה וחצי מאוחר יותר הוצגה התמונה הזו של קאריו לאחד מששת החברים שישבו על המדרגות וספגו אש. לנער בן ה-15 הוצגו כמה תמונות והוא נדרש לזהות את היורה. הנער הצביע על אחת התמונות, אך השוטר אמר לו "זה לא יכול להיות הוא, כי הוא כבר מת". הנער הצביע על תמונה אחרת - והשוטר התעקש, "זה לא יכול להיות הוא, כי הוא בכלא. אבל מה עם תמונה מספר 1, של פרנקי קאריו?" הנער הבין מיד מה השוטר רוצה לשמוע וקבע כי אותו קאריו הוא אכן היורה. בצאתו מהחדר התריע בפני חבריו העדים הנוספים על אותה תמונה מס' 1. הם כולם שיתפו פעולה. למשטרה היה ביד תיק המרשיע את קאריו.

מנגד, כל מה שהיה בידי הנאשם חסר האונים, היו עדויותיהם של אביו ושכנו, שטענו כי הנאשם היה בביתו בעת הירי והכין שיעורים. לתביעה לא היו כל ראיות נוספות - לא כלי נשק, לא טביעות אצבעות, לא מכונית. זה היה משפט שהתבסס על מילה כנגד מילה. נראה שעדויות שני הצדדים לא הספיקו, כי כשהגיע רגע פסק הדין והמושבעים יצאו מחדרים, הם טענו כי אין להם דרך לקבוע

לכאן או לכאן. לכן הוחלט על סבב דיונים נוסף, שנערך חצי שנה מאוחר יותר. בסיבוב השני כבר השתכנעו המושבעים שקאריו אשם ברצח. לדבריו, "הנערים שהעידו עשו עבודה טובה. הם בכו על דוכן העדים, הצביעו עלי והיו משכנעים".

לא רק שלא היה לקאריו אליבי מספיק חזק והוא התמודד מול שישה עדים עיקשים ומתואמים, גם האמצעים שעמדו לרשותו היו מינימליים. למעשה ובדיעבד, לא נראה שהיה לו סיכוי לצאת זכאי במשפט הזה. בשכונה קוראים לזה "לא כוחות".

"עד אז (לאחר שישב שנה וחצי בבית מאסר לקטינים, ג"צ) באמת חשבתי שאני מוקף במבוגרים אחראים", אומר קאריו. "אמרתי לעצמי שהם יודעים מה הם עושים, שגלגלי הצדק ומערכת המשפט יעשו את שלהם, ושהם יוציאו אותי מזה. לא הבנתי שום דבר על התהליך, הייתי נער צעיר, חשבתי שעוד מעט יגלו את הטעות והכול יסתדר. מובן שלא היה לי כסף לעורך דין רציני, אז קיבלתי עורך דין מטעם המדינה. חשבתי שהוא הכי טוב שיכולתי לקבל כי הוא היה לבן ומשכיל וגבוה".

אתה זוכר את רגע ההרשעה?

"הייתי בן 18, ישבתי לבד בבית המשפט, ביום שישי, 30 ביוני 1991. אני ממש זוכר את האישה, ורוניקה ג'ונס היה שמה, קמה ואומרת את המשפט 'אנחנו, תושבי קליפורניה, מצאנו את הנאשם אשם ברצח'. ברגע שהיא אמרה את המילים האלה, את המילה 'אשם', הרגשתי כאילו היה פיצוץ בבית המשפט, האוזניים שלי נסתמו ושמעתי רק מין צפצוף חזק. הגוף שלי התאבן, הוא כנראה לא היה מסוגל לעכל את האמירה הזאת מבחינה פיסית ממש. לא היה שם אף אחד שיתמוך בי או יעזור לי. לא הצלחתי להבין מה עומד לקרות. ידעתי שאני זכאי ולא הבנתי מה קורה".

גזר הדין: 30 שנה מאסר עולם ועוד מאסר לכל החיים. עונש אחד בגין האדם שנהרג ועוד עונש על הפגיעה בבנו של הקורבן, שהיה אחד משֹשת עדי הראייה - מהלך נדיר, תמוה וקשה של בית המשפט. "לא קיבלתי עונש מוות רק בגלל שהייתי קטין", מסביר קאריו. "הנרצח, שהיה אב לילדים, נתפש כאדם מן היישוב שנרצח סתם. במקרים כאלה מנסים לתת למורשע את העונש המקסימלי".

אתה חושב שיש לך נקודת מבט שונה על צדק לעומת אנשים שלא חוו חיים כשלך?

"לכל אחד יש את הדעה שלו, וזה בסדר מבחינתי. באופן כללי אני חושב שמערכת המשפט בסדר גמור. היא זקוקה לשינויים ולתיקונים, אבל היא בסדר. הבעיה היא עם האנשים שמייצגים את המערכת הזאת. כמו שיש טבחים גרועים ומוסכניקים גרועים, ככה גם במערכת המשפט. יש אנשים שלא אמורים לעסוק במה שהם עוסקים. במקרה שלי היה שריף שניצל את המעמד שלו כדי לעצור אותי. המשטרה כנראה ממש רצתה להרשיע מישהו בסיפור הזה, ולא היה אכפת לה מי. יש כל מיני אינטרסים, זאת הבעיה - שמעוותים את הצדק".

•

בתחילה נשלח קאריו לבית מאסר לקטינים. בלי הודעה מוקדמת הוא מצא עצמו באולם עם עוד 200 אסירים, ללא משפחה, ללא חברים, באווירה קשה, מוקף עוינות בין-גזעית שהתלקחה תדיר, בעיקר בין שחורים להיספאנים. לא פעם היה מעורב בקטטות. "ככה זה נוער, הם מלאים בעצמם, חמי מזג, כל אחד רוצה להראות שהוא הכי חזק", אומר קאריו, "אבל אני תמיד הייתי פייטר, ידעתי להגן על עצמי, לא היתה לי בעיה בקטע הזה". עם זאת, לדבריו, זה עדיין היה מקום של קטינים, לכן היתה השגחה צמודה, הסוהרים התייחסו אל הנערים יפה יחסית, כי "אתה עדיין ילד בעיניהם. זה עוד היה נסבל".

ואכן, אותם ימים היו רק ההתחלה הרכה.

"הייתי בן 18, ישבתי לבד בבית המשפט, ביום שישי 30 ביוני 1991. אני ממש זוכר את האישה, ורוניקה ג'ונס היה שמה, קמה ואומרת את המשפט 'אנחנו, תושבי קליפורניה, מצאנו את הנאשם אשם ברצח'. ברגע שהיא אמרה את המילים האלה, את המילה 'אשם', הרגשתי כאילו היה פיצוץ בבית המשפט, האוזניים שלי נסתמו ושמעתי רק מין צפצוף חזק"

עם הגיעו לגיל 18 הועבר קאריו לבית כלא לבוגרים - ושם זה כבר היה סיפור אחר לגמרי. אסור למצמץ לרגע, כי החיים מתנהלים על חבית חומר נפץ. "ביום הראשון מישהו הזהיר אותי שאנשים גונבים נעליים וכדאי שאני אישן איתן, אז באותו לילה ישנתי עם נעליים", הוא נזכר. "מה שהיה הכי מפחיד הוא האלימות הבין-גזעית. במפגש בין היספאנים לשחורים תמיד חששת שמשהו יכול להשתבש ותותקף רק בגלל שאתה מקסיקני או שחור. בשלב הזה, המאבק המשפטי והעובדה שאני חף מפשע נהפכו לדבר משני, כי כל מה שעניין אותי היה לשרוד. אלוהים, זה מסוכן, אני רק צריך להישאר בחיים".

אז מה עשית, איך שרדת?

"אני לא יודע למה ולא ממש יכול להסביר את זה, אבל אנשים כיבדו אותי בכלא. אולי הם חשבו שאני מסוכן, או חכם, או אני לא יודע מה, אבל קיבלתי כבוד וזה ממש עזר לי. הכרתי שם כמה אנשים עוד מהימים בלינווד. אני חושב שהייתי מפוחד רוב הזמן. במחשבה לאחור הייתי טיפוס מתבונן, הבנתי כל הזמן מה הולך, דאגתי שלא יקרה שום דבר לא לעניין. גם הייתי טוב בספורט וזה נתן לי יתרון, התחברתי עם אנשים בקלות. היו לי מוניטין טובים".

מי היו השותפים שלך לתא?

"הייתי עם עוד שותף לתא, שהתחלף הרבה פעמים. לפעמים אלה רוצחים, לפעמים שודד בנק, יש הרבה סוגים. האנשים שמקבלים הכי הרבה כבוד בכלא הם רוצחים".

היית חבר כנופייה, עם כל הקעקועים וההיררכיה?

"הייתי חבר בכנופייה של המקסיקנים, היתה לי את החבורה המצומצמת שלי ודאגנו זה לזה. המאפיה המקסיקנית מונה משהו כמו 200 אלף חברים בכלא ומחוצה לו. בתוך הכלא היו 1,000 בערך מתוך 5,000 אסירים. לי אין קעקועים של מאפיה, רק של האימא של הבן שלי, שאני מוריד עכשיו בלייזר. רוב חברי המאפיה עושים קעקועים כי זה חלק מהעניין, אבל בעיניי זה היה מיותר, זה לא הקטע שלי. חשבתי שאני יכול להוכיח שאני קשוח בדרך אחרת. גם לא הייתי משתמש כבד של סמים. רק מדי פעם מריחואנה, וגם היינו עושים שם איזה משקה שנקרא פרודל - משהו שדומה ליין".

יש גם ימים טובים בכלא, או שזו מלחמה בלתי פוסקת?

"האווירה מתוחה ותמיד יכול לקרות משהו, אבל באופן כללי יש הכול מהכול - זה דגם מוקטן של החיים. אתה מתאמן, צופה בסרטים מדי פעם, יש מסיבות לפעמים, זה לא שכל הזמן רק דוקרים אחד את השני, יש הרבה ימים 'נורמליים'".

"ב-20 שנה אתה חווה את כל התחושות כמו בחוץ, אבל יש הרבה Ups and Downs. היו ימים שהלכתי לישון כמו תינוק והיו ימים שהייתי עצבני ומתוסכל, ששאלתי את עצמי אם אני באמת חי או שאני מת. זה סיוט או הדבר האמיתי? היו מקרים שדפקתי על הקירות מרוב תסכול כי שום דבר לא התקדם עם הניסיונות להוציא את עצמי משם. לפעמים קמתי מהשינה וחשבתי שאני בגיהינום. אבל בסופו של דבר הייתי בכלא, אלה היו החיים שלי והייתי צריך לחיות אותם, לשרוד. לא יכולתי לרוץ לסוהר ולהגיד לו שאני לא אמור להיות פה וזו טעות.

"הקטע הכי קשה היה לשמור על סבלנות, לשכנע את עצמי שאני יכול לעשות את זה, להגיד לעצמי שאני מספיק חזק, כי בכל רגע הייתי יכול לקבל התמוטטות עצבים, להישבר ולהתפרק מבחינה פסיכולוגית. באופן ממש מפתיע זה לא קרה".

יש שירות סוציאלי בכלא, פסיכולוגים?

"השתמשתי בכל דבר שהם מציעים בכיוון החינוכי, כמו קורסים ולימודים, אבל לא

בשירות של פסיכולוגים, חוץ מהמקרים שמכריחים אותך, כדי לקבל הערכה לגבי המצב הנפשי שלך. הפוליטיקה של המאפיה אוסרת עליך לראות פסיכולוג, כי אז נותנים לך תרופות וראשי המאפיה רוצים שתישאר ערני וחד, ולא כמו זומבי. זה גם סימן לחולשה. המנהיגים אומרים לך שהם יעזרו לך אם תצטרך".

איך מסתדרים עם העובדה שלא באים במגע עם נשים בכלא?

"הנשים היחידות שאתה רואה הן עובדות הכלא. כל הסוהרים הם גברים, אבל יש עוד עובדות. בתחילת השהייה שלי בכלא הייתי במערכת יחסים עם אחת העובדות, אישה יפהפייה. עם הזמן התחלנו לדבר, התקרבנו יותר ויותר. ואז אני לא יודע אם היא התאהבה בי או אני בה, אבל במשך שנתיים עשיתי יותר סקס ממה שעשיתי כל החיים שלי. זה היה מטורף, כי זה היה מסוכן לשנינו. אם תופסים אותה היא יכולה להישלח לכלא, ואותי יכולים ממש להרוג בגלל שעלולים לחשוב שאני אונס אותה או משהו כזה. זה הופך אותך לממש פגיע, אבל החלטתי לעשות את זה. במשך שנתיים הזדיינו יותר מדי, כמעט כל יום. זה היה מבלבל, כי חופש עבורי היה לצאת עם נשים ולעשות סקס, ועכשיו אני עושה את זה בכלא. הייתי ממש בר מזל, זה דבר נדיר.

"אבל חוץ מהמקרה הזה, חשבתי שלפגוש נשים זה בזבוז זמן, לא פגשתי כמעט נשים. הרצון לסקס גבוה תמיד, ועוד יותר בכלא, אבל יש מקרים שהמוח שלך מבין שאין לך אפשרות בכלל לקבל את זה, בטח אם אתה במאסר לכל החיים, ואז אתה מפתח יכולת לחסום את התשוקה הזאת. הגוף כנראה מבין את המצב ומצליח להוציא אותך מזה, ואז אתה לא חושב על זה בכלל ביומיום".

•

כבר כשקאריו הורשע והועבר לכלא של אסירים בוגרים, הוא הבין שאין בעולם אדם עם סמכות כלשהי שיודע ומכיר בכך שנעשה לו עוול נוראי. הוא היה סתם עוד אסיר בקליפורניה. לאף אחד לא היה אכפת ממנו. מערכת המשפט ובתי הכלא עמוסים ומסורבלים כל כך שאין כל סיכוי שמישהו ישמע מה שיש לו לספר. אבל הוא לא הסכים להרים ידיים, והחליט שלא יניח למערכת עד שהאמת תצא לאור. במשך 15 שנה, צעד אחר צעד, לאט לאט, הוא ניסה "לעשות רעש", שלח מכתבים לעורכי דין, לעיתונאים ולכל אדם שיכול לסייע, בניסיון נואש למצוא את אותו גורם אחד ויחיד שיאמין לו, שיבין את שעובר עליו ויסכים לבוא לקראתו.

במהלך אחד הקורסים שבהם השתתף בכלא, הכיר מורה על סף פרישה לגמלאות. "אמרתי לה שכשהיא יוצאת, מדברת עם אנשים, עורכי דין, מכרים, כתבים, כל אחד שמעניין אותו הסיפור שלי - שתספר ואולי מישהו יבוא לעזרתי", מספר קאריו. חצי שנה אחר כך היא פגשה עורכת דין ושיתפה אותה במקרה של קאריו. למזלו, עורכת הדין הסתקרנה והגיעה לביקור בכלא.

"אני חייב להגיד לך", הוא אומר וההקלה מורגשת בדבריו גם היום, "כשהיא באה,

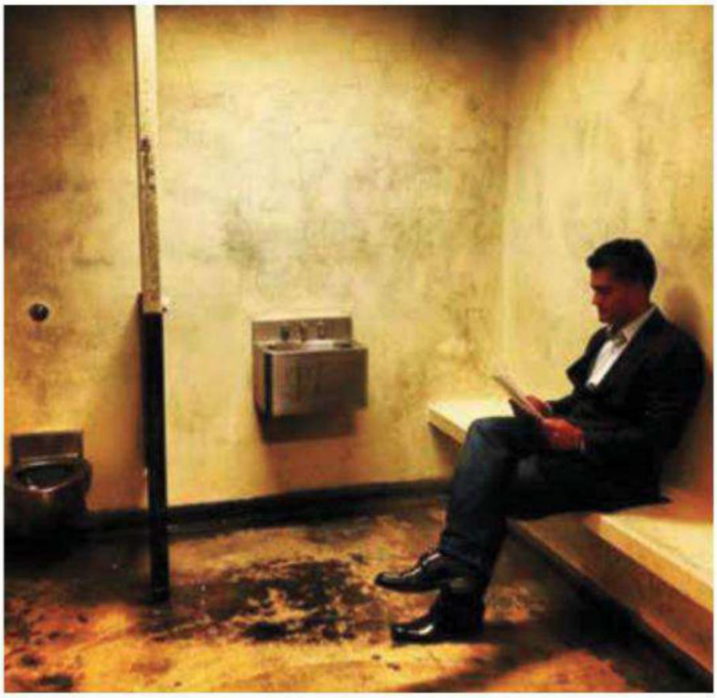

"היו מקרים שדברים בבית לא קרו כמו שרציתי ולפעמים רציתי לברוח, והבריחה שלי בראש היתה לכלא. אני מומחה בחיי הכלא וטירון בחיים שבחוץ. מה שאני מכיר זה כלא ושם אני יודע איך להתמודד עם הכול"

אחרי 15 שנה בכלא, הרגשתי שסוף-סוף מצאתי את האדם שמאמין לי, שהולך לעשות את השינוי ולהציל את החיים שלי". קאריו החליט להילחם על חייו. הוא חשף בפניה כל פרט ופרט מהמקרה שלו והצליח לשכנע את עורכת הדין שהוא חף מפשע.

עורכת הדין יצרה קשר עם פירמה שעוסקת במקרים דומים, והם התחילו לעבוד. החיפוש אחר ששת העדים שהיו אחראים להרשעתו והתשאול שלהם ארכו בין שנתיים לשלוש. עורכי הדין אמרו לעדים שיש בעיה עם התיק הזה, שאלו אותם שוב ושוב מה קרה ביום של הרצח, עודדו אותם לחשוף את האמת כפי שהיא. כך, לאחר עבודה מאומצת, הודו כל השישה כי שיתפו פעולה בשקר מתועב.

הדיון בעניינו של פרנקי נפתח מחדש. העדים עלו לדוכן בזה אחר זה והודו ששיקרו עשרים שנה קודם לכן. הם התנצלו בפני קאריו על שהרסו את חייו. "זה היה תהליך ממש אמוציונלי וקשה. אחרי כל השנים שאני יושב בכלא על לא עוול בכפי, סוף סוף האמת יוצאת לאור", מתאר קאריו את רגעיו האחרונים בכלא. ב-16 במארס 2011 הוא היה אדם חופשי.

•

עשרים שנה הן פרק זמן ארוך מאוד לחיים בעולם מקביל, בפרט עבור קאריו, שהעביר יותר שנים מחייו בכלא מאשר מחוצה לו. בתשובה לשאלה מה הוא חושב על החיים כיום, הוא משיב: "אלה חיים חדשים לגמרי ונפלאים".

איך היתה הפגישה הראשונה עם העולם?

"הרגע הראשון שלי בתור אדם חופשי היה ביום יפה ושמשי בלוס אנג'לס. יצאתי מהכלא וישר קפצו עלי שבעה צלמים וכתבים. כל המשפחה שלי היתה שם, זה היה נהדר. הלכנו לארוחת צהריים בבית של חברים. באותו לילה גם עשינו מסיבה גדולה ופגשתי את כל החברים והמשפחה.

"אחד הדברים שאתה מבין מהר מאוד בכלא הוא מי אוהב אותך, למי אתה באמת חשוב. אני נלקחתי מהחיים כשהייתי ממש צעיר, בלי כיוון ברור, בלי דרך מגובשת. היו לי כמה חברים ומשפחה קרובה, וזהו. כשהשתחררתי מהכלא הבנתי בדיעבד שכל אלה ששמרו איתי על קשר והאמינו בי לכל אורך הדרך הם האנשים הגדולים, אני ממש מעריץ אותם. לכן כיום אני מנסה להיות כמוהם, להידמות לאנשים הנאמנים האלה".

מה היה הדבר הראשון שעשית?

"הבקשה הראשונה שלי היתה להתקלח. לא ביקשתי סיגריה או בירה - רק מקלחת. שבוע אחר כך רואיינתי ב-CNN, ובהפסקת הפרסומות סיפרה לי הכתבת, שלפני כן אמרה פסיכולוגית, שמה שמעניין בסיפור על המקלחת הוא שבמקרים רבים של נשים שנאנסו, הדבר הראשון שהן מבקשות זה להתקלח. מבחינה פסיכולוגית הן רוצות לשטוף מה שקרה. אני חושב שמבחינה מסוימת רציתי לשטוף את עשרים השנה האלה".

איך נראה לך העולם אחרי כל כך הרבה זמן? הטכנולוגיה, המכוניות, האנשים?

"עשרים שנה תקשרתי עם עיפרון ונייר, שלחתי מכתבים עם בול שלקח להם ארבעה ימים להגיע ובחזור לקח עוד שבוע. עשיתי שיחת גוביינה פעם בחודש. אחרי שיצאתי, היכולת לתקשר עם כל אחד כל הזמן ועוד בכל מיני

מימין: פרנקי בבית המשפט בדיון בנוגע לזיכויו. משמאל: פרנקי ואפתי

דרכים ממש בלבלה אותי. די חששתי מזה. כל הזמן חששתי שאני מפריע לאנשים באמצע החיים, אז אולי לא כדאי שאני אתקשר עכשיו. גם לנהוג ולהיות במכונית, אחרי עשרים שנה שאתה זז רק בהליכה בקצב אטי ופתאום אתה נוסע בכביש המהיר, הגוף שלך לא רגיל למהירויות האלה. זה ממש הפחיד אותי.

"בכלא אתה גם לא מקבל החלטות בעצמך. אתה אוכל מתי שמגישים לך אוכל, מתקלח מתי שמרשים לך והולך לישון כשמכבים את האורות. פתאום אתה צריך להחליט החלטות בעצמך, וכבר הייתי בן 37. אפילו ללכת לאכול במסעדה ולבחור מהתפריט היתה משימה בעייתית. לא היה לי דבר כזה 'האוכל האהוב עלי', לא ידעתי להגיד אם הוא פיצה או סושי, לא יכולתי להגיד שטעם הגלידה האהוב עלי הוא תות או וניל. No Favorites At All".

היו רגעים בשנתיים וחצי האחרונות שרצית לחזור לכלא?

"בכנות, קרה שדברים בבית לא התנהלו כמו שקיוויתי ולפעמים רציתי לברוח, והבריחה שלי בראש היתה לכלא. אני מומחה בחיי הכלא וטירון בחיים שבחוץ. מה שאני מכיר זה כלא ושם אני יודע איך להתמודד לגמרי עם הכול.

"עם זאת, לא היו לי בכלא נשים, ובתור בן אדם חופשי פתאום היו לי אפשרויות בלתי מוגבלות. אפשר להגיד שניצלתי את ההזדמנויות שניתנו בחוץ. יצאתי עם הרבה נשים, לפעמים גם במקביל, והיה לי הרבה סקס. אבל בשלב מסוים הבנתי שמה שאני מחפש הוא לא רק סקס, אלא את החום והאהבה. כל השנים לא היה לי את זה, ועכשיו רציתי מישהי שתנחם אותי, שתחבק אותי ותנשק אותי, הדברים הפשוטים. ממש היתה לי תשוקה לאישיות של הנשים. אני חושב שזה ריפא אותי באיזשהו מקום, עזר לי לחזור לחיים רגילים".

חצי שנה לאחר שיצא קאריו לחופשי הוא פגש באפתי (אפרת) שרוני, בת ליורדים ישראלים. אפרת, 36, וקריו חיים כיום יחיד והיא נמצאת בהיריון מתקדם. כיום שרוני עובדת בחברה שמסייעת לאסירים שהורשעו כשהיו קטינים, או לאנשים שנכלאו בטעות. במקום עבודה נוסף היא מסייעת לנידונים למוות בניסיונם להקל את העונש הקשה, באמצעות העלאת מקרים מחייהם שעשויים להטות את הכף לחיים, כמו ניצול שחוו בשנות ילדותם, אונס וכדומה.

"באתי למקום העבודה שלה בזמן שהיתה לי חברה אחרת", מספר קאריו על ההתקרבות ביניהם. "חשבתי שהיא נראית טוב, היא נגעה ללבי עם העזרה שהיא מספקת לאסירים. נשארנו חברים ונפגשנו בארועים שונים. בשלב מסוים נהפכתי לפנוי וגם היא - והתחלנו לצאת. מה שמוזר הוא שמעולם לא רציתי לצאת עם מישהי שתזכיר לי את הכלא, והנה זה קורה. חוץ מזה, אני מומחה לכלא, ככה שלפעמים אני יכול לתרום לה מהניסיון שלי לפתרון בעיות בעבודה. יש מקרים שהיא מספרת לי על מה שעבר עליה באותו היום ואני חייב להגיד לה דברים כמו 'ככה זה בכלא, הוא עובד עלייך'".

•

לדברי קאריו, המשימה שלו כיום היא לנסות ולתקן עד כמה שיצליח את מערכת המשפט והמשטרה בארה"ב, כדי למנוע ממקרים כמו שלו להתרחש עוד. לצורך כך הוא לומד משפטים, ובמקביל מקדם מהלכים עם דרגים בכירים בוושינגטון ובקליפורניה. "יש הרבה מה לתקן בחוק", הוא אומר, "ואני רוצה להשתמש בסיפור הטראומטי שלי כדי למנוע הישנות מקרים כאלה בעתיד. גם בעניין עונש המוות, אני מעוניין לבטל אותו כי הוא בעייתי מאוד ולא הוגן".

קאריו נודד בין בתי כלא, ערים וכנסים בכל רחבי ארה"ב ומספר את שאירע לו. לדבריו, הוא מנסה לגרום לאנשים להבין "שכמו שאני הייתי אסיר בטעות וישבתי עשרות שנים - יש עוד הרבה אסירים עם סיפור דומה וצריך לעשות משהו עם הדבר הזה. בתי הכלא בארה"ב נהפכו לתעשייה רווחית, זה טירוף. תמיד חשבתי שמתעלמים מאסירים, שלא מתייחסים אליהם כמו שצריך, והחלום שלי הוא לשנות את זה".

על פי החוק בקליפורניה, לאדם שישב בכלא וזוכה מגיעים פיצויים בסך 100 דולר בגין כל יום מאחורי הסורגים. במקרה של קאריו מדובר בכ-800-900 אלף דולר. ההליך הביורוקרטי עדיין לא תם, אך קאריו צפוי לקבל את הסכום הזה בקרוב, לדבריו. במקביל הוא תבע את המדינה במסגרת זכויות האזרח בתביעה על 15-20 מיליון דולר. "עורכי הדין שלי די בטוחים שנזכה בסכום הזה, אבל אם יתנו לי 10 מיליון דולר אני אקח גם אותם.

"אבל אני חייב להוסיף שההמתנה לכספים האלה לא קשה לי בכלל. זה לא שחיי תלויים בזה. אני כבר ממש מאושר גם בלעדיהם. אני עושה מה שבא לי, אוכל מה שבא לי, יש לי אישה בהריון. ככה שהכסף הוא רק בונוס יפה".

בסיום השיחה אני אומר לקאריו בזהירות שעם כל הצרות שהוא עבר בכלא, זה עדיין מקום שהוא מכיר היטב, יכול להסתדר בו, זה המקום שעיצב את אישיותו והביא אותו עד הלום - למקום שבו הוא מרגיש חופשי ומאושר. ואם כך, שאלתי, אם באופן היפותטי היית יכול לחזור אחורה בזמן לגיל 16 ולעצב את החיים מחדש, היית מוותר על השנים בכלא?

קאריו נושם נשימה עמוקה, מסדר את התשובה בראש ומשיב: "על אף שקיבלתי הרבה מהכלא, התבגרתי והכול, רק בשביל שני מקרים ספציפיים הייתי מוותר על זה. האחד הוא הולדת הבן שלי לפני 22 שנה, והשני הוא מות אבי ב-1999. אלה אירועים שאם אתה לא שם אז אין אחר כך שום דרך לכפר על זה או להשלים אותם".

הקרנה פרטית

נערת אוקטובר, ואל קייל, במחווה לימי הזוהר של הוליווד

צילום: ג'וש ראיין

נערת חודש אוקטובר
PLAYBOY'S PLAYMATE OF THE MONTH

נערת חודש אוקטובר

שם: ואל קייל

תאריך לידה: 1.4.1991 עיר מגורים: פילדלפיה

שאיפות: כרגע ליהנות מהיותי הפליימייט של החודש. באשר לעתידי, אני רוצה משפחה גדולה עם שישה ילדים

כדאי שתדעו: אני בחורה ביתית, שאוהבת יצירה ומלאכת יד. בין התחביבים שלי ניתן למצוא תפירת שמיכות טלאים

מה את מחפשת בגבר שלך: גבר שיגרום לי להרגיש שאני הדבר הכי חשוב בעולם ולא יפחד לקחת שליטה

בארון שלי: מגפי קאובוי (זה פריט חובה) וג'ינסים קרועים מכל הסוגים

משאלה: ללמוד ריקוד על עמוד. תמיד התרשמתי מהבחורות הסקסיות שיודעות לנוע באקרובטיות מדהימה סביב העמוד

צמיד: lk-ליטל קלמנסון

מרצני הסקס

מאסטרס וג'ונסון היו החוקרים הראשונים שהוציאו את הסקס מחדר המיטות והכניסו אותו למעבדה

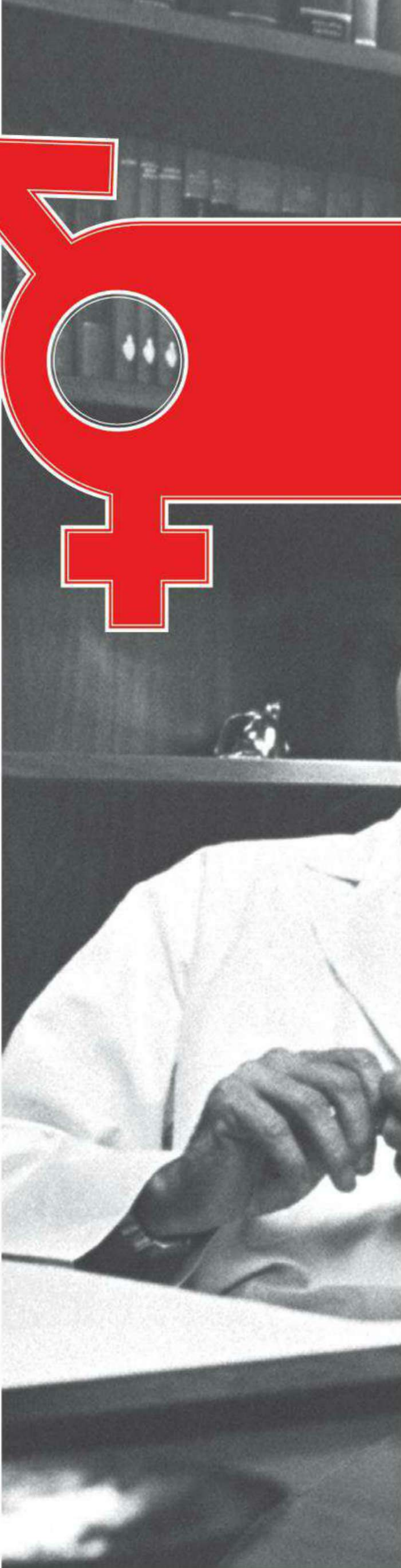

לפני יותר מ-50 שנה החל גניקולוג בשם ד"ר ויליאם מאסטרס, יחד עם שותפתו וירג'יניה ג'ונסון, בפרויקט מחקר שעמד להתמקד לדבריהם ב"ביולוגיה של הרבייה". התיאור התמים הזה הוביל, במהלך שני העשורים הבאים, למחקר מקיף שכלל 1,076 מתנדבים, שמאסטרס וג'ונסון צפו בהם מאוננים, מתמזמזים, מקיימים סקס אוראלי ואנאלי וגם סתם יחסי מין רגילים וטובים, במבחר גדול של תנוחות יצירתיות. השניים ניתחו אלפי אורגזמות (הם הפסיקו לספור אחרי יותר מ-14,000), טיפלו בבעיות סקס של 3,500 זוגות וכתבו שבעה ספרים על עבודתם.

עטיפת ספרם הראשון של מאסטרס וג'ונסון, "התגובה המינית האנושית", שיצא לאור ב-1966, היתה נייר חום פשוט. הספר, שנועד לרופאים, נכתב בשפה מקצועית יבשה ועמוסה במונחים מדעיים מורכבים, אך הפך במפתיע לרב-מכר, והפנה אל מחבריו את אור הזרקורים. הם הופיעו על שערי מגזינים ובתכניות טלוויזיה. הספר, שתורגם ליותר מעשר שפות, כמו גם הספרים שבאו אחריו, היה פורץ דרך בגלל הפתיחות שבה דן בנושאים כמו תפקיד הדגדגן, השאלה אם הגודל קובע, מנגנון הסיכה הווגינלית, הוכחת קיומה של מולטי-אורגזמה אצל נשים, השאלה אם כדאי לקיים יחסי מין בזמן היריון ובגיל מבוגר, ההנאה שבמין הומוסקסואלי (ומה יכולים הטרוסקסואלים ללמוד ממנו) ועוד.

המחקר של מאסטרס וג'ונסון היה אחד המנועים של המהפכה המינית (פלייבוי היה מנוע נוסף, כמובן), ומסיבה זו ערכנו שני ריאיונות מרכזיים עמם - את הראשון ערך נאט לרמן במאי 1968, ואת הריאיון השני קיים ג'יימס ר' פיטרסן, אז עורך מדור העצות בפלייבוי, בנובמבר 1979. פיטרסן כתב, "מאסטרס היה הגבר המערבי הראשון בהיסטוריה שלקח את הסקס למעבדה, וערך ניסויים מבוקרים, כדי לצפות באקט הסקס האנושי באובייקטיביות. הוא יודע על סקס יותר מאשר כל אדם אחר בעולם ואינו חושש להודות במה שאינו יודע. כשהוא דן בנושא הוא מגביל עצמו לעובדות. ג'ונסון היא ההפך הגמור ממאסטרס. במשך 23 שנה היא היתה שותפה במחקר ונאלצה לשים מעצורים לפטפטנות הטבעית שלה. היא מתייחסת לתקשורת בחשדנות, ונמאס לה שמתייחסים אליהם כאל זוג הדודים החביבים שעוסקים בחקר הסקס".

כמעט חמישים שנה אחרי הריאיון הראשון שלנו עמם חזרו מאסטרס וג'ונסון לתודעת הציבור, הודות לסדרה החדשה "המאסטרים של הסקס". קשה להאמין, אבל כפי שניתן לראות בעיקרי הדברים שליקטנו משני הריאיונות עמם, ממצאיו של הזוג עדיין חיוניים כדי להבין את האיך, המה והוואו של הסקס גם חצי מאה מאוחר יותר.

●

פלייבוי: איך איתרתם את מושאי המחקר שלכם?

מאסטרס: "בשלבים המוקדמים פנינו לאנשים שחשבנו שעשויים להיות מעוניינים".

פלייבוי: עבדתם קצת גם עם זונות, נכון?

מאסטרס: "התחלנו את המחקר עם אוכלוסיית הזונות מפני שלא היה לנו מקום אחר להתחיל בו. אבל ידענו שיהיה נדיר יחסית למצוא מבנה אגן נורמלי בקרב הזונות, לכן הפסקנו לעבוד איתן אחרי כ-18, 20 חודשים".

פלייבוי: בספר שלכם הצהרתם שהנחקרים הוקלטו ונצפו כשהם מקיימים יחסי מין ונמצאים בתנוחות שונות. מה היתה תגובת הנחקרים לכך שצפיתם בהם?

ג'ונסון: "מעולם לא היה מצב שבו כולם עמדו והסתכלו. כדאי גם לציין שיש תשאול לפני כל אקט; יש תקשורת מסוימת בינינו במהלכו ויש תשאול ארוך ומפורט לאחר מכן. על פי הצהרות הנחקרים עצמם, פעמים רבות הם שכחו לגמרי מסביבתם".

מאסטרס: "אני חושב שגם כשהם לא שכחו לגמרי מנוכחות החוקרים סביבם, הם למדו לא לשים לב אליהם או לפחות לא לייחס להם שום חשיבות".

פלייבוי: יש שאלה אחת שוודאי נשאלתם שוב ושוב: איך הצלחתם לחסום את רגשותיכם האישיים כשצפיתם במאות אנשים מקיימים יחסי מין? אף פעם לא הרגשתם תדהמה או מבוכה?

ג'ונסון: "אני מעולם לא הרגשתי מבוכה במעבדה. המחויבות שלי בחיים האישיים שלי, שם אני חופשייה להרגיש נבוכה, שונה מאוד מהמחויבות שיש לי במעבדה - לשמור על אובייקטיביות מקצועית בסביבת מחקר".

מאסטרס: "אתה חייב להיות כמה שיותר

צילום: imagebank/gettyimages

מאסטרס וג'ונסון מתוך הסדרה "המאסטרים של הסקס"

אובייקטיבי ולשמור על זה. אבל יש בהחלט אנשים רבים שאסור להם לעבוד בתחום הזה פשוט משום שהם לא יכולים להפריד בין מה שנדרש מהם מבחינה אישית לבין מה שנדרש מהם מבחינה מקצועית".

הדואר בא היום

פלייבוי: מה למדתם מהמכתבים שקיבלתם על תחושות הציבור כלפי המחקר שלכם?

מאסטרס: "קיבלנו אלפי מכתבים. כשמונה אחוז מהם נכנסים לקטגוריית ה"תפסיקו עם זה". מחצית מאלו הם מרושעים, גסים ואנונימיים. המחצית השנייה של המכתבים השליליים הגיעה מאנשים טובים, שמרגישים שלא ראוי לחקור את ההתנהגות המינית. הם חותמים בשמותיהם, הם כותבים בצורה מנומסת ואנחנו מכבדים את דעתם. 22 אחוז מהדואר הוא מכתבי תמיכה, ושאר ה-70 אחוז - והם החשובים באמת - מגיע מאנשים שמבקשים עצה לגבי בעיות בחיי המין שלהם".

המצלמות רואות הכול

פלייבוי: אנשים רבים פירשו באופן לא נכון את מטרת המכשירים המכניים והציוד שהשתמשתם בו בניסויים שערכתם. תוכלו לספר לנו עליהם?

מאסטרס: "מלבד אבר המין הזכרי המלאכותי, השתמשנו בסוג הרישום הקרדיוגרפי הרגיל למדידת קצב הלב, לחץ הדם, דופק, קצב הנשימה וכן הלאה. השתמשנו גם במצלמות כדי שנוכל לצפות בניסוי בהילוך אטי לצורך המחקר".

פלייבוי: בספרכם אתם מתארים את אבר המין הזכרי המלאכותי כמכשיר עשוי מפלסטיק, ובו "תאורה קרה", שמאפשר לצפות ולהקליט את המתרחש בלי להפריע לסיטואציה או להשפיע עליה. כתבתם: "ניתן להתאים את הציוד, לפי מצב הגוף, ועל פי גודל, משקל והתפתחות וגינלית. הקצב והעומק של הדחיפה הווגינלית נקבע ונשלט לחלוטין על ידי האינדיווידואל המשתמש." לשם מה יצרתם את המכשיר הזה?

מאסטרס: "ראשית, הרשה לי לציין שאבר המין הזכרי המלאכותי היה הציוד המכני היחיד שאיננו ציוד סטנדרטי הקיים בכל מעבדת פיזיולוגיה. הוא תוכנן למטרת צפייה ותצלום תוך-וגינליים - כדי להראות לנו מה מתרחש בתוך הווגינה במהלך השלבים השונים של התגובה המינית. האבר המלאכותי כבר פורק ואינו בשימוש מזה זמן רב, ואין לנו שום כוונות לייצר אותו שוב".

ג'ונסון: "אולי זה הזמן המתאים לתקן את התפיסה המוטעית, שהפיצו אמצעי התקשורת - ואני מתכוונת להנחה המסעירה שמטרתו היחידה של האבר המלאכותי היתה לגרום לתגובה מינית. זה לא נכון. מושאי המחקר לא יכלו להגיע לאורגזמה בעת קיום יחסי מין מלאכותיים באמצעות השימוש בו לבדו - כולן היו חייבות להפעיל גירוי עצמי נוסף, שנבע מההעדפות האישיות שלהן והתבסס על דפוסים שכבר נטבעו בהן קודם לכן. הנקודה היא שנקבה מגיבה מינית למה שטעון עבורה במשמעות מינית. לאחר תקופה מסוימת, יש להניח שכל הנשים במדגם שלנו כבר יכלו לכוון את עצמן להגיב לאבר המלאכותי לבדו אם רצו לעשות זאת; אבל בשבילן, לא היתה לאבר המין שיוצר במעבדה שום משמעות בפני עצמו. הסיטואציה לא דרשה זאת וגם הן לא היו מעוניינות בכך. כתוצאה מכך, הסיבה היחידה ליצירת המכשיר הזה ולשימוש בו היתה לספק הזדמנות להגדיר ולמדוד את הסביבה התוך-וגינלית".

ומה עם האהבה

פלייבוי: באותו הקשר, של ההאשמה על שימוש בציוד מכני, הועלתה הנקודה שבכל הספר "התגובה המינית האנושית" לא מוזכרת המילה אהבה אפילו פעם אחת.

מאסטרס: "נכון. היא לא מוזכרת. התחלנו בפרויקט הגדרת העובדות הפיזיולוגיות של התגובה המינית בעיקר משום שהיה שיעור לא יאומן של תפישות שגויות, פנטזיות וטעויות לגביה. במקום להציג דעה - או פרשנות פסיכולוגית - הרגשנו שהגיע הזמן לברר כמה עובדות בסיסיות בתחום".

פלייבוי: היו גם שהתלוננו שמחקרים כמו שלכם הורסים את המסתורין סביב הסקס. אתם חושבים שזה נכון?

ג'ונסון: "אנחנו מאלה שסבורים שהאספקטים המציאותיים והכנים של המיניות מסעירים הרבה יותר מאשר המסתורין כביכול. ידע על סקס לא פוגע בו, אלא משפר אותו".

אחת ולתמיד: גדול יותר הוא טוב יותר?

פלייבוי: אספתם מידע ביחס לאמונה שהגודל של הפין הגברי יכול להשפיע על התגובה המינית של האישה. תוכלו לספר לנו על כך?

מאסטרס: "קיים מיתוס ותיק על פיו גודל הפין מרמז על יכולת הזכר לגרות את הנקבה. אנחנו מצאנו שזה לא נכון. ראשית כול, גודל הפין נמדד בדרך כלל במצבו הרפוי. במצב זה, יש הבדלים גדולים בגודל בין פין לפין. אבל כשהוא זקוף, הפין הקטן יותר עובר תהליך זקפה גדול הרבה יותר מזה של הפין הגדול. לכן, ברגע שהפין מצוי בזקפה מלאה, לא מורגשים כמעט הבדלי הגודל שנראו כשהפין היה רפוי. בנוסף, מבנה הגוף הנקבי מיועד להכיל את הפין, לא משנה מה גודלו, מבלי להרחיב את הווגינה מעבר לגודל המספיק כדי להכילו. ההתרחבות הווגינלית היא לחלוטין לא רצונית כמובן והיא מתאימה עצמה לכל פין במצב זקפה".

כאב ביצים (אצל גברים ונשים)

פלייבוי: אחד הממצאים שלכם שפורסמו בהרחבה רבה נוגע לארבעת שלבי התגובה המינית - התגרות, מישור, אורגזמה ורגיעה. מה קורה לאנשים, בעיקר נשים, שלא עוברים את המחזור המלא עד לאורגזמה?

מאסטרס: "הן חוות אי-שקט, אי-יציבות רגשית, חוסר מנוחה, אי-נוחות באגן, חוסר שינה. אתה מבין, אורגזמה היא נקודת שחרור גודש דם באגן. השחרור הזה של הדם מתרחש במהירות רבה כשיש אורגזמה. אם אין, שחרור גודש הדם מואט. התסכול, אי-השקט ואי הנוחות באגן עלולים להימשך שעות; לפעמים - אם כי לעתים רחוקות - יום או יומיים".

פלייבוי: ומה לגבי הגבר? בקרב גברים צעירים יש מצב ידוע, שקוראים לו בסלנג "כאב ביצים", כשהזכר מתלונן על כאב חריף באשכים אם הוא מגורה ולא מגיע לאורגזמה. יש הסבר דומה למצב הסבל הזה?

מאסטרס: "כן. בניסויים שלנו גילינו שכשהגבר מגורה מינית ומתקרב לשפיכה, אשכיו גדלים; הם עשויים לגדול בממוצע ב-50 אחוז לעומת מצבם כשהגבר לא מגורה. גבר צעיר שאשכיו נשארים נפוחים במידה כזו במשך זמן מה - בלי להגיע לשפיכה - עלול בהחלט לפתח כאב ורגישות. הגברים שסובלים מתסכול של "מצב מישור" ממושך בדרך כלל מאוננים או

שיש להם פליטת לילה וכך הם משחררים את הנפיחות הזו".

אורגזמה לעומת שפיכה

פלייבוי: השתמשת במונח שפיכה ולא אורגזמה. יש הבחנה בין השתיים אצל הגבר?

מאסטרס: "האורגזמה של הגבר מורכבת למעשה משני שלבים. בשלב הראשון יש תחושה של "הכרח שפיכה". הוא מתרחש כאשר הגבר לא יכול יותר לשלוט בשפיכה אבל לפני שהוא פולט ממש את נוזל הזרע. שלב זה של הכרח שפיכה נמשך שתיים עד ארבע שניות והוא מלווה בהתכווצויות של בלוטת הערמונית וככל הנראה גם של שלפוחיות הזרע. החלק השני של האורגזמה הגברית - של השפיכה ממש - הוא היציאה של נוזל הזרע דרך השופכה באמצעות התכווצויות של שרירי הפין והשופכה. לאורגזמה הנשית, לעומת זאת, יש שלב אחד בלבד".

פלייבוי: מצאתם עדויות כלשהן לקיומה של שפיכה נשית?

מאסטרס: "דיברנו עם ארבע נשים שטענו שבעת האורגזמה יש להן שחרור אדיר של נוזלים. אבל מעולם לא היתה לנו ההזדמנות לבחון את הנשים האלו במעבדה".

פלייבוי: בספרכם דנתם גם במולטי-אורגזמה נשית.

מאסטרס: "מעבר לכמה עניינים פיזיולוגיים טכניים בעיקרם, אחד הדברים החשובים שהוכחנו - לדעתנו, לפחות - הוא שהאישה היא מולטי-אורגזמית באופן טבעי".

פלייבוי: אז בהמשך למונח "אורגזמית באופן טבעי", האם לדעתכם, בתנאים זהים, האישה אמורה להגיע לאורגזמה באותה קלות כמו הגבר?

מאסטרס: "בהחלט כן. אין לנו שום ראיה שמעידה אחרת. נדמה שמגבלות חברתיות פוריטניות וויקטוריאניות הרסו או שינו משמעותית את יכולת התגובה הטבעית של האישה".

וגינה לעומת דגדגן

פלייבוי: בואו נעשה סדר. היה בעבר ויכוח על אורגזמות של הדגדגן לעומת אורגזמות וגיניליות. לא מזמן קראנו תקציר מאמר שהתפרסם בקונגרס הבינלאומי השלישי לסקסולוגיה רפואית, ובו טוען סקסולוג שיש אורגזמות של הדגדגן, אורגזמות וגיניליות וגם אורגזמות רחמיות.

ג'ונסון: "אוי אלוהים אדירים! כמות השטויות שיש בתחום הזה, וכמות האנשים שאין בהם טיפה של אמינות! מובן שהרחם מגיב לאורגזמה - אם לאישה שמגיעה לאורגזמה יש רחם. כל חלק אחר בגופה מגיב גם הוא בצורה כלשהי. המשתנים הם ברמת המעורבות והעוצמה ובתפיסה הסובייקטיבית שלה".

פלייבוי: איזה תפקיד משחקים גורמים פסיכולוגיים כמו פנטזיה ודמיון בהעצמת התגובה המינית אצל שני המינים?

ג'ונסון: "תלוי איך אתה מגדיר את המונחים הללו. מה שחלק מהאנשים מכנים דמיון ניתן לתאר כזיכרון. המרכיב הפסיכולוגי הקבוע היחיד בתגובה המינית הוא הזיכרון של העונג, או התגובה המותנית לעונג. במילים אחרות, זוהי תגובה לאותם הדברים שהפכו טעונים במשמעות מינית עבור אותו אדם. האדם יכול לזמן אותם במכוון במהלך אוננות או קיום יחסי מין כדי לעזור לו להתגבר על סביבה או על אירוע מסוים - עיתוי או מקום שלא מעוררים אותו מינית".

מאסטרס: "לדמיון, לפי ההגדרה שלנו, יש תפקיד ממשי מאוד בתגובה המינית, אבל זה משתנה מאוד בין אדם לאדם. בדרך כלל הוא מופעל במהלך ההתעוררות של שלבי המישור המוקדם; אבל ברגע האורגזמה, האדם שקוע בדרך כלל בתחושות שלו וממוקד בהן".

פלייבוי: באופן טבעי, לדמיון יש חשיבות רבה כשמקיימים יחסי מין עם פרטנר שאינו מושך מבחינה פיזית. מצאתם שמשיכה פיזית חשובה לתגובה מינית מוצלחת?

ג'ונסון: "שוב, כל הדברים האלו משתנים מאוד בין אדם לאדם".

פלייבוי: אבל מניסיונכם כחוקרים, לא גיליתם שיש אספקטים מסוימים של הופעה חיצונית שנראים מגרים יותר מאחרים בעיני גברים אמריקאים רבים - מאפיינים כמו גודל השדיים, למשל?

מאסטרס: "אם אתה מדבר על גודל השדיים, אתה חייב להזכיר באותה נשימה את הפרסומאים של מדיסון אווניו ואת פלייבוי, כי הם אלה שיצרו את הקונוטציות המיניות בהקשר הזה. למעשה, אישה בעלת שדיים גדולים לא בהכרח תהיה מינית יותר".

ג'ונסון: "ומה שגרוע מכך, העיסוק של האישה בשאלה אם היא מושכת מבחינה מינית עלול לגרום לה לא לשים לב או לא להתייחס למיניות האמתית שלה. מצד שני, אם היא מרגישה מושכת מבחינה מינית, היא עשויה לתפוס את עצמה כאדם מיני יותר; וכתוצאה מכך, היא עשויה להיות מעוניינת יותר. אני לא אנתרופולוגית, אבל אני חושבת שיש הוכחות שהמשיכה המינית לשדיים של האישה קשורה לקונספט של דמות האם".

מאסטרס: "ובמקביל, בקרב האוכלוסייה הגברית, יש גם אנשי ירכיים ואנשי רגליים. כל אחד נמשך למשהו אחר".

השפעת הפורנוגרפיה

פלייבוי: האם יש בפורנוגרפיה פוטנציאל ארוטי דומה עבור גברים ונשים?

מאסטרס: "מניסיוננו, כן. ההבדלים נובעים מהרקע האישי ומההעדפה האישית, יותר מאשר ממינו של האדם".

פלייבוי: האם אתם סבורים שפורנוגרפיה תמשיך להיות מסעירה כל כך אם היא תהיה נגישה לכל אחד, ולא תיחשב לטאבו?

ג'ונסון: "דעתנו, כמו כל דעה אחרת, היא תיאורטית בלבד. אבל אנחנו חושבים שהאיסור על הפורנוגרפיה בהחלט מוסיף לכוח המשיכה שלה".

פלייבוי: אתם חושבים שכדאי לשלוט בנגישות שלה?

ג'ונסון: "אני לא חושבת שזה יכול לעזור למישהו אם יגידו לו מה מותר לו או אסור לו לקרוא או לראות".

מאסטרס: "מה שאדם אחד אדיש אליו, יכול להיות דוחה עבור אדם אחר וארוטי בצורה בלתי רגילה עבור אדם שלישי".

> **ג'ונסון: "אנחנו חושבים שהאיסור על הפורנוגרפיה בהחלט מוסיף לכח המשיכה שלה, אני לא חושבת שזה יכול לעזור למישהו אם יגידו לו מה מותר לו או אסור לו לקרוא או לראות"**

החיים לפני ויאגרה

פלייבוי: בעיה מינית נוספת שעלתה ממחקרכם ארוך הטווח היא אימפוטנציה. איך אתם מגדירים אימפוטנציה?

מאסטרס: "אנחנו מסווגים אותה לשני סוגים. במקרה של אימפוטנציה ראשונית, הגבר נכשל בהזדמנות הראשונה שלו לחדירה וממשיך להיכשל בכל פעם לאחר מכן להשיג או לשמר זקפה למשך הזמן המספיק כדי להשיג חדירה. במקרה של אימפוטנציה משנית, הגבר לא נכשל בפעם הראשונה שלו או באלף הפעמים הראשונות שלו, אבל אז הוא מתחיל לפתח קושי להשיג או לשמר זקפה".

פלייבוי: מה הסיבה העיקרית לאימפוטנציה?

מאסטרס: "פחד. לא משנה למה או באילו נסיבות נכשל הגבר בהשגת זקפה או בשימורה בפעם הראשונה, הגורם העיקרי להמשך אי-תפקוד מיני לאחר מכן הוא חרדת הביצוע. גברים שזה קרה להם באופן חד פעמי בגלל, למשל, עייפות או צריכת אלכוהול מוגזמת, ולא מייחסים לזה משמעות מיוחדת, כמעט ולא מפתחים את הפחד הזה. אבל אלו שמוציאים כישלון מקרי מהקשרו, מעניקים לו משמעות גדולה מדי ומתעסקים בו לאחר מכן, יכולים להמשיך ולפתח מקרים חמורים של אימפוטנציה משנית".

ג'ונסון: "אלכוהול הוא כנראה הגורם הראשי לאימפוטנציה משנית".

פלייבוי: האם יתכן, כפי שהציעו כמה מבקרים, שהשחרור המיני של האישה - והעלייה בתביעותיה המיניות מהגבר כתוצאה מכך - היא סיבה עיקרית לאימפוטנציה?

מאסטרס: "כל מצב שנתפס אצל גבר כלשהו כמאיים, עלול לעורר בו פחד לגבי הביצועים שלו וכתוצאה מכך לגרום אותו לנסות להתגבר

עליו בכוח. אבל לא צריך דווקא שחרור נשי בשביל זה".

שפיכה מוקדמת

פלייבוי: בעיה מינית אחרת שציינתם היא שפיכה מוקדמת. גם אותה קשה להגדיר, כמו את האחרות?

מאסטרס: "כהגדרת עבודה, אנחנו מתארים שפיכה מוקדמת כך: גבר שלא יכול לשלוט בתהליך השפיכה די זמן כדי לספק את הפרטנרית שלו, במשך לפחות מחצית מהפעמים. כמובן, ההגדרה הזאת לא תחול אם למשל הפרטנרית לא מסוגלת להגיע לאורגזמה. הסיבות לכך משתנות. אני מניח שאחת הסיבות העיקריות בקרב גברים בני 40 היא הליכה לזונות בשנות העשרה המאוחרות שלהם ובשנות העשרים המוקדמות, כי אצלן יש לחץ לפעול במהירות ולהגיע לשפיכה ואין התייחסות לעיתוי, למקום ולנסיבות".

פלייבוי: רבים מהגברים מנסים להתגבר על בעיות של שפיכה מוקדמת או של פרטנרית שלא מגיעה לאורגזמה באמצעות פיתוח טכניקה של מודעות עצמית. הם לומדים בעל פה תובנות סקס שמופיעות בספרי הדרכה לנישואים טובים, פועלים על פיהן ומשננים בשקט את לוח הכפל במהלך יחסי המין, או חושבים על שוק המניות.

ג'ונסון: "לא צריך לשנן את לוח הכפל כדי לעצור את השפיכה. כשטיפלנו במקרים הראשונים של שפיכה מוקדמת, ראינו שהמקרים חוזרים על עצמם בצורה כמעט סטריאוטיפית. בדרך כלל הניסיון המיני הראשון של האדם היה בנסיבות שחייבו אותו להזדרז ביחסי המין ותחת לחץ גדול. לדוגמה, במושב האחורי של מכונית. לא היתה שום תחושה שעליו להשתהות ולהעריך את האקט עצמו; היה רק את הכיף של לעשות את זה".

ומה לגבי ההומואים?

פלייבוי: היו תחזיות שתוצר לוואי נוסף של החופש המיני יהיה שגשוג של הומוסקסואליות. מה דעתכם?

מאסטרס: "אם מרבית הסיבות שנותנים מדענים וההומוסקסואלים עצמם להומוסקסואליות נכונות, אזי ליברליזציה של היחס למין תסייע להסיר כמה מהסיבות האלו; היא תעזור להפחית את הדחייה העצמית של ההומוסקסואל. זה כמובן רק בתיאוריה. אין לנו עדויות התומכות בכך.

אנחנו מתקדמים מאוד בתחום ההומוסקסואליות. אנחנו חוקרים את האישה ההומוסקסואלית במיוחד, כי לתחושתנו היא מעולם לא נבחנה לעומק. אנחנו רוצים ללמוד עליה ככל האפשר מנקודות מבט סוציולוגיות, פיזיולוגיות, ביו-כימיות, אנדוקרינולוגיות, וכמובן טיפוליות".

פלייבוי: מה מטרתכם בחקר ההומוסקסואליות?

מאסטרס: "אנחנו מקווים להגיע בסופו של דבר לקונספט כלשהו של היפוך מיני עבור אלו שחפצים בכך. ממה שאנחנו יודעים עכשיו - שהוא מעט מאוד - אנחנו לא יכולים להתייחס להומוסקסואליות עצמה כאל סטייה או חריגה. נראה שזוהי צורה בסיסית של ביטוי מיני - צורה שמופיעה אמנם בקרב מיעוט אבל קיימת בהחלט".

פלייבוי: למה שהטרוסקסואלים יתעניינו בממצאים שבספר "מבט על ההומוסקסואליות" (ספר שיצא לאור מאוחר יותר והתמקד בהומוסקסואליות)?

מאסטרס: "כי הספר הוא על איך הטרוסקסואלים עושים אהבה בדיוק כמו שהוא על איך הומוסקסואלים עושים אהבה".

פלייבוי: בקצרה, מה היו הממצאים המעניינים ביותר במחקר שלכם?

מאסטרס: "אחד המאפיינים המדהימים ביותר של ממצאינו היה העובדה שכמעט לא היה הבדל בין הומוסקסואלים להטרוסקסואלים מבחינת היכולת להגיב לגירוי מיני ללא חדירה. הומוסקסואלים והטרוסקסואלים, גברים ונשים, הגיבו לאוננות, למניפולציה של הפרטנר ולמין אוראלי. צפינו במאות מחזורי אורגזמה, ורק בפחות מאחוז אחד מהפעמים הם לא הצליחו להגיע לאורגזמה".

פלייבוי: בכתבת השער על הספר, שהתפרסמה במגזין טיים, הגיעו למסקנה שהומואים טובים יותר במיטה. נראה שעל פי הממצאים שלכם, אם נעשה אהבה כמו הומוסקסואלים, חיי המין שלנו ישתפרו.

מאסטרס: "בוא נגיד את זה ככה: הטעות הגדולה ביותר שאפשר לעשות היא לומר שאתה עושה אהבה כמו מישהו אחר. כי זה לא מה שאתה עושה. אתה עושה מה שאתה רוצה לעשות, ויש לקוות, מה שמהנה את הפרטנר שלך. בהצגת הממצאים שלנו לגבי הומוסקסואליות, קיווינו להראות את העושר של האפשרויות הקיימות, ולהפוך אותן ללא-מאיימות, כי באופן בלתי נמנע, אנשים קצת חוששים מדברים שהם לא מבינים או לא מכירים".

פלייבוי: אבל עדיין, בספר שלכם כתוב שההומוסקסואלים משני המינים יודעים יותר על הצרכים של הפרטנרים שלהם ומתעניינים יותר בגיוון בחיי המין שלהם, ואנשים כמונו מבינים מזה שהם טובים יותר בסקס מאשר הטרוסקסואלים.

ג'ונסון: "אפשר לומר שהם משקיעים בזה קצת יותר. הם מביאים יותר מעצמם לסקס; לכן, יתכן שהם מקבלים קצת יותר בתמורה. שים לב, זה לא שיש להם יותר אורגזמות. אבל נראה שהם יותר מעורבים בעניין".

פלייבוי: האם היו הבדלים בדרך שבה זוגות ההומוסקסואלים וההטרוסקסואלים גירו אחד את השני בזמן המזמוזים בהכנה לסקס?

מאסטרס: "הזוגות ההומוסקסואלים לא מיהרו לשום מקום. הם פעלו לאט ובנו את ההתרגשות כדי להאריך את שלב המישור. לעומתם, ההטרוסקסואלים יצרו את הרושם שהם שם רק כדי לגמור את העבודה, להגיע לאורגזמה בזמן הקצר ביותר האפשרי".

פלייבוי: מה עשו נשים הומוסקסואליות במיטה?

מאסטרס: "הן חיבקו, נישקו וליטפו את הגוף כולו לפני שניגשו ישירות לשדיים או לאברי המין. רק שש מתוך 76 הלסביות שבחנו ניגשו ישירות לגירוי השדיים, ורק אישה אחת ניגשה לאברי המין של הפרטנרית שלה מיד בתחילת הסקס".

פלייבוי: ברור שאישה תדע את זה על אישה אחרת. אבל איך פועל גבר אם הפרטנרית שלו לא אומרת לו מה לעשות?

ג'ונסון: "הם עושים להן מה שהם עושים לעצמם, וזה לא תמיד משהו שאישה יכולה להגיב אליו. הגבר משתמש לא פעם באצבעותיו כאילו הן הפין. כשהלסביות חדרו באמצעות

מאסטרס: "נוסחת הסקס האמריקאית היא: נשיקה על השפתיים, יד על השדיים וצלילה למטה לאגן הירכיים"

צילום: imagebank/gettyimages

אצבעותיהן, הן כמעט אף פעם לא הגיעו מעבר לשליש החיצוני של הוגינה, שהוא, מבחינת קצות העצבים, האזור הרגיש ביותר. הבעלים השתמשו לעתים קרובות באצבעות שלהם כתחליף פין, אף על פי שהנשים שלהם היו די אדישות למגע הזה, בייחוד כשנגעו בהן כך לפני שהיו מגורות באמת. שליש מהנשים שתשאלנו אמרו שהן הרגישו שחדירה ידנית עמוקה היתה מרגשת יותר לבעלים שלהן מאשר להן. לסביות, לעומת זאת, הראו נכונות כללית רבה יותר לגלות מה הפרטנריות שלהן רוצות וממה הן נהנות".

פלייבוי: וכשלסבית הגיעה למשחק בשדיים, היא עשתה זאת אחרת מאשר גבר?

מאסטרס: "המשחק בשדיים היה ארוך יותר באופן משמעותי. הן גירו את כל השד בעקביות, הן ידנית הן אוראלית, ומיקדו תשומת לב מיוחדת בפטמות. ונדמה שהמגרה הקפידה במיוחד לתת זמן שווה לכל שד. למעשה המקבילה של הזקפה אצל הגבר. אבל, וזה אבל גדול, זה לא נעצר שם. אני עומדת להתייחס לתחום שאני לרוב מנסה להימנע ממנו, כי אנחנו משתדלים להציג דברים מנקודת המבט של אותו המין - אבל לדעתי אפשר לומר שגבר שיש לו זקפה הוא לא תמיד גבר שמוכן לקיים יחסי מין. האישה עשויה להיראות מוכנה מבחינה פיזיולוגית או אנטומית. אבל תהיה זו טעות להניח שאם היא מוכנה פיזית, היא גם הגיעה לנקודה שבה היא מוכנה מבחינה רגשית או אפילו רוחנית. הגבר מניח את ההנחה הזו לעתים קרובות כל כך, ואז חודר ומיד יוצר את התבנית של הדחיפות. המשימה של התאמת גופה לעומק, לתדירות ולעוצמה של הדחיפות של הגבר מסיחה עוד יותר את דעתה של האישה, והיא לא מצליחה לפתח מודעות לתגובה שלה עצמה. גם אם היא תחווה אורגזמה בסופו של דבר, רמת המעורבות אוראלי - משום שזה כל מה שיש להם. גם כשאמרנו לנשים הטרוסקסואליות שיהיה רק מין אוראלי באותו הערב, הן היו כל כך לא רגילות לכך שזה שיא מענג בפני עצמו, שבתחילה הן לא היו מעורבות במיוחד".

חשיבותו של הסקס

פלייבוי: מה אתם צופים לגבי עתידו של מחקר הסקס?

מאסטרס: "אנחנו מקווים שתהיה מספיק בגרות והתרחבות מבוקרת של המחקר, כך שהוא יוכל להיעשות בתחום ההתנהגות המינית כולה - לא רק מנקודות המבט הפסיכולוגית והפיזיולוגית, ה"למה" וה"מה", אלא גם למשל מנקודת המבט הסוציולוגית והתיאולוגית. להתנהגות המינית האנושית יש חשיבות עילאית לכל אדם ואדם במשך כל חייו. מלבד אינסטינקט השימור העצמי, זוהי גם התגובה

מאסטרס: "אם אתה מדבר על גודל השדיים, אתה חייב להזכיר באותה נשימה את הפרסומאים של מדיסון אווניו ואת פלייבוי, כי הם אלה שיצרו את הקונוטציות המיניות בהקשר הזה. למעשה, אישה בעלת שדיים גדולים לא בהכרח תהיה מינית יותר"

לפעמים הקדישו 10 דקות תמימות לשדיים לפני שהתחילו בכלל לגעת באברי המין. ראיתי זוגות הטרוסקסואליים רבים מתחילים ומסיימים יחסי מין שלמים בזמן שזוג לסבי התמקד רק בשדיים".

התנוחה המיסיונרית

פלייבוי: האם היתה תכונה אחת או דפוס אחד שאפיינו את כל יחסי המין (של ההטרוסקסואלים)?

מאסטרס: "נוסחת הסקס האמריקאית היא: נשיקה על השפתיים, יד על השדיים וצלילה למטה לאגן הירכיים".

ג'ונסון: "מבחינת התנהגות מינית, אמנם נדמה שאנחנו עם שמחפש מודלים ברורים כדי להתאים את עצמנו לדמות של מישהו שחייו הם לכאורה חיי הסקס האולטימטיביים, אבל ברגע האמת, אנחנו נוטים לפעול בהתאם לשיעורים הראשונים שלמדנו מבני קבוצת הגיל שלנו. אין לנו מספיק ביטחון אישי כדי להיות יצירתיים מבחינה מינית. אפילו בסביבת המעבדה, אנשים מתוחכמים מבחינה מינית לפעמים חוזרים לתסריט המוכר להם".

פלייבוי: שהוא?

מאסטרס: "כ-80 אחוז מהגברים עשו אהבה בתנוחה המיסיונרית. הם עלו על האישה ברגע שהיתה להם זקפה וברגע שהם חשבו שהפרטנרית שלהם מוכנה. בדרך כלל הם החליטו שהיא מוכנה כשהיא היתה רטובה".

פלייבוי: וזה לא נכון?

ג'ונסון: "תראה, תיאורטית אפשר לומר שזה נכון. רטיבות וגינלית אצל האישה היא הסובייקטיבית שלה עלולה להישאר נמוכה, והסיפוק שלה מינימלי. יש סיכון גבוה שתתפתח עוינות כלפי הפרטנר בסיטואציה כזו".

פלייבוי: אחד מעיקרי האמונה במדריכי הנישואים הוא שאם אתה מקדיש מספיק זמן למשחק מוקדם, הכול יהיה בסדר בסוף. האם מצאתם שכך הדבר?

מאסטרס: "אני לא מחבב את המונח הזה, משחק מקדים. זה נשמע כאילו זה משהו חשוב פחות או חסר משמעות. הצופה המדען מוכרח לחלק את התגובה המינית לשלבים, אבל פרטנרים לסקס שעושים זאת הופכים את המצב האנושי הזה למשהו שהוא מכוון מטרה. כשהם עושים זאת, האישה בעיקר מאבדת את יכולתה להגיב תגובה מינית ספונטנית".

פלייבוי: כלומר?

מאסטרס: "מצאנו שכשביקשנו במעבדה מגבר ואישה לעסוק נניח בנגיעות באברי המין או במין אוראלי, האישה בדרך כלל נהייתה רטובה מאליה באופן טבעי, ביחס ישר לכמות הגירוי שקיבלה. לעומת זאת, כשביקשנו במקרה אחר מאותו זוג לקיים יחסי מין והגבר, כחלק מהתהליך כולו, עשה את אותן פעילויות - מגע באברי המין או מין אוראלי - לעתים קרובות האישה לא נהייתה רטובה מאליה, ביחס ישר לכמות הגירוי שקיבלה".

פלייבוי: האם יתכן שהזוגות ההומוסקסואלים שצפיתם בהם הצליחו לענג את עצמם יותר - משום שלא היו תחת לחץ לקיים יחסי מין?

מאסטרס: "בהחלט. הם משקיעים יותר מעצמם בפעילויות האלה - אוננות, מין רבת העוצמה ביותר שאנחנו מכירים. יחד עם זאת זוהי התגובה שעליה אנחנו יודעים הכי פחות. ראו את כמות הזמן והמאמץ האדירה שהושקעה בבלימת מחלת הפוליו למשל - מאמץ ראוי, שכן בזכותו המחלה נבלמה - אבל האם אפשר להשוות חשש לאדם אקראי שנדבק בפוליו לדאגה יומיומית שמלווה כל אדם ואדם לגבי מיניותו? אף שאנחנו כמובן בעד כל התקדמות רפואית שמסייעת לחסל את המגפות הגדולות, יש להבין גם שהפעילות הפיזיולוגית שמכלה את מרב זמנו של האדם, אחרי אכילה ושינה, ראויה לא פחות מכך למחקר חד-משמעי ואובייקטיבי. אנחנו מתכוונים להקדיש את מרב החיים שלנו למחקר הזה".

פלייבוי: עד כמה הסקס באמת חשוב, לדעתכם?

ג'ונסון: "סקס הוא בעל חשיבות עילאית בחייהם של רוב האנשים. אתה יכול להיות בטוח בדבר אחד: ככל שאדם יודע יותר על סקס, יש לו סיכוי טוב יותר להתמודד ביעילות עם הבעיה, כשמשהו שם לא מספק. זוהי בכל אופן הסיבה שבעטיה אנחנו מתמסרים למחקר הסקס. זאת יחד עם העובדה שאנחנו ממשיכים להאמין ש"סקס הוא דבר טבעי". הצהרנו זאת כל כך הרבה פעמים עד עכשיו, שלאנשים כבר בטח נמאס לשמוע את זה. אולי בעוד עשר שנים, החברה שלנו תאפשר לנו גם לחיות על פי הצהרה זו".

facebook.com/ice.watch
WWW.ICE-WATCH.COM
Tel. : 03 6124465

10 ATM

ice
watch

10 ATM

צילום: יח"צ

מקלארן P1

תרגום: טל אבן

המקלארן P1 החדשה תוכננה להיות מכונית הנהיגה הטובה בעולם, לכביש ולמסלול המירוצים.
על מנת להשיג זאת, חברת מקלארן משתמשת בניסיונה ובהצלחתה מזה 50 שנה בתחום המירוצים, ובמיוחד בתחום האווירודינמיות ובטכנולוגיית סיבי הפחמן (Carbon Fibre), המאפשרת לייצר מכוניות קלות משקל.
עיצובה של המקלארן P1 מונחה משיקולי פונקציונליות ומשיקולים הנדסיים טהורים, ולמעשה שום דבר בעיצוב אינו מיותר; לכל פרט ופרט בעיצוב יש סיבה, בדיוק כמו ברכבי פורמולה 1.
המעצב הבכיר פרנק סטפנסון, שעבד בצמוד למהנדס העיצוב הראשי, דן פרי-ויליאמס, מסביר את השיקולים: "רציתי להוריד משקל מרבי מהרכב שעיצבנו, ולעשות אותו 'רזה' - רכב שאין בכלל 'שומן' בין מרכיביו המכניים לכיסוי החיצוני שלו. זה כמו 'לשאוב' החוצה את כל האוויר המיותר, כדי ליצור צורה אמתית מאוד ודרמטית, ולא פחות חשוב - יפהפייה".
התוצאה היא "כוח הצמדה" חסר תקדים לרכב כביש: האווירודינמיות המדהימה שלה מייצרת כוח המצמיד את הרכב לכביש ומאפשר רמות אחיזה גבוהות מאוד. גבוהות אף מרכב המירוץ פורשה GT3.
בשל כך, לא רק יכולות הפנייה והבלימה שלה מדהימות. גם האיזון, היציבות ויכולת הניהוג, ובכל מהירות, הם מהטובים שיש.
לצד זה, המקלארן P1 מפנקת מאוד עם אבזור יוקרתי: בקרת אקלים מלאה, ניווט לווייני ומערכת שמע מעולה.
ייצור הרכב יסתיים אחרי השלמת 375 יחידות בלבד, עובדה המבטיחה שהמקלארן P1 יהיה נדיר, ועדיין בלתי נשכח, כשיופיע על הכביש.

יחידת הכוח

כדי לעמוד בהצהרה "רכב הנהיגה הטוב בעולם", הרכב חייב לייצר ביצועי-על, תגובת דוושה מיידית ועדיין לשמור על רמות זיהום נמוכות.
על מנת לייצר תגובה מיידית, וללא השהיה (גם אם קצרצרה) המאפיינת מנועים רגילים, המקלארן P1 משתמש במערכת חדשנית בשם IPAS (Instant Power Assist System), מערכת המשלבת מנוע בנזין ומנוע חשמלי. המערכת מכילה מנוע בנזין V8, 3.8 ליטר בעל שני מגדשי טורבו, המשודך למנוע חשמלי.
המנוע החשמלי מסוגל לייצר מומנט מיידי, מה שמשיג תגובה מיידית למצערת.
הרכב יכול לנוע במספר צורות - באמצעות המנוע החשמלי לבדו, או בשילובו עם מנוע הבנזין.
הכוח המרבי מגיע משילוב שני המנועים, אך גם כשהמנוע החשמלי עובד לבדו, הביצועים של הרכב חזקים מאוד .
"זה די נחמד לנהוג, בדממה מוחלטת, במקלארן שעולה מיליון דולר", אומר פול מקנזי, מנהל הפרויקט של המקלארן P1.
נתוני פליטת הפחמן הדו-חמצני מצוינים, עם פחות מ-200 גרם לק"מ. כמו כן, הרכב מסוגל לנוע למרחק של יותר מ-10 ק"מ על ידי הפעלת המנוע החשמלי בלבד.

כנף אחורית

לכנף האחורית, המסייעת בהצמדת הרכב לכביש, כמה מצבי פעולה: היא תעלה ב–120 מ"מ מהמרכב כשהרכב נע על הכביש, ועד 300 מ"מ במסלול המירוץ. הכנף מעוצבת בהשראה ישירה מרכבי הפורמולה 1, וכך גם שני מצבי הפעולה שלה. סימון ליזי, ראש צוות טכנולוגיית הרכב, ולשעבר ראש צוות האווירודינמיקה של רכבי פורמולה 1 במקלארן, הוא מי שאחראי לפיתוח הרמה המיטבית של התוצאות האווירודינמיות ברכב.

לדבריו, "רמות כוח ההצמדה שנוצרות ברכב מאפשרות נהיגה קלה ומהירה הרבה יותר. ככל שאתה מפתח מהירות, אתה מרגיש שיש לך שליטה טובה יותר ברכב, מאחר וכוח ההצמדה מייצר אחיזת כביש מדהימה".

מהירות

המהירות המרבית מוגבלת חשמלית ל–350 קמ"ש (!). המאיץ מ–0 ל–100 קמ"ש מעמידה אורך פחות מ–3 שניות, ה–P1 יאיץ מעמידה ל–200 קמ"ש בפחות מ–7 שניות, ומעמידה ל–300 קמ"ש בפחות מ–17 שניות, 5 שניות שלמות מהר יותר מהמקלארן F1. מדהים, לא?

אווירודינמיות

בדיקות של מנהרות רוח, ובדיקות של דינמיקה רטובה (גשם) סייעו לשפר את היכולות האווירודינמיות, לשם השגת כוח הצמדה מדהים, כמו גם לסייע בצינון המנוע הגדול.

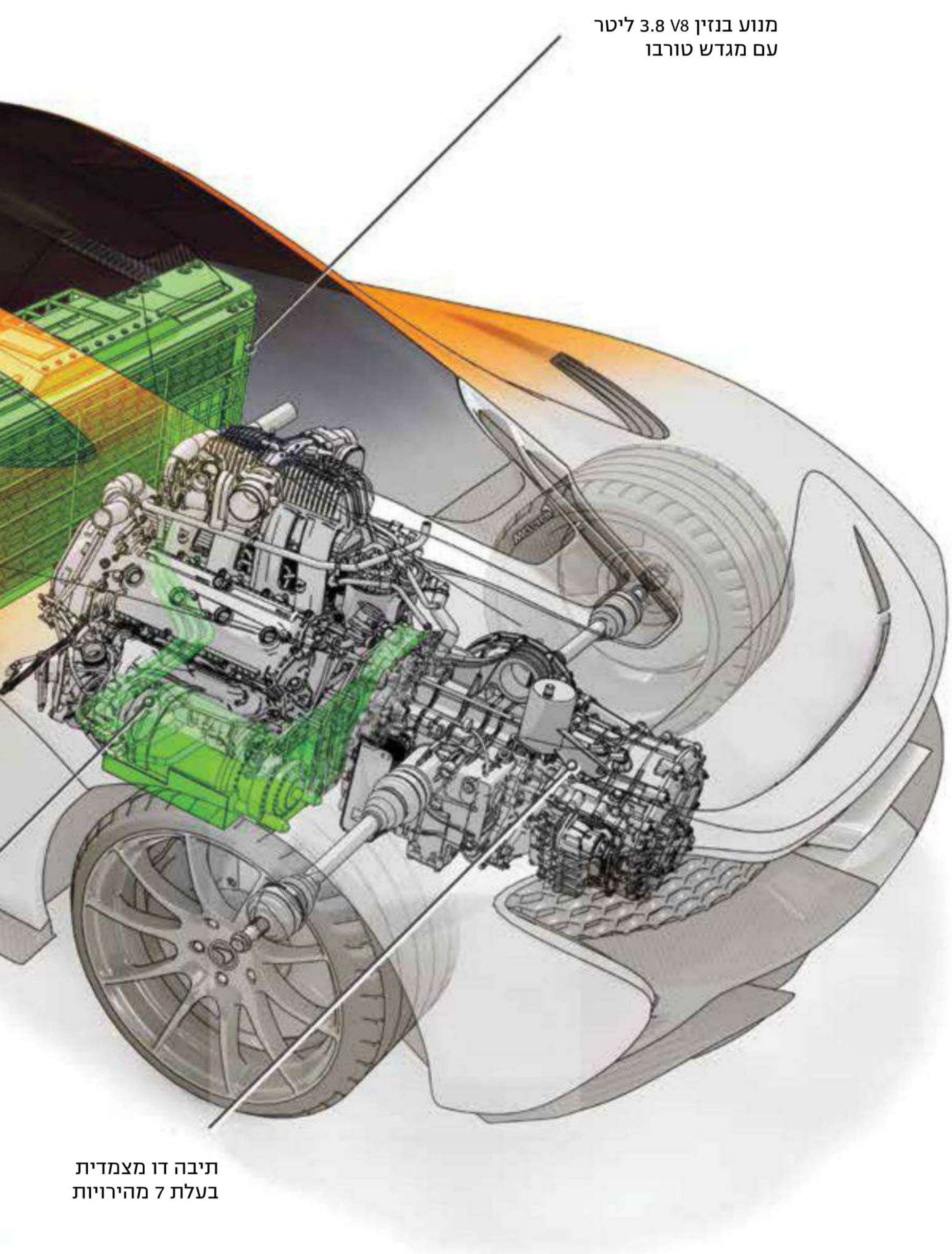
מנוע בנזין V8 3.8 ליטר
עם מגדש טורבו
תיבה דו מצמדית
בעלת 7 מהירויות

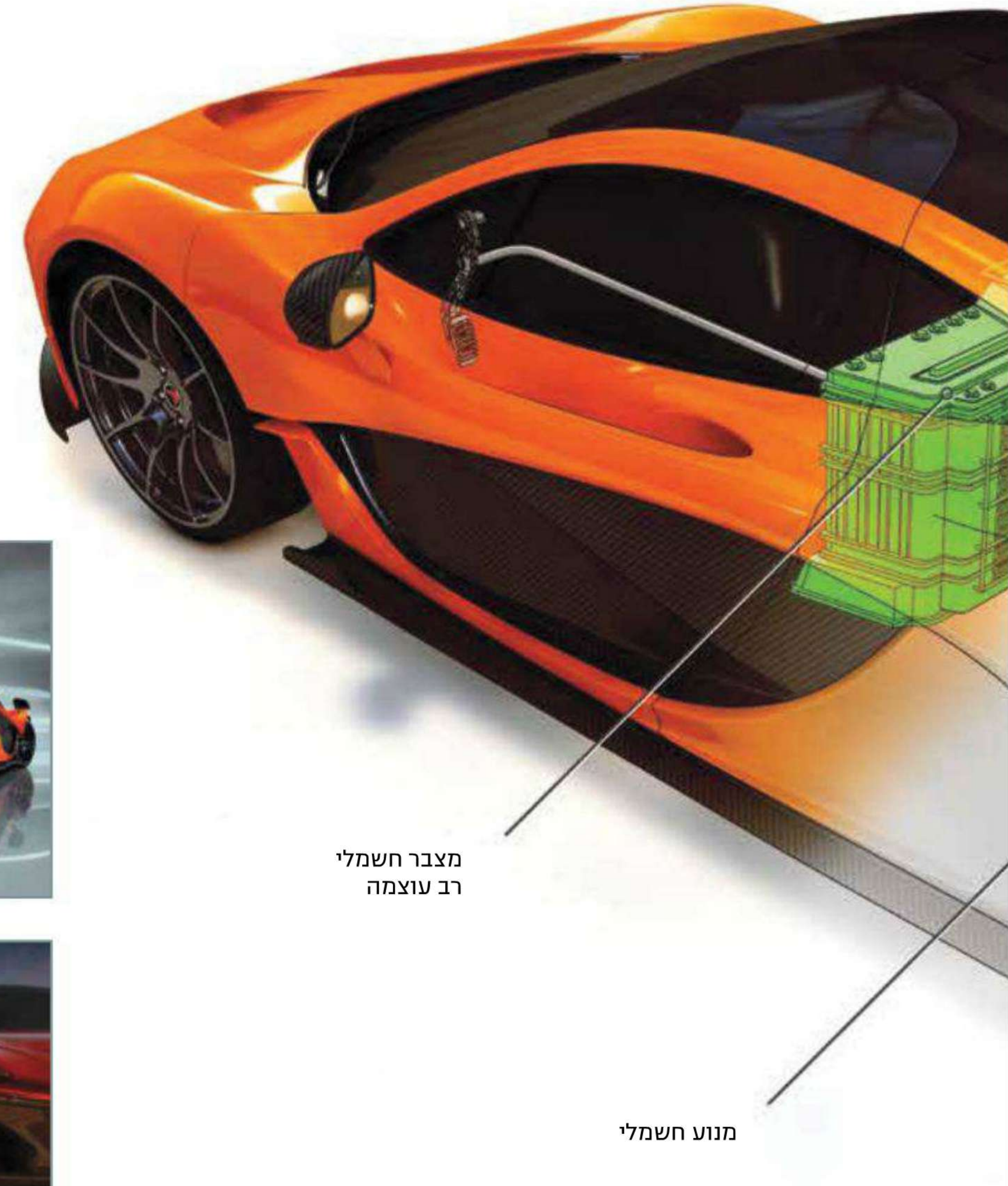
מצבר חשמלי
רב עוצמה
מנוע חשמלי

שלדה אחידה

בהשראת טכנולוגיית הפורמולה 1, המקלארן P1 מצוידת בשלדה אחידה, הבנויה מיחידה אחת, ומיוצרת מסיבי פחמן בשיטה מהפכנית. על גג הרכב מותקן "לוע" לניקת אוויר, עיצוב מיוחד הלקוח היישר מהמקלארן F1.

חופת תא טייס

תא הנוסעים במקלארן P1 עוצב כחופת מטוס קרב, על מנת לתת תחושת תעופה. בחזית הרכב ישנם שני מצננים נמוכי טמפרטורה, אליהם מוזרם אוויר בסיוע העיצוב של הרכב, והם מסייעים לקרר את האוויר המוזרם לשני מגדשי הטורבו במנוע הבנזין, ואת המערכת החשמלית במנוע החשמל.
מהנדסי העיצוב דאגו שהאוויר החם שמופק עקב פעולת המצננים יוסט אל מעל הרכב ואף יסייע בכוח הצמדת הרכב לקרקע, מבלי שיפריע לכונס האוויר העילי ולכונסי האוויר הצדיים, שמזרימים אוויר קר אל עבר המנועים.

טכנולוגיית פחמן

שימוש נרחב בפחמן משיג משקל קל, חוסן ונוקשות רבה. הדבר מאפשר שיפור בביצועי הרכב, בבטיחות, בהתנהגות, בעמידות, בזריזות, ביעילות, ובנוחות הנסיעה. מקלארן נחשבת חלוצה עולמית בשימוש בסיבי פחמן ברכביה. ב-1981 הציגה הפורמולה 1 את מבוסס הפחמן - הרכב הראשון בעולם שכל גופו יוצר בטכנולוגיית הפחמן (F1 ב-1993). כיום, מקלארן מייצרת יותר רכבים מבוססי פחמן מכל יצרן אחר בעולם.

כיסויי המרכב

כל אחד משני כיסויי המרכב החיצוניים, האחורי והקדמי, עשוי מיחידה שלמה אחת, מחומר חזק מאוד, ועם זאת, קל משקל באופן מדהים. "אתה יכול להרים אותם בשתי אצבעות", מדגיש מהנדס העיצוב הראשי, דן פרי-ויליאמס.

עיצוב חיצוני "מכווץ"

חלקו האחורי של הרכב, הנמוך באופן משמעותי, כמו גם עיצוב ירכי הרכב, מדגישים את העיצוב ה"מכווץ", שאינו מותיר רווח בין חלקי הרכב ושלדתו לבין המעטה החיצוני שלו, ומאירים את היעילות שבעיצוב.
העיצוב של כל הרכב, כולל דלתותיו המפוסלות, נותן נגישות רבה לזרימת האוויר, כל הדרך לכנף האחורית, מה שכאמור משפר באופן משמעותי את הביצועים ואת רמת ההצמדה לקרקע.

מרילין מונרו, 1948

צילום: ארל מורן

DRINK WITH CARE.
STOLICHNAYA® Premium vodka. 40% Alc./Vol. 100% Grain Neutral Spirits. © 2012 הכרם www.hacarem.com

1000 MIGLIA
287
2012
RACING IN STYLE.
MILLE MIGLIA
MILLE MIGLIA GMT
SPONSOR SINCE 1988 AND OFFICIAL TIMEKEEPER OF THE MILLE MIGLIA RACE
CHOPARD
JB
JEWELERS
www.jb-jewelers.com
תל-אביב: אבן גבירול 71, גן העיר, 03-5235577
ירושלים: המלך דוד 16, 02-6234585
Chopard